

Hans-Jörg Ronsdorf

SCHIMBARE DE TABĂRĂ

DE LA OMUL **CEL VECHI** LA OMUL **CEL NOU**

Schimbare de tabără

De la omul cel vechi la omul cel nou

Hans-Jörg Ronsdorf

Christliche Literatur-Verbreitung e. V.

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

Ediția întâi 2011 (ediția în limba germană)

© 2011 by CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

Internet: www.clv.de

Copertă: Andreas Fett, typtop, Meinerzhagen

Tehnoredactare: CLV

Tipar și legătorie: GGP Media GmbH, Pößneck

ISBN 978-3-86699-310-5 (ediția în limba germană)

Cuprins

Cuvânt înainte	12
1. Zborul panoramic	14
2. Am aterizat – și cum mergem mai departe?	24
2.1 Libertate sau robie – dar nu amândouă	24
2.2 Poruncile libertății	25
2.3 Fuga și împotrivirea	26
2.4 Sentimentele	26
2.5 Corabia cu căpitanul cel vechi și cel nou	27
2.6 Înainte cu toată puterea!	28
2.7 Tatăl nostru	28
2.8 Ce vrea Dumnezeu	29
2.9 EL trebuie să crească, iar eu să mă micșorez!	30
2.10 Viața nouă într-o reprezentare grafică	30
2.11 Totul dintr-o privire	33
2.12 Drumeții pe munte	34
2.13 De la Adam la Hristos	35
2.14 Ce trebuia să se întâmple mai întâi pentru mântuirea noastră?	35
3. Romani 5:12-21: De la Adam la Hristos	37
3.1 Versetul 12: Cum a început totul	38
3.1.1 Păcatul și păcatele	38
3.1.2 Păcatul și moartea	39
3.1.3 Căderea în păcat și păcatul originar	39
3.1.4 O poruncă simplă	40
3.2 Versetul 13: Păcatul înainte de darea Legii	41
3.3 Versetul 14: Adam, preînchipuirea Celui ce avea să vină	42
3.3.1 Adam și Hristos	42
3.4 Versetul 15: Prin Hristos paguba este mai mult decât reparată	43
3.5 Versetul 16: Urmările greșelii și urmările darului harului	43
3.6 Versetul 17: Domnia morții este desființată prin Hristos	44
3.7 Versetul 18: Osânda și îndreptățirea care dă viața	45

3.8 Versetul 19: Poziția juridică a păcătoșilor și poziția de mântuire a celor neprihăniți	46
3.9 Versetul 20: Legea scoate la iveală toate păcatele	46
3.10 Versetul 21: De la moarte la viața veșnică	47
3.11 Privire de ansamblu asupra Romani 5:12-21	48
4. Romani 6: Liberi de puterea păcatului	49
4.1 Schimbare de tabără: De la Adam la Hristos	49
4.2 Versetele 1-2: Este harul o permisiune de a păcătui?	49
4.2.1 Am murit față de păcat și față de puterea lui!	50
4.3 Versetele 3-4: Botezați în Hristos și în moartea Lui	51
4.3.1 Botezul în moarte	51
4.4 Versetul 4: Înviați ca să trăim o viață nouă	53
4.5 Versetul 5: Făcuți una cu El în moartea și în învierea Lui	54
4.6 Versetul 6: Omul cel vechi răstignit împreună cu El	55
4.6.1 Omul cel vechi	56
4.6.2 Răstignirea omului celui vechi	57
4.6.3 Trupul păcatului	58
4.7 Versetul 7: Achitați de păcat	59
4.8 Versetele 8-9: Împărtășind cu Hristos moartea și viața	60
4.9 Versetul 10: Hristos, mort față de păcat	61
4.10 Versetul 11: A ne socoti morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu	62
4.11 Versetul 12: Domnia păcatului asupra trupului este zdrobită	62
4.12 Versetul 13: A ne da acum lui Dumnezeu	63
4.13 Versetul 14: Nu sub Lege, ci sub har	64
4.14 Rezumat	64
4.15 Crucea de pe Golgota și păcatul	65
4.16 Romani 6:15-23: Oameni eliberați, care trăiesc sub har	65
4.17 Indicativul mântuirii și imperativul mântuirii	65
4.18 Versetul 15: Scopul harului	68
4.19 Versetul 16: Robi ai păcatului sau ai neprihănirii	69
4.20 Versetul 17: Ascultători din inimă – nu mai suntem robi ai păcatului	69

4.22 Versetul 19: A ne pune la dispoziția neprihănirii și sfințeniei lui Dumnezeu	71
4.23 Versetele 20-22: De la lipsa de rod la viața veșnică	71
4.24 Versetul 23: Viață veșnică în loc de osândă veșnică	72
5. Legea în Epistola către Romani	74
6. Romani 7: Liberi de Lege	78
6.1 Însemnătatea și locul capitolului Romani 7	78
6.2 Lupta Duhului împotriva firii pământești?	79
6.3 Neprihăniți și păcătoși în același timp?	79
6.4 Născut din nou sau nu?	80
6.5 Romani 7: O experiență necesară?	81
6.6 Cine este omul din Romani 7?	82
6.7 Romani 7:1-6: Morți față de Lege	82
6.7.1 Versetul 1: Legea este valabilă numai pentru cei ce trăiesc	83
6.7.2 Versetele 2-3: Singura cale de a scăpa de Lege	83
6.7.3 Versetul 4: Acela căruia îi aparținem acum – Hristos	84
6.7.4 Versetul 5: Legea nu promovează neprihănirea, ci păcatele	84
6.7.5 Versetul 6: O slujire nouă dincolo de Lege	85
6.8 Romani 7:7-14: Legea desăvârșită	86
6.8.1 Versetul 7: Cunoașterea păcatului vine prin Lege	87
6.8.2 Versetul 8: Legea favorizează păcatul	87
6.8.3 Versetele 9-11: Întâlnirea cu Legea duce la moarte	88
6.8.4 Versetul 12: Totuși Legea este bună	89
6.8.5 Versetul 13: Încă o dată – funcția Legii	90
6.9 Romani 7:14-25: Experiențele unui creștin sub Lege	90
6.9.1 Versetele 14-15: Voința bună și firea pământească neputincioasă	90
6.9.2 Versetul 16: Încuviințarea Legii	91
6.9.3 Versetele 17-21: Păcatul care locuiește în mine	91
6.9.4 Versetele 22-23: Două legi și efectul lor	92
6.9.5 Versetul 24: Disperarea	93
6.9.6 Versetul 25: Lecția din Romani 7	93
7. Romani 8:1-11: În sfârșit liberi!	95
7.1 Deja acum – dar încă nu	96

7.2 Cotitura	97
7.3 Versetul 1: Achitare – nicio osândire	97
7.4 Versetul 2: Eliberați prin legea Duhului de viață	99
7.5 Versetul 3: Dumnezeu rezolvă problema păcatului pe Golgota	100
7.5.1 Dumnezeu Se face om	100
7.5.2 Golgota	101
7.6 Versetul 4: Legea lui Dumnezeu este totuși împlinită acum	102
7.6.1 Legea lui Moise și valabilitatea ei	103
7.7 Versetul 5: A fi după firea pământească sau după Duhul	105
7.8 Versetele 6-7: Moarte și viață, vrăjmășie și pace	105
7.9 Versetele 8-9: A fi în firea pământească și a fi în Duhul	106
7.10 Versetele 10-11: Duhul lui Dumnezeu și mântuirea trupului nostru	107
7.10.1 Poziția noastră de mântuire – indicativul mântuirii – „deja acum”	107
7.10.2 A trăi și a muri	108
7.10.3 Duhul lui Dumnezeu și trupul	109
7.10.4 De ce nu suntem deja acum nemuritori?	109
8. Romani 8:12-17: Imperativul mântuirii – viața în biruință	111
8.1 Versetul 12: Nu mai suntem datori firii pământești	111
8.2 Versetul 13: Viață sau moarte	112
8.2.1 Făgăduințe și avertismente și mântuirea veșnică	112
8.2.2 Prin Duhul să facem să moară faptele trupului	116
8.2.3 „A se socoti mort” sau „a face să moară”?	117
8.2.4 A face să moară – cum se face aceasta?	118
8.3 Versetul 14: Fii ai lui Dumnezeu călăuziți de Duhul	120
8.4 Versetul 15: Duhul înfierii strigă în noi: „Tată drag!”	122
8.5 Versetul 16: Suntem copii ai lui Dumnezeu!	122
8.6 Versetul 17: Suntem moștenitori ai slavei lui Hristos	123
9. Romani 12: Gândirea este înnoită!	125
9.1 Scopul lui Dumnezeu cu noi	125
9.2 Romani 12:1-2: Slujirea lui Dumnezeu – un lucru logic!	126
9.2.1 Trupurile voastre!	127

9.2.4 Metamorfoza	130
9.2.5 De ce înnoire?	131
9.2.6 Cum are loc înnoirea?	131
9.2.7 Câmpul de luptă al gândurilor	132
9.2.8 Cum putem câștiga bătălia?	133
9.2.9 Visuri cu ochii deschiși și închipuiri	134
9.2.10 Voia lui Dumnezeu – cercetată și găsită bună!	135
9.3 Romani 13:13-14: Îmbrăcați în Hristos – nicio grijă pentru firea pământească	136
9.4 Concluzie	137
10. Cele vechi și cele noi – o privire de ansamblu	138
11. Ce este firea pământească?	140
11.1 Păcatul și firea pământească	141
11.2 Firea pământească și omul necredincios	142
11.3 Firea pământească și creștinul	143
12. Firea pământească împotriva Duhului	145
12.1 Care era problema?	145
12.2 Lucrarea firii pământești	146
12.3 Creștinul în Epistola către Galateni	147
12.4 Legea și firea pământească – două roți dințate în același angrenaj ...	148
12.5 Conflictul cosmic străvechi și conflictul personal de azi	148
12.6 Trăiți și umblați prin Duhul!	149
12.7 Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea noastră – o contradicție?	150
12.8 Chemați la libertate – dar ce fel de libertate este aceasta?	150
12.9 Duhul luptă pentru noi	151
12.10 În mijlocul luptei	152
12.11 Virușii și vaccinul	153
12.12 Ce sunt faptele firii pământești?	153
12.13 Roadă Duhului lui Dumnezeu	155
12.14 Locul firii pământești este pe cruce	156
12.15 Cine este omul după ce a fost răstignit împreună cu Hristos?	157
12.16 A ne lua crucea în fiecare zi	159
12.17 A trăi și a umbla prin Duhul: A fi sau a nu fi	160

12.18 A umbla prin Duhul – cum se poate?	160
12.19 Poticnire și ridicare	161
12.20 Înapoi pe drumul cel bun	162
12.21 Ajutorul nostru din cer	162
12.22 Ce facem dacă am păcătuit?	163
12.23 Mărturisirea	165
12.24 Creștinul duhovnicesc și creștinul firesc – există așa ceva?	165
12.25 Esența conflictului dintre Duh și firea pământească	167
13. Omul cel nou și omul cel vechi: Cele vechi s-au dus, toate s-au	169
făcut noi	
13.1 Omul cel nou în Epistola către Efeseni	170
13.2 Omul cel nou în Epistola către Coloseni	170
13.3 Omul cel vechi în Epistolele către Efeseni și Coloseni	171
13.4 Istoria creației omului celui nou	172
13.5 Mulți sunt un singur om nou	174
13.6 Personalitatea individuală devine un om nou	175
13.7 Ce este omul cel nou?	176
13.8 Făptura nouă	177
13.9 Ce a fost creat din nou?	178
13.10 Are nevoie omul cel nou de înnoire?	179
13.11 Omul cel nou: Îmbrăcat ca o haină	180
13.12 Rezumat – o imagine	182
13.12.1 Pomul cel vechi	182
13.12.2 Un pom nou	183
13.12.3 Rădăcina veche, care încă trăiește	185
13.13 Numai prin credință	185
13.13.1 Grădinarul leneș	186
13.14 Viitorul omului celui nou	186
13.14.1 A trăi deja acum viața viitorului	187
13.15 Apel	188
14. Născuți din nou la o viață nouă	189
14.1 Ce este, de fapt, natura?	190
14.2 Părtași ai naturii lui Dumnezeu	191

14.3 Viața veșnică este viața lui Hristos	192
14.4 Cum devenim părtași ai vieții dumnezeiești?	192
14.5 Nașterea din nou – născuți din Dumnezeu	193
14.5.1 Născuți din apă	193
14.5.2 Născuți din Duh	194
14.5.3 Prorocia lui Ezechiel: Inimi noi și duh nou	195
14.6 Salvați și trecuți din moarte la viață: Aduși la viață	196
14.7 Taina devenirii și a creșterii	197
14.8 Creșterea – viața crește	198
14.9 Cultivarea	199
14.10 Hobby sau datorie?	200
14.11 Indicativul mântuirii la Ioan	201
14.12 Imperativul mântuirii la Ioan	202
14.13 Viața veșnică – calitate și cantitate	203
14.14 Semne de viață	203
14.15 Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește	204
14.15.1 Patru trepte în istoria mântuirii: Omul și păcatul	206
14.15.2 A nu mai păcătui: Posibil sau imposibil?	206
14.16 Desăvârșirea – ce este aceasta?	208
14.16.1 Desăvârșirea poziției noastre de mântuire	208
14.16.2 Desăvârșirea (maturitatea) în viața noastră: A deveni matur	209
14.16.3 Desăvârșirea deplină în împlinirea viitoare	209
14.17 Responsabili pentru ce facem, nu pentru ce suntem	209
14.18 Natura nouă și natura veche sunt în noi în același timp	210
14.19 Concluzie	211
15. Temperament și caracter	212
15.1 Biblia și teoria temperamentelor	212
15.2 Caracterul și schimbarea lui	215
16. Cuvânt de încheiere	217
17. Bibliografie	

Copiii noștri, Felix, Laura, Alex, Peter și Annemarie – cu dorința din toată inima ca ei să-L apuce pe Hristos și să fie apucați de El.

Cuvânt înainte

Tema acestei cărți mă preocupă încă din tinerețe. Ea este inima vieții de creștin. Numai din mântuirea apucată și înțeleasă pe deplin se naște o viață eliberată. Maturitatea creștinului stă sau cade cu ceea ce am înțeles despre cruce.

A fi eliberat de păcat nu este o teorie, ci o realitate practică. Acum aproape 30 de ani, cartea „Das normale Christenleben” (Viața creștină normală) de Watchman Nee m-a ajutat să ajung la o cotitură. Deși eram credincios, eram frustrat, pentru că nu aveam ce opune puterii păcatului. Această carte mi-a deschis ochii, ca multor altora, pentru eliberarea pe care o aveam de mult în Hristos, dar pe care încă nu o cunoșteam cu adevărat. Nu este vorba de o treaptă mai înaltă de evlavie sau de o viață de creștin la nivel de expert, ci de a înțelege cum ne vede Dumnezeu și ce ne-a pus în mână.

Tema este un subiect fierbinte, mai ales pentru cel care scrie despre ea. Pot face lucrul acesta pentru că am ajuns la 100 %? Niciodată. Îmi este clar că nu trebuie să fim mulți învățători, pentru că aceștia vor primi o judecată mai aspră, căci toți greșim în multe feluri. Dar fără învățătura biblică și fără repetarea ei neîncetată nu avem nicio șansă să-i motivăm pe alții sau să ne apucăm noi înșine de lucru cum trebuie. Fiecare generație trebuie să înfrunte și ea singură aceste teme. Nu va sta în această carte nimic sau aproape nimic nou, ce n-au scris deja alții. Dar ea vrea să îndemne ca această temă centrală să fie înviorată și adusă în discuție.

Am primit cu bucurie ajutor. Mai ales îi mulțumesc lui Thomas Jettel pentru corectură și pentru impulsurile de gândire, prin care multe lucruri au devenit mai ușor de înțeles. Le mulțumesc lui Josua și Brigittei Keller, misionari în apropiere de Nisa, pentru schimbul constructiv de idei. Le mulțumesc și lui Herbert Briem, Peter Streitenberger și Harry Graf pentru o lectură critică. Pomenirea acestor frați și surori nu înseamnă că suntem de aceeași părere în toate întrebările, și de aceea eu însumi port răspunderea pentru conținut.

Cu puține excepții, am folosit Biblia Elberfelder 2003 (traducere germană a Bibliiei; Edition CSV Hückeswagen). Excepțiile sunt de regulă semnalate.

Hans-Jörg Ronsdorf, Sulzberg, noiembrie 2010

Numai El este stânca mea și mântuirea mea, cetățuia mea înaltă.

Psalmul 62:6

Atunci veți trăi în siguranță și veți avea belșug de mântuire, de înțelepciune și de cunoaștere.

Isaia 33:6 (NeÜ, traducere germană a Bibliei)

1. Zborul panoramic

Urcați la bord și puneți-vă centura! Vom face un zbor panoramic minunat. Ținta noastră este un lanț muntos mare. Vrem să privim din zbor de pasăre un masiv muntos impresionant. Locuiesc chiar la marginea Alpilor și din biroul meu pot privi spre munți. De mai multe ori mi-am dorit să decolez și să contemplan pe îndelete, de sus, această creație minunată. Până acum s-a rezumat la un scurt zbor panoramic, dar mi-a făcut poftă de mai mult.

Astăzi aș vrea să vă invit la un astfel de zbor. Este un zbor care nu costă nimic. El are loc în imaginația noastră. Ce credeți: despre ce munte este vorba? Închipuiți-vă că acest lanț muntos este marea mântuire, adică marea salvare a Dumnezeului veșnic și atotputernic. Închipuiți-vă că acest munte întruchiează ceea ce a făcut Dumnezeu în Isus Hristos prin moartea Lui pe cruce, prin învierea Lui și prin înălțarea Lui la cer. Nu este vorba de un lucru oarecare, este vorba de *belșugul de mântuire*! Într-un singur zbor nu se poate vedea totul deodată, dar se poate zări totuși foarte mult. Și la fiecare zbor nou s-ar putea descoperi din nou ceva nou.

Vă promit că acest zbor nu va fi plictisitor, și asta nu pentru că avionul este mic, doar cu două locuri. Un avion atât de ușor poate fi zgâlțâit serios, dar ceea ce vom vedea va fi atât de copleșitor, încât vom uita tot restul.

Pilotul nostru se pricepe cel mai bine. El cunoaște cele mai bune rute, cele mai bune ținute, cea mai frumoasă panoramă, înălțimile și adâncimile potrivite, cunoaște vremea și ne poate aduce înapoi acasă în siguranță. De aceea frica de zbor o putem lăsa liniștiți la sol.

Muntele la care vrem să ajungem este Elbrus, cel mai înalt munte din Munții Caucaz, cu cei 5.642 de metri ai săi. Este o înălțime considerabilă, iar avionul trebuie să se lupte din greu ca să urce până acolo.

Ce are deosebit acest munte? Desigur, îl distinge faptul că este cel mai înalt din Caucaz, dar el este și un vulcan stins. Are un crater mare, din care cu mult timp în urmă a fost aruncată lavă incandescentă. Vulcanii sunt, cum știm și din zilele noastre, forțe ale naturii uriașe și de nestăpânit. Astfel de forțe ale naturii au izbucnit și atunci când Dumnezeu a acoperit lumea cu apele potopului, în zilele lui Noe. Biblia spune că s-au rupt izvoarele adâncului și s-au deschis stăvilarele cerurilor (Geneza 7:11), ca să împartă pe pământ cantitățile neînchipuit de mari de apă. Poate că uriașele schimbări geologice legate de acest potop mondial au dus la activarea vulcanilor. În

orice caz, apa s-a ridicat atunci mai sus de vârfurile munților: toți munții au fost acoperiți (Geneza 7:20), nu se mai vedea decât apă.

Oamenii din vremea aceea erau foarte răi. Trecuseră de *punctul de la care nu mai există cale de întoarcere* și se îndepărtaseră de Dumnezeu, adică de ceea ce Își închipuise El pentru creație. Atât de departe, încât Dumnezeu a tras o linie. Nu știu în ce consta toată amplexarea răutății, dar Dumnezeu a văzut-o (Geneza 6:5). Iar Isus spune că exact asemenea zile vor veni din nou (Luca 17:26). Potopul urma să-i omoare pe toți oamenii, în afară de Noe și familia lui. Din această judecată se poate vedea bine ce înseamnă păcatul pentru Dumnezeu. Noi adesea nu avem nicio problemă cu păcatul, deși ne confruntăm mereu cu urmările lui negative și grave. Dar ce gândește Dumnezeu despre el? Dumnezeu urăște păcatul pentru că îi distruge pe oameni, făpturile Lui, ca o boală mortală și incurabilă, și îi desparte de El. Păcatul îl schimbă pe om într-atât, încât acesta devine vrăjmașul lui Dumnezeu. Dumnezeu urăște păcatul pentru că ne iubește. Îl detestă pentru că este potrivnic întregii Lui ființe, dragostei și sfințeniei Lui. Celor din poporul Israel, Domnul le spune că varsă în ascuns lacrimi pentru starea lor păcătoasă (Ieremia 13:17; 14:17). Păcatul *Îl* atinge la inimă, nu-I este indiferent. *El* cunoaște fiecare păcat și îl simte până în adâncul inimii Sale. Păcatul îi desparte pe oameni de Dumnezeu și pe oameni unii de alții. El este ceea ce *Îl* atacă pe Dumnezeu și disprețuiește poruncile Lui. Taie artera vieții care merge de la Dumnezeu la om și de aceea nu poate duce la nimic altceva decât la moarte. Păcatul poate avea o față prietenoasă, dar aceasta este doar o mască: el este urât și distruge oriunde apare. Este foarte răspândit. Oriunde sunt oameni, poate fi găsit. Toți sunt atinși. Se lipește de toți ca o căpușă, fie că vor să recunoască, fie că nu. Ca o sămânță, se află de la naștere în fiecare om, deși la unu s-a dezvoltat mai mult, la altul mai puțin.

Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos! Aceasta este salvarea noastră! Dar păcatul și omul au crescut unul în altul, ei formează o unitate care nu poate fi despărțită prin niciun mijloc omenesc. Dacă Dumnezeu ar nimici păcatul, sentința Lui de nimicire ne-ar lovi în cele din urmă pe noi! El a găsit o cale și a rezolvat problema! Nu oamenii s-au apucat să rezolve problema, pentru că ei își neagă propria *boală a păcatului*. Pentru ei, păcatul nu cuprinde ceea ce este el pentru Dumnezeu.

Când Cel Veșnic a creat universul, au fost de ajuns cuvintele Lui atotputernice: „Să fie!” Dar ca să rezolve problema păcatului, cuvintele nu au fost de ajuns. Mai mult, aceasta L-a costat toată dragostea Lui. Dumnezeu este neschimbător, El este ca lumina curată, El este dragostea, El este sfânt și drept, curat și absolut fără păcat. Când este vorba de păcat, ar trebui să ne

gândim la aceste însușiri ale lui Dumnezeu, și anume la măsura lor dumnezeiască! Nu este vorba de închipuirea noastră tolerantă și adesea ușor de adaptat. Pe Golgota, locul de execuție al lui Isus, puteți vedea cât de neînchipuit de serios privește Dumnezeu păcatul. Nu există alt loc unde să se vadă mai izbitor că Dumnezeu îl iubește pe păcătos, dar urăște păcatul fără margini. Dumnezeu Își jertfește propriul Fiul, ca înlocuitor pentru noi, oamenii. De ce a fost necesară o jertfă sângeroasă? Pentru că păcatul nu este doar o mică abatere, ci ceva care Îl rănește pe Creatorul nostru și Îl jignește. De aceea El cere pe drept ispășire pentru păcat și repararea pagubei pe care l-am pricinuit-o lui Dumnezeu. Va rămâne mereu așa: Dumnezeu îl va pedepsi pe păcătos pentru păcatul lui. Faptul că nedreptatea este urmată de pedeapsă este, după părerea multora, doar o invenție religioasă. Nici pe departe! Acest fapt este, de exemplu, temelia sistemului nostru de drept. Numai că la Dumnezeu trebuie să ne închipuim totul mult mai curat și mai drept. El este atotștiutor și citește toate gândurile. Este pretutindeni de față și deci martor la tot ce gândesc, vorbesc și fac oamenii. Nimic nu-l scapă. Chiar dacă ați fi singurul om de pe pământ și ați fi săvârșit un singur păcat, și atunci ar fi fost necesară jertfa lui Isus. Nici măcar un singur păcat nu este acceptabil pentru Dumnezeu. El este prea sfânt și prea slăvit ca să poată trece cu vederea măcar un singur păcat.

Dumnezeu nu-i tratează pe oameni ca pe un experiment de creație nereușit. El nu renunță la om. Vrea să-l cruțe și să-l mântuiască pe păcătos. Dar pentru aceasta are nevoie de cineva care *poate* plăti datoria. Există un om care poate achita nota de plată? Da! Acesta devine jertfa care ia locul nostru. Ea plătește datoria noastră. Isus, „Mielul lui Dumnezeu”, devine Înlocuitorul nostru. Un om devine – în sens figurat – acest miel de jertfă care ia locul nostru. Pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu S-a așezat de bunăvoie, cu păcatul nostru, chiar în apropierea lui Dumnezeu, ca să ia asupra Sa osândirea și pedeapsa noastră. Dumnezeu primește dăruirea Fiului Său, care este gata să Se jertfească, și nu-L cruță în această judecată pedepsitoare. L-am da noi pe fiul nostru ca să ne răscumpărăm vrăjmașii dintr-o problemă pe care și-au pricinuit-o singuri? Nu am face noi totul ca să-l cruțăm pe fiul sau pe fiica noastră, în loc să-i pedepsim? Dumnezeu nu a făcut așa. Da, ca să ne răscumpere, trebuia să se întâmple mult mai mult decât o simplă poruncă sau un cuvânt creator.

Înapoi la Noe: apa judecății a acoperit atunci cele mai înalte vârfuri de munte. Dumnezeu a luat păcatul în serios, foarte în serios! – Și cu atât mai mult pe Golgota: avem noi vreo idee despre judecata care s-a făcut *acolo*, despre povara pe care a purtat-o Isus? Poate că vă gândiți acum la cât de rău

L-au maltratat, cum I-au apăsât pe cap o cunună de spini și L-au pironit pe cruce. Dar să așteptăm o clipă. *Acestea* nu erau suferințele prin care a plătit El pentru păcatele noastre. Oamenii I-au făcut aceste lucruri. Ei nu au contribuit cu nimic la mântuire. Ceea ce au făcut a dovedit încă o dată cât de stricați sunt oamenii. Judecata lui Dumnezeu și executarea sentinței asupra păcatului au început în acea Vinere Mare abia la ceasul al șaselea, cam pe la ora 12 la amiază. Atunci, când soarele era cel mai sus, s-a făcut întuneric beznă. Venise vremea socotelii pentru vina noastră. Judecata mâniei lui Dumnezeu a căzut cu toată puterea asupra Mielului de jertfă nevinovat. Timp de trei ceasuri, Domnul nostru Isus S-a dat pradă mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului (și împotriva păcatului meu) și a luat asupra Sa ceea ce îi duce pe toți oamenii pentru veșnicie în iad. Acesta este întuneric în sensul cel mai adevărat și mai adânc al cuvântului. Nimeni n-a fost martor la ceea ce s-a petrecut între Tatăl și Fiul, ca să fie rezolvată problema păcatului pentru totdeauna.

Privim pe fereastra avionului în jos spre acest munte, care a fost cândva un vulcan ce arunca foc. Lava roșie, incandescentă, îmi amintește de iazul care arde cu foc și cu pucioasă, de iadul veșnic. Da, Mântuitorul nostru a suferit El Însuși, în locul nostru, tot ce simte Dumnezeu față de păcat, strâns în trei ceasuri! Corrie ten Boom a folosit pentru aceasta următoarea ilustrație: la un incendiu de pădure există întotdeauna un loc unde focul nu mai găsește hrană – acolo unde focul a făcut deja prăpăd. Golgota este acum locul unde păcătosul găsește siguranță, pentru că focul judecății lui Dumnezeu asupra păcatului a fost deja aici.

Psalmistul, care vorbește profetic despre această judecată a lui Dumnezeu pe Golgota, pare să se gândească la potop: „Toate talazurile și valurile Tale¹ au trecut peste mine” (Psalmul 42:7; cf. 88:7). Vuietul forțelor naturii din zilele lui Noe (masele de apă, furtunile, cutremurele, vulcanii etc.) nu este decât o slabă preînchipuire a ceea ce a suferit Domnul Isus Hristos pe cruce și mai ales în cele trei ceasuri de întuneric – răstignit în slăbiciune, într-un trup chinuit și în mari dureri. A fost părăsirea totală de Dumnezeu! Dumnezeu L-a judecat pe Fiul Său. Fiul lui Dumnezeu între cer și pământ – lepădat de oameni și respins de cer! El a mers pentru noi în întunericul cel mai adânc. Ce jertfă! Luați-vă timp să vă gândiți la ce a făcut El pentru dumneavoastră. Credeți-mă, dacă vreți să trăiți vreo schimbare în viața dumneavoastră, ea începe prin a vă lăsa impresionați de dragostea lui Isus. Ea este atât de mare, încât întrece orice cunoștință. Așa spune și Pavel (Efeseni 3:19). El vorbește despre lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea acestei iubiri. Niște

1. Aceste talazuri și valuri simbolizează mânia lui Dumnezeu.

soldăți francezi au descoperit în Spania o temniță părăsită din vremea Inchiziției. Au găsit un schelet care era încă legat cu lanțuri de zidul temniței. În zid era zgâriată o cruce. La cele patru capete ale crucii erau zgâriate, la rândul lor, cuvintele din Efeseni 3: sus *înălțimea*, jos *adâncimea*, la stânga *lărgimea* și la dreapta *lungimea*. Martirul de la care provenea acest desen zgâriat era plin de dragostea lui Isus, mai ales în zilele cele mai grele de la sfârșitul vieții lui pline de suferință. El înțelesese însemnătatea crucii – dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință! Iar acest martir al Inchiziției era gata să meargă pe același drum de dragul acestei iubiri și să-L urmeze astfel pe Învățătorul său.

Până acum am vorbit despre vină, despre păcat și iertare. Omul este osândit pentru ceea ce face. Dar ce facem cu problema ființei noastre rele? Ne poate fi oare dăruită iertarea, având în vedere faptul că noi *suntem* păcătoși?

De ce a fost evenimentul crucii atât de nespus de îngrozitor? Pentru că Domnul Isus nu a murit numai pentru ceea ce am făcut eu, ci și pentru ceea ce sunt eu. Închipuți-vă că v-ați asuma răspunderea pentru vina mare a unui om. Ar fi un lucru vrednic de admirat. Acum închipuți-vă în plus că cineva nu numai că v-ar confunda cu acest om rău, ci v-ar pune intenționat pe același plan cu el! Aceasta este doar o slabă comparație cu ceea ce s-a petrecut pe Golgota. Biblia descrie întreaga noastră ființă ca păcătoasă. Păcatul locuiește în noi, este prezent în tot ce facem. Nu contează dacă oamenii sunt păcătoși „mari” sau „mici”. Credeți sau nu: lucrul acesta îl vedem mai ales la noi înșine atunci când suntem credincioși de mai mult timp. Nu este vorba că atunci ar trebui să trăim încă cu păcat neiertat. Dar învățăm să cunoaștem tot mai bine păcatul care locuiește în noi. Cu cât trăim mai mult în credință, cu atât recunoaștem mai bine cât de josnic și de respingător este păcatul. Și nu face nicio diferență dacă trăiați în mijlocul lumii sau într-o familie creștină atunci când ați venit la credință.

Când a murit Domnul Isus Hristos, El a rezolvat și problema păcatului *din* noi. Trebuie să înțelegem bine că pentru aceasta a fost făcut păcat. Dumnezeu L-a osândit ca și cum El ar fi fost vinovat de păcat – nu doar de fapte, ci și de păcatul care este legat de noi. Nu numai roadele erau rele, ci tot pomul era putred și nefolositor. Așa a stat Domnul Isus Hristos pentru noi la judecată. După cele trei ceasuri de întuneric, El a strigat: „S-a isprăvit!” Acestea sunt cele mai importante cuvinte pe care le-a auzit vreodată universul! Ca să ia asupra Sa întru totul sentința judecății, Domnul Isus moare. Plata păcatului, a păcatului nostru, este moartea, moartea Lui!

Închipuți-vă că Dumnezeu vă socotește și vă trece în cont pe deplin această moarte a lui Isus. Sau, spus biblic: omul nostru cel vechi a fost

răstignit împreună cu El! Viața noastră veche (tot ce am făcut și tot ce suntem) a fost dată la moarte împreună cu El pe cruce, acum 2.000 de ani. El a murit pentru aceasta. Pentru tot! Nu mai există nimic pentru care să mai trebuiască să plătim ceva. Osânda lui Dumnezeu nu ne va mai lovi! Priviți pe fereastra avionului și uitați-vă cu atenție la acest munte puternic! Vulcanul este stins. Tot așa s-a stins focul judecății mistuitoare a lui Dumnezeu, pentru că Isus l-a luat asupra Sa. Ce vedeți acum? Un munte alb! Totul este plin de zăpadă. Dacă vulcanul ar mai fi activ, pe vârf n-ar putea exista zăpadă. Dar ce vrea să ne spună zăpada este clar. Aproape nimic altceva nu vorbește atât de limpede despre curăția și nevinovăția care au devenit acum realitate pentru noi în Hristos.

Curăță-mă de păcat cu isop², și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.

Psalmul 51:7

Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. Dacă păcatele voastre vor fi cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.

Isaia 1:18

Dumnezeu ne-a spălat și ne-a făcut curăți. Am putea înșira aici încă atâtea lucruri pe care le-a înfăptuit lucrarea uriașă a lui Isus. Aici doar acest cuvânt din Biblie:

Dar din El sunteți voi în Hristos Isus, care pentru noi a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, și neprihănire, și sfințenie, și răscumpărare.

1 Corinteni 1:30

Tot ce nu aveam în viața noastră veche avem acum prin Hristos, pentru că Dumnezeu ne-a așezat în El. Sună ciudat, dar nu înseamnă altceva decât că Dumnezeu ne-a identificat și ne-a unit în așa fel cu Hristos, încât tot ce a făcut Hristos și tot ce este El acum, ca Fiul al omului înălțat în cer, este valabil pentru noi. Dumnezeu ne vede în ceea ce a făcut Fiul Său și în ceea ce este El acum! Acesta este cu adevărat vârful harului și al mântuirii, nu-i așa? Liniștea și tăcerea de pe acest munte, învelit într-o haină albă ca zăpada, ne arată că acum avem pace cu Dumnezeu și că în Hristos suntem deja așezați în cer. Da, suntem în Hristos! De aceea nu mai există nicio osândire împotriva noastră – nici pentru ce am făcut, nici pentru ce suntem din naștere. Dumnezeu nu a

2. Isopul este o plantă cu frunze, care era folosită la stropitul cu apă și cu sânge.

vrut să ne îmbunătățească, El a făcut un nou început. Dar ca să o iei de la capăt, cele vechi trebuie mai întâi date la o parte. Și pentru că nu este vorba de un lucru, ci de oameni, se pune întrebarea: cum se poate întâmpla aceasta? Cum am spus deja: viața noastră nu putea fi încheiată decât prin moarte. Hristos a murit pentru noi (și noi împreună cu El). Noi nu am murit la propriu, ci moartea altuia ne-a fost socotită nouă. Pe temeiul propriei Lui neprihăniri și în deplin acord cu cerințele Lui drepte față de noi, Dumnezeu ne-a trecut (strict juridic vorbind) pe deplin în cont moartea Fiului Său, care a murit în locul nostru. Aceasta este valabil ca și cum am fi murit cu adevărat. Pe cruce, ființa noastră veche a fost condamnată la moarte, iar sentința a fost executată asupra lui Hristos.

Muntele măreț ne arată măreția neprihănirii lui Dumnezeu și, în același timp, cât de mici suntem noi: El a făcut totul ca să ne elibereze de păcatul nostru, fără să renunțe nici măcar la o urmă din neprihănirea Lui:

Neprihănirea Ta este ca munții lui Dumnezeu, judecățile Tale sunt ca adâncul cel mare.

Psalmul 36:6

Uneori am putea iarăși să ne temem puțin dacă toate acestea sunt valabile cu adevărat pentru noi personal. Nu ne luăm oare prea multă libertate? Avionul mai poate fi aruncat încoace și încolo, te mai poți și speria. Dar chiar dacă ne zgâlțâie furtuna sentimentelor, muntele acesta rămâne același. Nicio furtună nu poate muta acest munte al mântuirii. Acest munte al mântuirii este un munte al harului și se aseamănă cu muntele Sionului:

Muntele Său cel sfânt se înalță frumos, bucuria întregului pământ; muntele Sionului, în partea cea mai îndepărtată a miazănoaptei, cetatea marelui Împărat.

Psalmul 48:1-2 (ER, traducere germană a Bibliei; cf. Evrei 12:18-20)

Dacă tot vorbim despre munți, îmi mai vine ceva în minte, oarecum un munte în sens negativ. Marele Canion (Grand Canyon) este o prăpastie uriașă, o vale uriașă. Este cu adevărat impresionant să stai în fața acestui abis și să privești în adânc. Și aceasta este o imagine a noastră: noi nu eram nimic. Suntem țărână și ne vom întoarce în țărână, pentru că păcatul a intrat în viața noastră. Inimile noastre se aseamănă cu un abis al răului. Dar acum privim în sus, la „muntele mântuirii”, pe care a stat o cruce. Crucea este un sfârșit, dar și un început:

Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.

2 Corinteni 5:17

Pilotul coboară încet altitudinea, astfel încât acum putem vedea regiunile mai joase ale acestui masiv muntos uriaș. Din cauza mărimii lanțului muntos, nu se poate vedea niciodată totul deodată. În timp ce pierdem din altitudine, pilotul se apropie de munte. Vedem o cascadă puternică și apoi încă alte cascade mai mici. Ce spectacol măreț ni se înfățișează! Cât de maiestuos se prăbușesc masele de apă în vale! Mai jos, aceste cascade se unesc într-un râu. Masele de zăpadă și de gheață înmagazinează milioane de metri cubi de apă. Pe versanții muntelui Elbrus există peste 70 de ghețari, din care se scurge apa. Ea curge în vale și hrănește pajiști, ogoare și păduri. Toată agricultura depinde de ea. Fără această apă, în regiunile respective aproape că n-ar exista creștere. Desigur, acolo și plouă, dar tocmai în timpul topirii zăpezii se revarsă spre vale apa de care plantele au nevoie ca să crească primăvara.

Șuvoaiele puternice de apă care se prăvălesc de pe munte și apoi se adună în râuri sunt o imagine a Duhului Sfânt. Domnul Isus Însuși a folosit această comparație. El S-a referit la setea adâncă a omului – întrebarea și căutarea după sens, siguranță și dragoste – când a spus că oricine însetează să vină la El și să bea. Cine vine la *El* își potolește setea vieții, și anume pentru totdeauna! Inima însetată își poate găsi odihna la El.

Domnul Isus vorbește despre apă vie (adică despre apă curgătoare), despre un izvor care este El Însuși. Putem lua în serios Cuvântul lui Dumnezeu, este o certitudine: Duhul veșnic, sfânt și puternic al lui Dumnezeu ne-a fost dat din belșug. El trăiește în noi. El este un izvor al vieții, al puterii, al călăuzirii și al mângâierii, care rămâne și nu seacă niciodată. Numai Dumnezeu Însuși poate fi în noi un izvor care țâșnește mereu.

Trebuie să mă gândesc și la un alt munte, unde Isus Se afla împreună cu trei dintre ucenicii Lui. Urcaseră sus de tot, poate până la limita zăpezii de pe acel munte.³ Deodată, Isus S-a schimbat la față înaintea ochilor lor și a strălucit ca soarele. Haina Lui a devenit mai albă decât zăpada care îi înconjură. Li s-a dăruit o privire înainte la cum va arăta Domnul Isus când va veni din nou pe pământ. Dar aceasta este în același timp și o imagine a felului în care ni-L putem închipui acum pe Domnul Isus, la dreapta puterii. De altfel, Duhul Sfânt, spune Ioan, nu putea veni decât după ce Isus a fost proslăvit, adică după ce a ocupat acest loc de cinste la dreapta lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu trebuia trimis tocmai de Fiul lui Dumnezeu proslăvit și

3. Unii comentatori presupun că muntele schimbării la față a fost Hermonul, care de la o înălțime de 1.800 de metri este acoperit de zăpadă mai multe luni pe an.

încoronat, ca să mărturisească despre biruința și slava Lui și să le ancoreze în inimile noastre.

Duhul nu vrea să fie un chiriaș în viața noastră. Nu, intenția lui Dumnezeu este ca acest Duh să ne umple, să-L facă mare pe Isus în noi, să ne călăuzească și să ne dăruiască biruința unei vieți de biruitor. Acestea sunt faptele! Vom cerceta neapărat și întrebarea de ce adesea lucrurile nu arată așa.

Să ne bucurăm de această panoramă! Un munte puternic, vârful într-un alb strălucitor, orbitor, și pâraiele de apă care țâșnesc și se prăvălesc de sus în vale. Dinamica creșterii începe acolo unde există pământ bun.

Zborul se apropie încet de sfârșit. De fapt, n-am vrea să aterizăm încă, dar benzina se termină. Mai ajunge pentru câteva cercuri deasupra verdeții, care spre vale devine tot mai deasă și mai bogată. Mai întâi sunt doar tufișuri și câteva pete verzi, apoi câțiva copaci și, până să ne dăm seama, zburăm deasupra unei păduri dese. Și apoi vedem deja în vale câmpurile, ogoarele și plantațiile.

Știți oare că și în inima dumneavoastră apa Duhului lui Dumnezeu a pornit o creștere duhovnicească, dar reală? Mântuirea este, ce-i drept, în sine ceva desăvârșit, dar în dumneavoastră ea este în același timp și un început. În inima dumneavoastră a încolțit o sămânță nouă. Ați fost născuți din nou. Nu mai sunteți același om ca înainte. Lucrul acesta nu se poate vedea cu ochii. Pe dinafară (greutatea corpului, timbrul vocii etc.) totul la dumneavoastră este exact ca înainte. Și totuși s-a întâmplat ceva uriaș. Sunteți născuți din nou, și anume din Dumnezeu Însuși. Puteți s-o luați încă o dată de la capăt.

Această sămânță este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. El a sădit în noi viața veșnică, iar această viață crește. Vom aprofunda această temă în capitolul următor. Când vedem toată verdeața câmpurilor, a copacilor și a plantațiilor, constatăm: ea mărturisește cât de mare este puterea pe care a pus-o Dumnezeu în viața plantelor. Când strălucesc soarele, pământul este bun și apa vine din munți, creșterea nu mai poate fi oprită. Credem oare că creșterea duhovnicească în oameni ar fi mai puțin puternică, când nu este vorba de plante, ci de om, „coroana creației”?

După acest zbor palpitant, aterizăm. Suntem încă sub impresia măreției și frumuseții acestui munte și a împrejurimilor lui. Ne amintim ce suntem: copii ai lui Dumnezeu. Vina păcatului a fost îndepărtată pentru totdeauna. Ce eram ca oameni vechi este istorie. Lucrul acesta a fost dat la o parte prin cruce și aruncat înapoi a spatelui lui Dumnezeu. În locul omului celui vechi, Dumnezeu a pus un om nou, pe care l-a creat după chipul lui Isus Hristos.

Acest om nou are viața veșnică. Hristos Însuși este viața lui – Cel care are în Sine apa vie, care îl face să crească, ca să devină matur și puternic în credință.

Pilotul face o aterizare cam brutală, suntem iarăși la sol. Am visat doar sau este adevărat tot ce am văzut? Da, este adevărat. Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate că acest zbor panoramic v-a făcut curioși. În paginile următoare veți găsi mai multe despre ceea ce noi, în sensul cel mai adevărat al cuvântului, doar am survolat. Dacă până acum doar am zburat, de acum sunteți invitați la drumeții pe munte, care vă vor duce în locuri frumoase.

2. Am aterizat – și cum mergem mai departe?

După o aterizare zdruncinată, revenim pe pământul realității. Dacă mântuirea lui Dumnezeu este atât de cuprinzătoare și nu este doar biletul meu pentru cer, se pune întrebarea: cum îmi poate ea schimba viața? Dumnezeu Însuși vrea ca noi să trăim în libertate. El nu ne ocrotește doar de judecată, ci vrea să ne și elibereze din robia păcatului și din dictatura vieții noastre vechi, centrate pe eu. Mântuirea nu este o chestiune teoretică. Mântuirea lui Dumnezeu este propovăduirea crucii – Evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire și deci pentru viață, și anume a oricui crede!

2.1 Libertate sau robie – dar nu amândouă

Israelii se aflau odinioară într-o robie fără milă. Fără ieșire și fără nădejde de libertate. Dar Dumnezeu a văzut necazul, S-a îndurat și a intervenit. Mielul de Paști, care îi ocrotea de judecată, nu era încă eliberarea. Pe aceasta au trăit-o abia când au lăsat Egiptul în urmă. Ce vrea să ne spună lucrul acesta? Foarte concret: și noi suntem sub ocrotirea sângelui lui Isus, dar, mai mult de atât, am fost răscumpărați și eliberați pentru o viață nouă.

Un fapt din istoria mai recentă arată, în sens figurat, despre ce este vorba. Al 13-lea amendament la Constituția Statelor Unite⁴ a fost supus spre ratificare statelor federale la 31 ianuarie 1865 și a intrat în vigoare la 18 decembrie 1865. El a desființat definitiv sclavia pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Când acest amendament a fost semnat în toate statele federale, legea era valabilă imediat, fără niciun „dacă” și fără niciun „dar”. Închipuiți-vă acum mulțimea de sclavi din statele din Sud, cum își vedeau de munca lor în ziua aceea. Deși prin lege erau acum liberi și aveau dreptul să-și părăsească stăpânii, mulți nu au făcut-o. Mai întâi trebuiau să cunoască această lege. Apoi trebuiau să creadă că este adevărată și, în sfârșit, trebuiau să-și și revendice libertatea și să trăiască drept oameni liberi.

Tot așa este și cu noi. Această „lege a eliberării” a fost semnată acum 2.000 de ani pe Golgota. Această lege este (ca și cea pentru desființarea sclaviei) valabilă până astăzi. Biblia spune că am fost eliberați de puterea păcatului prin faptul că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos, cum

4. *The Thirteenth Amendment to the Constitution of the United States of America.*

am văzut deja în zborul nostru panoramic. Aceasta s-a întâmplat pentru mine fără contribuția mea, pe Golgota, și anume prin moartea lui Isus, care este atestată istoric. Acesta este mesajul Evangheliei: libertate! Unii sclavi n-au știut multă vreme nimic despre această lege nouă și au trăit ca și cum ea n-ar fi fost pusă în vigoare. Munca de sclav fără niciun temei legal ni se pare total inacceptabilă, nu-i așa? Dar câți creștini trăiesc, conștient sau inconștient, ca și cum eliberarea prin Hristos n-ar exista! Câți se bucură doar că vor ajunge cândva în cer. Dar această „lege a eliberării” de pe Golgota este valabilă aici și acum, nu abia în cer! Dumnezeu a zdrobit puterea păcatului. Aceasta înseamnă că putem revendica pe deplin pentru noi această eliberare prin credință. Trebuie să primim ca pe un fapt că am murit față de păcat, adică omul nostru cel vechi a murit împreună cu Hristos. Socotiți-vă morți – cele vechi s-au dus! Așa spune Pavel și folosește un termen din contabilitate. Aici este vorba de logica faptelor, nu de logica sentimentelor schimbătoare.

2.2 Poruncile libertății

Trebuie să ne lămurim principiile libertății în Hristos, ca să le putem și trăi. Mai întâi este vorba de faptele mântuirii, pe care ne sprijinim prin credință ca pe realități valabile pentru noi, și nu de un sentiment pozitiv de libertate.

Al doilea lucru decurge din primul: când sunt ispitit, când păcatul pândește la ușă, când trebuie să aleg între păcat și Dumnezeu, atunci este valabil următorul lucru: nu trebuie să păcătuiești, sunteți liberi! Aduceți-vă aminte de acest fapt. Rugați-L pe Dumnezeu să vă amintească de el. Nu trebuie să încremenim de frică în fața păcatului, ci Noul Testament ne cheamă să luptăm activ împotriva păcatelor din viața noastră. Trebuie să smulgem din rădăcină, cu hotărâre, aceste lucruri păcătoase. Același lucru l-a făcut Dumnezeu pe Golgota, când a judecat păcatul în Fiul Său.

Cea mai mare problemă a vremii noastre este poate individualismul. Noi înșine stăm în centru și ne învârtim în jurul nostru. Aceasta nu ne ajută în viața cu Dumnezeu. Să ne luăm privirea de la noi înșine și să privim la Hristos. Aceasta este biruința noastră!

- Încredeți-vă în mântuirea lui Dumnezeu, care eliberează, ca într-un fapt istoric!
- Când păcatul vrea să domnească, aduceți-vă mereu aminte că puterea lui a fost zdrobită!
- Nu încremeniți în ispită, ci respingeți activ păcatul!
- Nu vă concentrați asupra păcatului și asupra luptei cu el, ci asupra lui Hristos și asupra puterii Duhului Sfânt!

2.3 Fuga și împotrivirea

În astfel de confruntări nu trebuie însă să ne supraestimăm. Există situații în care trebuie să acționăm și situații în care trebuie să trecem la ofensivă. Lucrurile păcătoase trebuie să le condamnăm, să le înlăturăm sau să le dăm la o parte. Dar de ispita la păcat și de mediul ei imediat trebuie să fugim. Mai ales când este vorba de ademenire sexuală, dar și de lăcomie și de închinarea la idoli. Iosif întruchipează exemplul unei fugi la momentul potrivit. Nimic altceva decât fuga nu-l putea păzi de a se urca în pat cu nevasta lui Potifar, care pregătise totul pentru săvârșirea curviei.

2.4 Sentimentele

Biblia spune, în esență: socotiți, porniți de la faptul, revendicați pentru voi faptul că ați murit față de robia păcatului! Dreptul de a trăi ca oameni eliberați v-a fost dăruit! Sclavul din statele din Sud v-ar privi mirat dacă i-ați spune: „Eu nu simt această eliberare.” V-ar spune că nici nu e nevoie s-o simțiți, pentru că legea semnată este valabilă din punct de vedere juridic. Legii acesteia nu-i pasă ce simțiți. Ea este întotdeauna valabilă – indiferent de ce simt eu. Watchman Nee dă un exemplu potrivit: „Pe un zid îngust mergeau odată, unul după altul, Faptul, Credința și Experiența. Faptul nu se întorcea nici la dreapta, nici la stânga, nici înapoi, ci mergea neabătut înainte. Atâta vreme cât Credința, care venea în urma lui, își ținea privirea ațintită asupra Faptului, totul mergea bine. Dar când a început să-și facă griji pentru Experiență și s-a uitat înapoi după ea, și-a pierdut echilibrul, a căzut de pe zid, iar buna și bătrâna Experiență s-a prăbușit după ea.”⁵

Desigur, în viața creștină sentimentul joacă un rol important. Sentimentul este o parte necesară și minunată a ființei noastre omenești. Bucuria o trăim ca sentiment (emoție), iar Dumnezeu vrea să ne bucurăm, ba chiar ne poruncește lucrul acesta. Bucuria dăruită de El este o urmare a mântuirii. Ea poate fi trăită, simțită și este adevărată. Dar credința și încrederea nu cuprind în ele un sentiment, pentru că sentimentele sunt supuse schimbărilor. Pentru credință este adevărat și real ceea ce îi făgăduiește Biblia. Credința revendică pentru sine cu luciditate – cu sau fără sentiment – ceea ce îi făgăduiește Dumnezeu. Alpinistul trebuie să se încreadă 100 % în datele producătorului frânghiilor lui de cățărare atunci când atârna deasupra prăpastiei. Sentimentul lui nu joacă niciun rol.

5. Watchman Nee, *Das normale Christenleben* (Viața creștină normală), p. 47.

2.5 Corabia cu căpitanul cel vechi și cel nou

Să comparăm viața noastră cu o corabie. Înainte de nașterea noastră din nou, noi înșine stabileam cursul și destinația. Dar s-a petrecut o mare schimbare. Corabia a fost cumpărată, nu mai este a noastră. Urmarea este că există un căpitan nou. Cine este acesta? Sunt tot eu, dar Dumnezeu mi-a dăruit o viață nouă și Duhul Său. În Hristos am devenit un om nou.

Căpitanul cel vechi are multă experiență și rutină. Înainte, totul asculta de el. Existau multe obiceiuri care exprimau felul în care căpitanul cel vechi conducea corabia. Dar acum cumpărarea corabiei a fost încheiată la notar, iar schimbarea proprietarului a fost reglementată prin contract. Oricât de tânăr și de neexperimentat ar fi căpitanul cel nou, el a devenit pe drept noul căpitan. Căpitanul cel vechi – să-l comparăm cu păcatul, cu firea noastră pământească (gr. *sarx*, „carnea”) sau cu natura veche, păcătoasă – va rămâne pe corabie până va veni ziua răscumpărării noastre depline. Aceasta este o situație greu de înțeles. Dar aceasta este realitatea vieții noastre de creștini. Căpitanul cel vechi se mai află pe corabie, dar trebuie să se retragă într-o cabină. Nu mai are voie să intervină în conducerea corabiei. Căpitanul cel nou trebuie însă să aibă grijă ca cel vechi să rămână acolo unde îi este locul și, în același timp, să se concentreze asupra cursului corabiei: acum el stă la cârmă. El se află pe punte, acolo unde se iau hotărârile. Noul armator este Hristos în mine, care lucrează prin Duhul lui Dumnezeu. Noul Testament spune că cei doi, adică firea pământească și Duhul, se ridică unul împotriva celuilalt și revendică deopotrivă stăpânirea asupra vieții. În timp ce firea pământească ridică pe nedrept această pretenție, pretenția Duhului lui Dumnezeu este legitimă, pentru că am fost cumpărați de Dumnezeu.

Căpitanul cel vechi vrea, din obișnuință, să se amestece mereu în treburile căpitanului celui nou. Ar prelua bucuros din nou corabia și l-ar alunga pe căpitanul cel nou în cabină, unde îi este lui însuși locul. Așa rămâne pe corabie o tensiune. Ea este mult mai mică atunci când căpitanul cel nou se bazează pur și simplu pe contract – indiferent cum se simte. Pe cel vechi ar trebui să-l trimită mereu înapoi în cabină. Dacă nu face lucrul acesta și îl lasă pe căpitanul cel vechi să se plimbe pe corabie, lucrurile s-ar putea termina rău. Cu cât căpitanul cel vechi primește mai multă atenție, considerație și menajamente, cu atât mai des va sta iarăși la cârmă.

2.6 Înainte cu toată puterea!

Deviza căpitanului celui nou este: Înainte cu toată puterea! Pe corabia vieții noastre am preluat noi conducerea. În Hristos trebuie și putem să domnim în viață. Să fim în sfârșit stăpâni pe noi înșine înseamnă să trăim conduși de Dumnezeu și plini de Hristos. Și în aceasta ne punem energia, concentrarea, interesul și țelurile noastre. Ele aparțin acum noului proprietar. Corabia merge pe un curs nou, are un sens nou, merge împotriva curentului. Vor fi furtuni, eșecuri, spărturi prin care intră apa, dar acestea nu ne vor opri.

Toate epistolele Noului Testament vorbesc despre mișcarea neîncetată și despre dinamica schimbării care fac parte din viața unui creștin:

- Alergați
- Omorâți
- Creșteți
- Urmăriți
- Curățați-vă
- Fiți plini
- Înnoiți-vă
- Sporiți tot mai mult
- Dezbrăcați-vă și îmbrăcați-vă

Aceste îndemnuri și încă altele arată limpede că nimic nu se întâmplă de la sine. Dumnezeu nu face să apară „ca prin farmec” în viața noastră ceea ce trebuie să facem noi înșine (deși Îi stă totul la îndemână). Puterea lui Dumnezeu ne stă la dispoziție, iar încrederea în El este canalul prin care această putere curge spre noi. Nu se întâmplă nimic dacă nu faci tu! Un cuvânt adevărat, și cu privire la sfințirea noastră. Dumnezeu vrea toată implicarea noastră. Mântuirea noastră este înconjurată de aceste apeluri; ele și ascultarea de ele fac parte din ea, cum face parte respirația din viață. Aceste apeluri sunt pur și simplu „logice pentru mântuire”.

2.7 Tatăl nostru

O viață trăită cu toată implicarea nu reușește în fiecare zi. Suntem destul de realiști ca să știm că zilnic avem de-a face cu eșecuri mici sau mari. Dar viața noastră este în mâna Tatălui nostru ceresc. El nu este un despot care ne pândește greșelile. Noi suntem fiii și fiicele Lui, pe care i-a cumpărat cu prețul nespus de mare al vieții propriului Său Fiu. Din această relație a harului trăim. Nu suntem sub o Lege care cere fără milă, ci sub harul Tatălui nostru ceresc. El ne încurajează și ne ajută, ne motivează și ne îmboldește

mereu. Ne dă ce ne trebuie pentru o viață spre slava Lui. În rugăciune Îi spunem „Ava” (Tată drag). El nu ne face reproșuri când ceva nu reușește sau când apar slăbiciuni în viața noastră. Lui Îi mărturisim păcatele noastre, care din păcate încă se mai întâmplă. Orice păcat pe care îl săvârșim și nu-l mărturisim tulbură părtășia cu Tatăl nostru ceresc și cu Fiul Său, Isus Hristos. De aceea trebuie să-l dăm la o parte. Dacă vă lipsește curajul și vă simțiți nevrednici, dacă credeți că sunteți un om ratat, atunci lăsați-vă încurajați de aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „Trestia frântă nu o va zdrobi și fitilul care mai fumegă nu-l va stinge” (Isaia 42:3).

Pasul înapoi în brațele Tatălui este întotdeauna posibil. La El este iertare, har și îndreptare, precum și un nou început. La El ne putem vindeca din nou, chiar dacă credința este slabă și predarea (lui Dumnezeu) aproape stinsă. Samson ajunsese cât se poate de jos, dar și-a revenit. Părul a început să-i crească din nou, deși, din păcate, nu și-a recăpătat vederea. A fost nevoie de timp până s-a ajuns acolo, dar ziua celei mai mari biruințe a lui a venit, chiar dacă mai înainte trăise o mare înfrângere din cauza păcatului.

2.8 Ce vrea Dumnezeu

Dumnezeu nu ne cere nimic ce nu putem atinge! El vrea inima noastră, vrea bucurie și o mișcare lăuntrică atunci când ne gândim la El. Dumnezeu vrea să ne facă fericiți. El nu vrea să ne exploateze, nici să ne ia bucuria de a trăi. Uneori creștinii lasă această impresie. Cum devenim fericiți ca creștini? Fericirea o găsim într-o viață predată Lui, altundeva nicăieri. Îl citez pe Jay Adams: „La mulți creștini se constată o lipsă dureroasă: le lipsește perseverența, statornicia. Perseverența este probabil cheia unei vieți ordonate, plăcute lui Dumnezeu. Nimeni nu învață să patineze, să schieze, să cânte la flaut, să-și lege șireturile, să citească, să scrie sau să conducă o mașină, dacă nu încearcă destul de mult timp. Învățăm continuând cu stăruință, în ciuda stângăciei și a eșecurilor, până ce dobândim priceperea dorită. Învățăm făcând iar și iar ceea ce vrem să învățăm. Biblia ne spune că exact așa stau lucrurile și cu un fel de viață sfințită.

Faptul că Scriptura pune un accent atât de mare pe strădania proprie nu trebuie să-l înțelegem greșit; această strădanie își are rădăcina în har și nu este «o faptă a firii pământești». Numai prin Duhul Sfânt putem dobândi perseverență. Dar lucrarea Duhului nu este «mistică». Duhul Sfânt ne spune în ce fel lucrează: Scriptura mărturisește că El lucrează prin Scriptură.

Ascultând de bunăvoie, cu rugăciune și cu stăruință de îndemnul Bibliei, felurile de viață biblice devin o parte din noi înșine. Citim Biblia și Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să punem în practică ceea ce am citit. Pentru

aceasta ne-a dat El Duhul Sfânt. Cuvântul «har» are un înțeles cu mai multe straturi. Un aspect este «ajutor». Duhul Sfânt îi ajută pe cei care citesc Cuvântul Său și apoi îndrăznesc să facă prin credință ce spune El. El nu ne făgăduiește puterea în avans. Adesea ea vine (abia) atunci când facem ceea ce ni se cere.”⁶

2.9 EL trebuie să crească, iar eu să mă micșorez!

Acesta era țelul vieții lui Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul Domnului Isus. Este un proces pe care vrem să-l preluăm de la Ioan, știind că va dura toată viața noastră! Graficul ilustrează ce spune această propoziție simplă și totuși grea a lui Ioan: minusul se referă la viața noastră veche și la propriile noastre țeluri și interese, în timp ce plusul se referă, fără îndoială, la Domnul nostru!

(Grafic: Două curbe care merg în sens opus pe o axă a timpului; curba descendentă este marcată cu semnul minus, cea ascendentă cu semnul plus.)

- A ne dezbrăca de omul cel vechi –
- A ne îmbrăca în omul cel nou +
- Asemănarea cu Hristos, care crește și în curând va fi desăvârșită
- Pista de alergare a credinței
- Procesul de creștere de-a lungul întregii vieți
- Nașterea din nou
- Venirea lui Isus și învierea

2.10 Viața nouă într-o reprezentare grafică

Graficele următoare (pătrat, cerc, triunghi) reprezintă oameni diferiți. Primul rând arată cum se naște omul respectiv, al doilea dezvoltarea vieții personale, iar al treilea nașterea din nou. Al patrulea și al cincilea rând arată cum crește el în credință sau cum trăiește firesc, în timp ce al șaselea rând înfățișează ținta, desăvârșirea la Hristos.

Cele trei forme servesc la deosebirea unor oameni oarecare, așa cum se nasc ei. Deosebirea poate sta în origine și în mediul social, în felul deosebit al persoanei, în temperamente diferite și în daruri naturale. Pe scurt, este vorba de persoana individuală, prin ceea ce se deosebește ea de alți oameni. În aceasta constă identitatea ei la naștere, fără ca ea însăși să fi contribuit cu ceva. Este ceea ce persoana însăși, cu puține excepții, nu poate schimba: structura ei. Aceasta este reprezentată prin formele goale din primul rând.

6. Jay E. Adams, *Grundlagen biblischer Seelsorge*, p. 255.

Formele nu rămân goale. Omul se naște păcătos și păcătuiește. Structura personalității lui este modelată de păcat în direcția greșită. Apar obiceiuri păcătoase, care la rândul lor formează un caracter rău. Aceasta este simbolizată prin ceea ce umple acum formele. Chiar dacă în om există și bine moral, el este totuși marcat de păcatul care locuiește în el. Formele pline îl arată pe om înainte de nașterea din nou.

Dumnezeu nu-l reformează pe om, ci creează ceva nou. Noul este croit cu totul pe măsura personalității individuale. Așa cum în Adam erau deja prezente toate variantele de personalități omenesti, tot așa este și cu ultimul Adam, Domnul nostru Isus Hristos. El S-a făcut om și astfel poate trăi în fiecare om în parte. Biblia compară această realitate cu o sămânță care este sădită în noi: ea trebuie să crească din prima zi, pentru ca ființa noastră să fie schimbată după ființa lui Hristos. Sămânța dumnezeiască se potrivește întru totul cu forma personalității. Astfel, însușirile omului care țin de creație (adică cele moștenite) nu sunt schimbate prin nașterea din nou. „Trebuie să presupunem că Dumnezeu este în stare, într-un fel anume, să așeze în fiecare om ceva cu totul nou, care se potrivește desăvârșit cu personalitatea lui, pe care El nu a intenționat niciodată s-o distrugă.”⁷ În personalitatea individuală a fiecărui om intră acum ființa lui Hristos, și astfel ea devine o expresie unică a ființei lui Isus. Aceasta este expresia varietății și bogăției din noua creație, așa cum există ea deja în prima creație.

(Grafic în șase rânduri, fiecare cu un pătrat, un cerc și un triunghi)

(Rândul 1: cele trei forme gri și goale)

Oameni diferiți, așa cum se nasc cu personalitatea lor individuală

(Rândul 2: formele sunt pline cu multe forme mici negre)

Înainte de nașterea din nou, personalitatea individuală este umplută cu experiențele vieții de zi cu zi. Caracterul se formează. Pe lângă trăsăturile bune de caracter, adesea sunt și comportamente care vin din inima rea și uneori sunt marcate în cea mai mare parte de păcat. Conținutul din pătrat, cerc și triunghi corespunde cu ceea ce a devenit persoana fără Dumnezeu.

(Rândul 3: în mijlocul fiecărei forme apare o formă mică albă, de aceeași formă)

În ziua nașterii din nou, sămânța dumnezeiască a Cuvântului lui Dumnezeu este sădită în om. Hristos Însuși este acum noua viață duhovnicească a credinciosului. Această viață nouă este potrivită personalității omului. Aceasta se vede din potrivirea formei mici cu forma mare (de exemplu, pătratul mic și pătratul mare). Nașterea din nou nu schimbă personalitatea individuală dată de Dumnezeu prin creație, ci o

7. Custance, Arthur C., *Man in Adam and in Christ*, p. 171.

umple cu viața nouă a lui Hristos. Ținta lui Dumnezeu este înnoirea și prefacerea personalității născute în păcat până la asemănarea cu Hristos.

(Rândul 4: forma albă a crescut, formele negre s-au împuținat)

Din ziua nașterii din nou, sămânța vieții dumnezeiești începe să crească. Hristos ia tot mai mult chip în persoana respectivă, într-un proces de creștere neîntreruptă. Conținutul vechi, felul de viață vechi și tiparele vechi de comportament se reduc și dispar tot mai mult. Sămânța crește mereu; adică ființa lui Hristos îl pătrunde, îl umple și îl modelează tot mai mult pe cel născut din nou.

(Rândul 5: la pătrat, forma albă a devenit din nou mai mică, iar negrul s-a înmulțit; la cerc și la triunghi, forma albă umple aproape totul)

Viața acestui creștin nu s-a dezvoltat mai departe. Viața veche a trecut din nou în prim-plan.

Acești doi creștini au crescut în credință. Ei au avut grijă să facă să moară faptele firii pământești (gr. *sarx*, „carnea”) și să se încreadă în Hristos ca în conținutul și ținta vieții lor și să-I slujească LUI.

(Rândul 6: pătratul, cercul și triunghiul în întregime albe)

În veșnicie, fiecare credincios are un trup de înviere, adică un trup de slavă. În el este asemenea lui Hristos. În același timp, el va fi pentru totdeauna persoana individuală pe care Dumnezeu a lăsat-o să se formeze prin părinții lui, adică pe care a creat-o. Păcatul și firea pământească păcătoasă vor fi, în desăvârșirea finală, definitiv trecut și istorie.

Sămânța sădită trebuie să crească, pentru ca Hristos și ființa Lui să pătrundă tot mai mult personalitatea. Aceasta este ținta lui Dumnezeu. El Însuși dă creșterea. Dar măsura și viteza creșterii sunt influențate de noi. Suntem chemați să ne dezbrăcăm de felul de viață vechi, pentru ca stilul de viață al omului celui nou să se vadă tot mai mult în jurul nostru. Formele din grafic rămân mereu aceleași, numai conținutul se schimbă. Suntem chemați să îndepărtăm cu hotărâre toate celelalte semințe și plante care nu vin de la Dumnezeu și de la Duhul Său și care provin din viața veche, pentru ca sămânța lui Dumnezeu să poată crește.

Al cincilea rând arată limpede că, din păcate, lucrurile pot merge și înapoi, iar sămânța, Hristos, nu mai joacă rolul cel mai important în centrul vieții noastre. Sămânța se micșorează, vechea viață centrată pe eu crește din nou.

Sau creșterea este statornică, așa cum se arată în cerc și în triunghi, unde personalitatea este cu adevărat apucată și umplută de Hristos.

La urmă nu se va mai vedea decât Hristos, în desăvârșirea slavei cerești. Vom fi pentru totdeauna noi înșine, așa cum ne-a creat Dumnezeu, dar atunci fără niciun păcat, și totuși asemenea Domnului.

Cât de mare este sămânța lui Dumnezeu în viața mea? Cât de mult a crescut?

2.11 Totul dintr-o privire

Acest grafic⁸ este un rezumat simplu al factorilor-cheie ai vieții noastre de creștini, care se află într-o interacțiune și o dependență directă unii de alții. Ne-am hotărât să nu rezervăm mântuirea doar ca pe un bilet pentru o veșnicie fericită. Vrem să trăim deja acum viața din Dumnezeu, dragostea Lui, bucuria Lui și pacea Lui. Așa cum Domnul Isus Hristos a dat totul ca să ne aibă, tot așa vrem și noi să-I punem la dispoziție viața noastră din recunoștință.

Aceasta nu este o sarcină de nerezolvat. Dumnezeu vrea bucuria și mulțumirea noastră deplină, iar pe acestea le trăim numai într-o viață pentru Dumnezeu. O astfel de viață Îl are pe Hristos în centru, drept conținut al vieții, țintă a vieții și viitor. El va umple într-o zi fiecare colț al universului, și ne umple deja acum. Această plinătate ne pătrunde întreaga ființă și ne schimbă zi de zi tot mai mult după chipul Lui. Noi înșine observăm cel mai puțin această schimbare pozitivă, dar Dumnezeu lucrează la noi.

La început stă Duhul Sfânt. El este puterea și temelia oricărei fapte. La aceasta se adaugă trăirea de zi cu zi, care ne formează și ne provoacă spre bine, dar ne și ispitește spre rău. Aceasta este arena credinței, în care se joacă dramele vieții noastre, în timp ce Îl ascultăm pe Domnul vieții noastre, pe care nu-L vedem, ne încredem în El și Îl iubim.

În toate este nevoie de predarea noastră deplină, de implicarea noastră și de voința de a lua lucrurile în serios. Trebuie să-L urmăm pe Isus cu o inimă neîmpărțită și plină și să aducem disponibilitatea și disciplina de a ne pune pe planul al doilea propria viață, dorințele și avantajele noastre, ca să câștigăm viața adevărată.

(Grafic: Triunghi cu trei săgeți care, de sus și din cele două colțuri de jos, arată spre un cerc din mijloc; text sus, în cerc, jos în stânga și jos în dreapta)

Lucrarea lui Dumnezeu prin har, putere și ajutor, prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi și ne stă neîncetat alături. Cuvântul Său, Biblia, este înțelepciunea pentru viața noastră. El vrea să ne ducă în siguranță la ținta finală, dar vrea să atingă cu noi și ținta Lui personală pentru viața noastră pământească.

Ființa și viața lui Isus Hristos sunt centrul și mijlocul vieții de creștin. Isus trebuie să ia chip în noi. Dumnezeu ne va face asemenea chipului Fiului Său.

8. Idee după Dallas Willard, *The Divine Conspiracy*, p. 347.

Acest proces va fi desăvârșit la venirea lui Hristos, dar el începe deja pe pământ, din punct de vedere moral!

Realitatea vieții, pista de alergare a credinței: viața de zi cu zi cu toate ademenirile și amăgirile ei păcătoase, dar și cu încercările și atacurile vrăjmașului și cu diferitele probe din educația pe care ne-o dă Tatăl nostru ceresc

Credința și voința noastră, hotărârea și implicarea noastră, strădania, disciplina și perseverența noastră de a continua și de a alerga mai departe pe pista de alergare a credinței, în ciuda stângăciei noastre, în ciuda greșelilor, a eșecurilor și a înfrângerilor, ca să atingem ținta finală cerească

2.12 Drumeții pe munte

Acum, după ce zborul panoramic a lăsat o impresie puternică, vă invit la câteva drumeții „spirituale” pe munte. Copiii mei nu prea se dau în vânt după drumeții, și nici eu nu prea mă pot hotărî ușor să plec. Dar un lucru l-am constatat: când văd din biroul meu numeroasele vârfuri ale Alpilor din Allgäu, este o experiență de neprețuit să fi urcat pe unul dintre aceste vârfuri și să te fi bucurat de priveliște. Clipa aceasta, după o urcare obositoare, nu se poate cumpăra; trebuie să te pui tu însuși în mișcare. Să privești din avion este un lucru, dar să mergi tu însuși pe munte este cu totul altceva.

Drumețiile pe munte nu sunt plimbări nevinovate pe teren plat. Vă invit la drumeții pe munte palpitate, în care urcăm cu răbdare și avem în față porțiuni ușoare și grele, dar ținem mereu limpede ținta înaintea ochilor: faptele mântuirii, pe care le-am „survolat” deja. Acum vom ajunge la detalii importante, care cuprind învățătura biblică despre poziția noastră în Hristos și despre ce înseamnă „Hristos în noi”. Drumețiile pe munte merită efortul. Eu însumi le-am făcut deja, când am scris aceste rânduri, și au fost descoperiri impresionante, care m-au răscolit, m-au luminat, m-au eliberat și m-au motivat foarte mult.

Ghidul nostru montan să fie Duhul Sfânt, care S-a angajat să ne călăuzească în tot adevărul lui Dumnezeu, adevărul Bibliei. El Se concentrează să mărturisească despre Isus Hristos, Eliberatorul, și să-L facă mare în viața noastră.

Prima drumeție este cea mai lungă și cea mai obositoare, dar în același timp cea mai importantă. Odată ce ai cucerit acest vârf, următorul nu va mai fi atât de greu. Epistola pe care a scris-o Pavel romanilor arată neprihănirea, dar și harul lui Dumnezeu în Evanghelie. Această epistolă ne va preocupa mai întâi. Nicăieri altundeva nu sunt lămurite atât de bine aceste întrebări

fundamentale ale mântuirii, cu privire la noi. Acesta este și motivul pentru care vrem să ne dăm aici osteneala să urcăm verset cu verset până la vârful.

2.13 De la Adam la Hristos

Nu urcăm în Epistola către Romani pe la început, ci în al cincilea „vagon” al acestui „tren al harului”. Totuși vrem să arătăm pe scurt ce se găsește în primele capitole: după introducerea din 1:1-17, Pavel vorbește în 1:18-5:11 despre *păcatele* întregii omeniri, prin care ea stă vinovată înaintea lui Dumnezeu (1:18-3:20). Din partea lui Dumnezeu, acestei situații fără ieșire îi sunt puse în față două fapte ale mântuirii:

- răscumpărarea, pe care Dumnezeu ne-o oferă fără plată prin sângele lui Isus Hristos, vărsat pe cruce (3:21-31)
- puterea lui Dumnezeu de a învia morții, care L-a adus pe Hristos înapoi la viață (4:1-25).

A doua parte a epistolei merge de la 5:12 până la 8:39. Aici Pavel tratează întrebarea ce face Dumnezeu cu privire la starea noastră păcătoasă, care nu se poate îndrepta. Este vorba de păcat ca principiu, ca forță puternică, aflată în om. Întrebarea este: cum poate cel neprihănit să *trăiască* prin credință (1:17)?

2.14 Ce trebuia să se întâmple mai întâi pentru mântuirea noastră?

Dacă omul este atât de stricat, nu trebuie oare să se întâmple ceva în om? „Aceasta n-ar fi perspectiva corectă. Apostolul Pavel are în Epistola către Romani un răspuns cu totul diferit: în primă instanță nu trebuia să se întâmple ceva *în* noi, ci trebuia să se întâmple ceva *în afara* noastră, în Hristos. Pe lângă lucrarea lui Hristos pentru *păcatele* noastre, trebuie să ne gândim mai întâi la lucrarea lui Hristos pentru *păcatul* nostru, pentru că și aceasta este un fapt al mântuirii. După aceea, abia atunci și nu mai devreme, îi vine rândul lucrării Duhului Sfânt *în* noi. Lucrarea lui Hristos *pentru* noi trebuie deosebită clar de lucrarea Duhului Sfânt *în* noi. Prima lucrare s-a petrecut cu totul în afara noastră și este isprăvită; nu mai trebuie adăugat nimic la ea. A doua are loc în noi și este încă departe de a fi gata; mai este mult de adăugat. Dar trebuie să fie cu totul limpede că atât rezolvarea problemei păcatului (puterea păcatului, rădăcina răului), cât și rezolvarea problemei păcatelor fac parte din faptele mântuirii. Altfel spus:

- Eliberarea de păcat are loc mai întâi de toate în afara noastră și este, ca atare, o parte a îndreptățirii (cf. expresia «îndreptătit»⁹ din 6:7); aceasta este lucrarea lui Hristos, săvârșită o dată pentru totdeauna.
- După aceea, eliberarea ia formă în noi, și aceasta este o parte a sfințirii, care se va încheia cu proslăvirea noastră (8:30); aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, care se înfăptuiește pas cu pas în cursul vieții noastre pământești.”¹⁰

9. Vezi nota din ER (Revidierte Elberfelder, traducere germană a Bibliei).

10. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, p. 44.

3. Romani 5:12-21: De la Adam la Hristos

Când romanii l-au ascultat cu încordare pe cel care citea epistola până la 5:11, au putut să răsuflă ușurați încă o dată – deși veniseră deja la credință și deci la mântuire. Pare ca și cum totul abia s-ar fi întâmplat: aveau pace cu Dumnezeu și, în acest proces de judecată dumnezeiesc, nu fuseseră găsiți vinovați, ci fuseseră declarați neprihăniți de Judecătorul întregului pământ. Tema greșelilor și faptul că acum nu mai sunt păcătoși, ci neprihăniți, par de fapt încheiate cu versetul 11. Sunt deci lămurite definitiv toate întrebările despre păcat și despre neprihănirea lui Dumnezeu? Se pare că nu. Totul o ia din nou de la capăt cu toată puterea. Apostolul creează din nou o tensiune, așa cum se simte și în primele capitole ale acestei epistole.

De unde a venit păcatul? De unde moartea? De ce sunt atinși toți oamenii? Ce rol joacă Legea lui Dumnezeu? Și, desigur, întrebarea: există o ieșire din cercul vicios al păcatului, al morții și al osândei? Poate că unii s-au uitat nedumeriți unii la alții, căci nu tocmai făcuse Pavel să răsunе strigătul de bucurie al mântuirii? De ce să înceapă acum din nou cu păcatul și cu moartea? Răspunsul: tema nu a fost încă tratată în întregime. Dacă ascultăm mai departe, devine repede clar despre ce este vorba acum. Nu mai este vorba de ce au făcut oamenii, prin care s-au dovedit nedrepti și păcătoși. Acum este vorba mai degrabă de întrebarea: de ce este așa? Tema este acum *ce este omul*, de ce păcătuiește el, care este cauza păcatelor. Pavel sapă acum după rădăcină, după ce mai înainte a tratat roadele rele. Păcătosul nu trebuie numai să fie îndreptățit, adică achitat de păcatele lui, ci trebuie și răscumpărat de puterea păcatului. Sub stăpânirea ei a ajuns prin legătura lui cu Adam, pe calea arborelui genealogic al vieții, ca să zicem așa. Aceasta este problema lui, iar în această legătură el este ținut prizonier; nu se poate elibera singur din ea. Până la venirea lui Hristos nu exista nicio șansă de a scăpa de această legătură.

Acest text arată catastrofa căderii în păcat și urmările ei. Dar, în același timp, el arată limpede, prin contrastul și punerea față în față a celor două personaje principale (și anume Adam și Hristos), și cum a deschis Dumnezeu larg calea spre viață.

Pavel pune în acest text temelia pentru capitolele 6, 7 și 8. Acest text slujește într-adevăr ca introducere și pregătire. Cine citește aici cu atenție nu va avea atât de greu în capitolele următoare.

3.1 Versetul 12: Cum a început totul

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuțit ...

Un singur om i-a deschis păcatului ușa. Nu numai în viața *lui*, ci în lume. Aceasta înseamnă că tot ce trăiește în această lume este și el atins: toți oamenii mor, pentru că toți au păcătuțit. Prin aceasta, omul acesta a lăsat să intre și moartea, cu toată mizeria legată de ea. Ca o scânteie, o primă faptă, aparent banală, a pornit un incendiu de mari proporții, care face ravagii până astăzi mai mult ca oricând.

Acest personaj tragic este Adam cel istoric, primul om, după cum se vede imediat. Pavel știa, ce-i drept, că primul pas spre neascultare n-a venit de la Adam, ci de la Eva (1 Timotei 2:14), dar Adam a tăcut și a luat parte. El a urmat-o pe soția lui, deși *el* primise porunca înainte ca Eva să existe. El era deci răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat.

Tema lui Pavel este contrastul dintre cele două personaje principale, și anume Adam și Hristos, de care sunt legați toți „urmașii” lor.

3.1.1 Păcatul și păcatele

Păcatul exista deja înainte de Adam, căci Satana păcătuiește de la început (1 Ioan 3:8). El s-a apropiat de primii oameni ca să-i ademenească. Ispititorul, șarpele cel vechi, nu este numit aici. Omul a acționat pe deplin pe răspunderea lui.

Termenul „păcat” nu este aici pur și simplu singularul de la „păcate”. Aici este vorba de mult mai mult. Cum se poate vedea din acest pasaj și din textele următoare, aici este vorba de păcat ca un principiu vrăjmaș lui Dumnezeu, de o putere care se ridică împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Lui. Este vorba de păcat ca de o boală care pune viața în pericol și se termină cu moartea, o boală care i-a atins pe toți oamenii. Apostolul Ioan spune: „Păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Astfel păcatul cuprinde respingerea autorității lui Dumnezeu (anarhia), în orice formă, văzută sau nevăzută.

Watchman Nee compară foarte plastic păcatele și păcatul cu următoarea situație: dacă vrei să rezolvi definitiv problema alcoolului, nu este de ajuns să găsești și să distrugi tot alcoolul. Sursele de aprovizionare, adică locurile unde se produce alcoolul, trebuie închise și distruse. Astfel alcoolul însuși reprezintă păcatele, iar fabricile simbolizează păcatul.

3.1.2 Păcatul și moartea

Adam și Eva știau că păcatul avea să aducă moartea (Geneza 2:17). Dumnezeu Însuși anunțase moartea ca urmare a faptului că aveau să mănânce rodul oprit din pomul cunoștinței binelui și răului. Moartea a început în aceeași clipă în care au călcat această poruncă. Moartea aceasta a întrerupt imediat relația netulburată și plină de încredere pe care Creatorul o avea cu făpturile Lui.

Moartea nu înseamnă stingerea sau desființarea existenței. Ea înseamnă despărțire și o schimbare, adică o înrăutățire a stării de mai înainte. Noul Testament vorbește despre o moarte spirituală. Aceasta nu înseamnă stingerea inimii sau a duhului omului, ci neputința lui de a intra în legătură cu Dumnezeu. Aici Pavel vorbește despre moartea trupească drept urmare a păcatului.

Moartea este urmarea (târzie) inevitabilă și de neocolit a păcatului. Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor; nu a putut fi oprită. Aceasta ar fi putut reuși dacă un om n-ar fi păcătuit și ar fi dovedit astfel că nu are natura lui Adam. Lucrul acesta nu s-a întâmplat niciodată între oameni; la nimeni nu s-a putut diagnostica până acum lipsa păcatului. Toți sunt atinși și, mai devreme sau mai târziu, suferă moartea.

3.1.3 Căderea în păcat și păcatul originar

Aceasta nu înseamnă că în fiecare om se repetă căderea în păcat a lui Adam, adică omul, nevinovat ca Adam, ar fi pus în fața alegerii de a asculta sau de a săvârși o călcare a poruncii. Dacă ar fi așa, ar exista posibilitatea ca vreun om să reușească să nu păcătuiască și, în consecință, să nu trebuiască nici să moară. Pavel vrea să spună că fiecare om a moștenit ființa păcătoasă a lui Adam și că, astfel, viața lui este marcată de păcat. Linia descendenței nu a fost niciodată întreruptă. Pentru aceasta există două dovezi: mai întâi moartea, dar apoi și faptul că fiecare om a păcătuit. Aceasta se deosebește de situația lui Adam prin faptul că omul de astăzi este deja slăbit moral (ba chiar stricat) prin natura păcătoasă moștenită de la Adam și, în consecință, păcătuiește. De la acest text vine termenul teologic de „*păcat originar*”¹¹.

Prin călcarea poruncii de către Adam, păcatul a devenit un însoțitor statornic al fiecărui om, infectând, ca principiu vrăjmaș lui Dumnezeu,

11. În engleză *original sin*.

întreaga existență a omului ca o boală incurabilă. El a cuprins omul întreg – duhul lui, sufletul lui, inima lui, mintea lui, voința lui și trupul lui. Moartea, ca urmare a păcatului, a cuprins atât partea nematerială a omului – omul lui dinăuntru – și a adus o moarte spirituală „în ... greșeli și păcate” (Efeseni 2:1), cât și partea materială (trupul), pe care a atins-o și pe ea. Și trupul este stăpânit de moarte: trupul este mort din pricina păcatului (8:10).

Istoria fiecărui om nu poate fi despărțită de strămoșul lui. Istoria lui nu este scrisă din nou, dându-i-se posibilitatea să dovedească faptul că nu trebuie să păcătuiască. El este un copil al lui Adam, cu toate urmările tragice. Niciun copil care se naște nu trebuie să învețe păcatul. Păcatul îi este pus în leagăn, și numai educația este în stare să înfrâneze izbucnirea totală a păcatului.

Unii înțeleg acest verset ca și cum noi am fi păcătuit (împreună) în Adam, adică în călcarea poruncii de către el. În acest caz am fi făcuți răspunzători pentru o faptă pe care nici n-am săvârșit-o. Este vorba de faptul că Adam, prin această faptă, a lăsat păcatul să intre în viața lui, iar noi, ca urmași ai lui, am moștenit în mod inevitabil această ființă. Noi înșine nu putem schimba nimic la aceasta.

3.1.4 O poruncă simplă

Călcarea poruncii, care a avut urmări atât de nimicitoare, nu a fost o faptă păcătoasă îngrozitoare, nici o crimă, nici un jaf – nu, a fost călcarea unei porunci cât se poate de simple. O faptă nu devine păcat abia atunci când este deosebit de îngrozitoare. Orice faptă (de la originea ei în gânduri până la săvârșirea ei) este păcat de îndată ce respinge sau chiar doar uită autoritatea lui Dumnezeu, care aici se exprimă printr-o poruncă simplă.

În aceste capitole, păcatul nu este numit aproape niciodată prin fapte păcătoase, ci aproape întotdeauna ca principiu, care stă în spatele tuturor faptelor păcătoase – adică în spatele păcatelor.

Păcatul este un principiu care îl face pe om să-și ia viața în propriile mâini și să nu țină seama de voia lui Dumnezeu sau chiar de existența Lui. Aceasta nu are neapărat ca urmare păcate „îngrozitoare”. Viața unui om cu o morală înaltă, care nu întreabă de voia lui Dumnezeu, este la fel de pătrunsă de păcat ca aceea a unui ucigaș sau a unui preacurvar. Despre acest păcat este vorba în capitolele următoare. Sămânța păcatului a încolțit în fiecare om, chiar dacă nu a crescut la fel de mare la toți.

Marea întrebare spre care lucrează Pavel este ce a făcut Dumnezeu cu privire la această problemă a păcatului. Pentru aceasta nu sunt de ajuns

iertarea sau împăcarea. Dumnezeu nu iartă ceea ce *sunt* eu, ci ceea ce am *făcut*. Deja în prima jumătate a acestui capitol 5, apostolul spune clar că noi „eram păcătoși”, deci acum nu mai suntem. Ce anume s-a întâmplat ca să se ajungă aici? Și cum va asigura Dumnezeu ca păcatul să nu mai domnească în viața unui credincios, așa cum încă este cazul la toți cei care sunt mai departe în „familia lui Adam”?

Versetul 12 este întrerupt de o paranteză mai lungă; aparent se oprește la jumătate. Pentru că știm tot textul, îl ducem aici până la capăt cu propriile noastre cuvinte, ca să-l înțelegem mai bine, asemănător cu versetul 18, unde acest verset 12 este continuat după propoziția intercalată:

**De aceea,
după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume
și prin păcat moartea,
și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor,
pentru că toți au păcătuit ...**

*... tot așa, printr-un singur om și prin fapta lui neprihănită (Golgota),
a intrat neprihănirea în lume
și prin neprihănire viața (veșnică),
și astfel viața a trecut asupra tuturor oamenilor.*

3.2 Versetul 13: Păcatul înainte de darea Legii

**... căci până la Lege păcatul era în lume;
dar păcatul nu este socotit
când nu este o lege.**

Aici începe o propoziție intercalată, care se încheie abia cu versetul 17. Pavel subliniază că nu există nicio ieșire din legătura cu Adam – indiferent în ce perioadă a istoriei omenirii, cu sau fără Lege.

Istoria omenirii a început cu Adam, și tot așa istoria păcatului și a morții în lumea oamenilor. Până la Tora, Legea lui Moise, au trecut probabil cam 2.500 de ani. Legea face păcatul palpabil și vizibil, dar el exista și în vremea când această Lege nu exista încă. Prin aceasta Pavel își sprijină afirmația principală, că Adam a fost cel prin care păcatul a intrat în lume și a și rămas în ea. Toți urmașii lui au devenit ceea ce era el: s-au dovedit păcătoși. De la Adam a domnit păcatul, chiar dacă nu putea fi numit pe nume și semnalat prin Lege. Lucrul acesta este confirmat nu numai de moartea tuturor oamenilor din acea vreme, ci și de evenimentele acelei vremi. Potopul din vremea lui Noe este probabil exemplul cel mai limpede. Nu în ultimul rând, Pavel a descris în primele capitole ale epistolei lui starea fără speranță de

stricăciune a urmașilor lui Adam dinainte de vremea Legii. Și dacă s-ar aplica ulterior măsura Legii la vremea în care nu exista Lege, ar ieși la iveală, pe lângă mărturia conștiinței, faptul că oamenii păcătuiau și atunci, pentru că erau păcătoși.

3.3 Versetul 14: Adam, preînchipuirea Celui ce avea să vină

**Totuși moartea a domnit de la Adam până la Moise,
chiar și peste cei ce nu păcătuiseră
în asemănarea greșelii lui Adam,
care este o preînchipuire a Celui ce avea să vină.**
(cf. Osea 6:7)

Domnia morții, de care niciun om nu se poate sustrage, este un lucru sigur și dovedește domnia, la fel de fără milă, a păcatului. Acesta este un alt indiciu că păcatul este prezent și fără o poruncă concretă. Mai mult: aceste cuvinte arată fără echivoc că oamenii din acea vreme nu erau păcătoși pentru că păcătuiau (deși și acest lucru este adevărat), ci pentru că erau urmași ai lui Adam. Chiar și fără o călcare concretă a poruncii, oamenii mureau, iar prin aceasta este adusă dovada că legătura cu Adam este problema.

Bebelușii, care nu păcătuiesc în mod conștient, mor pentru că sunt urmași ai lui Adam.

Este vorba, cu tărie, de faptul că legătura cu strămoșul nostru Adam nu poate fi tăiată pentru niciun om (cu sau fără Lege). Toți se nasc păcătoși, pentru că străbunul nostru a căzut în păcat. De aceea, următoarea propoziție este foarte importantă: nu suntem păcătoși pentru că păcătuim. Ci mai degrabă păcătuim pentru că suntem păcătoși și ne-am născut ca atare.

Păcatul nu numai că a intrat în lume, ci a ajuns până în inima noastră. Isus spune că din inimă, dinăuntru, din ființa cea mai lăuntrică, ies faptele rele (Marcu 7:21-23). Ele izvorăsc din faptul că noi „am devenit păcătoși” (cf. Romani 5:19; Luther 1912, traducere germană a Bibliei).

3.3.1 Adam și Hristos

Acum Pavel dezbate o punere față în față fascinantă între Adam și „Cel ce avea să vină”. Cel ce avea să vină este, evident, Hristos – a Lui este viitorul. Adam este deci o „preînchipuire” a lui Hristos. Am putea-o numi o imagine opusă, pentru că asemănarea stă, ce-i drept, în întinderea și efectul faptelor fiecăruia dintre ei, dar acestea sunt cu totul opuse. Primul Adam reprezintă păcatul și moartea, *ultimul* Adam (1 Corinteni 15:45) viața și neprihănirea.

Asemănarea dintre cele două persoane constă în faptul că fiecare dintre ele poate fi numită cap, origine sau tată al unei familii omenești. Amândoi sunt reprezentanții urmașilor lor sau ai neamului lor.

3.4 Versetul 15: Prin Hristos paguba este mai mult decât reparată

**Dar nu este oare darul harului ca și greșeala?
Căci dacă prin greșeala unuia singur
cei mulți au murit,
cu mult mai mult
harul lui Dumnezeu
și darul în har,
care este prin acel unul singur om, Isus Hristos,
s-au revărsat din belșug asupra celor mulți.**

Pavel explică preînchipuirea lui Adam prin contrastele față de Hristos. Greșeala lui Adam aduce moartea asupra celor mulți, al căror strămoș este el. Dar Dumnezeu harului nu a lăsat lucrurile așa. Este într-adevăr harul cel mai curat, care se îngrijește de această familie a lui Adam. Nu-i privește pur și simplu doar pe cei care, fără vina lor, au ajuns prin greșeala lui Adam în starea lor pierdută, marcată de moarte și de păcat, ci și pe cei care trăiesc ei înșiși după deviza păcatului.

Harul lui Dumnezeu aduce un dar, și anume un om, care este pus față în față cu Adam. Darul în har este o persoană prin care harul lui Dumnezeu se revărsă în așa fel, încât se rup toate digurile și fiecare om (oriunde s-ar afla pe această planetă) poate fi atins. Harul în persoana Fiului lui Dumnezeu, ultimul Adam, este mai puternic decât tot ce a intrat în lume prin primul Adam. Au fost mulți cei care au murit, și pot fi mulți cei care vor trăi. Dumnezeu nu Și-a lăsat omenirea pradă morții!

3.5 Versetul 16: Urmările greșelii și urmările darului harului

**Și nu este oare ca prin (acel) unul,
care a păcătuit,
tot așa și cu darul?
Căci judecata a venit de la o singură (greșeală) spre osândă,
dar darul harului a venit după multe greșeli spre neprihănire (spre
îndreptățire sau spre hotărârea de îndreptățire).**

Hotărârea lui Adam, cu urmări atât de grele, aduce osânda asupra tuturor – aceasta este moștenirea pe care a lăsat-o în urmă. De la versetul 15 este vorba

despre Dumnezeu și de aceea și despre osândă. Dumnezeu Își aduce la îndeplinire judecata și sentința Lui dreaptă asupra păcătosului, iar aceasta nu poate însemna decât osândă. Dar darul harului în omul Isus Hristos duce la îndreptățirea păcătosului, opusul osândei. Osânda L-a lovit pe Înlocuitorul nostru, în locul nostru. Acum nu stă sub acuzare doar greșeala lui Adam, ci este vorba la fel de mult de multele greșeli ale numeroșilor lui urmași. Și vremea Legii este acum inclusă.

3.6 Versetul 17: Domnia morții este desființată prin Hristos

**Căci dacă prin greșeala unuia singur
moartea a domnit prin acel unul singur,
cu mult mai mult cei
ce primesc prisosul (*belșugul*) harului
și al darului neprihănirii,
în viață (*adică în puterea vieții*) vor domni
prin acel unul, Isus Hristos.**

Harul lui Dumnezeu se revarsă din belșug, el se arată într-un prisos care nu poate fi măsurat. Prin el, urmașii lui Adam primesc în dar neprihănirea lui Dumnezeu. Prin Isus Hristos, ultimul Adam, ei sunt smulși de sub domnia morții. Acum nu mai domnește moartea peste ei, ci ei înșiși domnesc în puterea vieții Domnului lor înviat, cum va arăta capitolul următor. Prin Isus Hristos ei devin biruitori – deja acum și în curând fără nicio îngrădire în trupul cel nou, când vor fi asemenea lui Isus.

Aici se încheie paranteza începută în versetul 13, în care Pavel a tratat tema deosebită a prezenței păcatului în ciuda absenței unei Legi. El a respins toate argumentele potrivit cărora ar putea exista totuși excepții, asupra cărora ceea ce a făcut Adam nu ar fi avut efect. Toți oamenii stau, inevitabil, în legătură cu Adam și sub urmările greșelii lui.

Este un fapt pentru fiecare om că legătura cu Adam există. Aceasta este valabil și pentru așa-numitul „om bun”, care se remarcă prin fapte bune – fie iudeu, fie dintre neamuri. El nu se poate desprinde singur de ea. Trebuie să recunoască acest fapt. Dar, cum arată cuvintele următoare, nu trebuie să rămână fără nădejde: Dumnezeu a deschis o ieșire. Prin harul lui Dumnezeu, el nu primește doar înapoi starea de nevinovăție a lui Adam, ci, printr-o legătură nouă cu Hristos, noul lui „tată al familiei”, primește mult mai mult decât a avut Adam vreodată.

Însărcinarea lui Adam era să stăpânească peste creație. Dar acum el și toți urmașii lui au ajuns stăpâniți de păcat și de moarte. Însă cei ce primesc darul

neprihănirii vor domni în viață. Această domnie înseamnă că ei pot trăi așa cum vrea Dumnezeu – în libertate și spre slava lui Dumnezeu. „A domni în viață” este întruchiparea belșugului vieții pe care îl avem acum în Hristos. În această situație nouă putem fi oamenii care își împlinesc menirea, și anume oameni ai lui Dumnezeu, care trăiesc cu El și din El. Ei nu mai sunt stăpâniți de moarte și de păcat, cu toate efectele lor asupra omului; ei sunt eliberați din robie, ca să fie acum ceea ce i-a menit Dumnezeu să fie. Pavel va dezvolta aceasta în amănunt.

3.7 Versetul 18: Osânda și îndreptățirea care dă viața

**Așadar,
după cum printr-o singură greșală
față de toți oamenii
s-a ajuns la osândă,
tot așa, printr-o singură neprihănire,
față de toți oamenii
s-a ajuns la îndreptățirea care dă viața.**

Încă o dată, fapta tragică a lui Adam, cu întinderea și efectul ei asupra tuturor oamenilor, stă în contrast cu fapta unică a Celui unic neprihănit. Osânda este sentința dreaptă a lui Dumnezeu asupra tuturor oamenilor care au existat și vor exista. Dar la fel de eficient stă acolo și *singura* neprihănire, *singura* faptă neprihănită. Ea cuprinde moartea de jertfă de bunăvoie și plină de ascultare a lui Hristos. Această faptă unică, fără asemănare și făcută o singură dată, va avea efect la fel asupra tuturor oamenilor, fără excepție. Ea aduce îndreptățirea păcătosului. Aceasta a fost prezentată deja în prima parte a epistolei. Acum lucrurile merg și mai departe. Acum intră în câmpul vederii *îndreptățirea care dă viața*. Viața, care este mai puternică decât moartea, intră acum în joc. Aici nu este vorba doar de un proces de judecată, în care trebuie lămurită întrebarea vinovăției, adică de ceea ce am făcut eu. Aici este vorba mai degrabă de faptul că eu, ca om, ca păcătos îndreptățit, am o viață nouă, în care ceva din mine a fost schimbat. Ca om am primit neprihănirea lui Dumnezeu, pentru că am viața din Dumnezeu, viața Celui înviat. De păcatele mele sunt achitat, adică îndreptățit. Dar și existența mea, noua mea ființă în Hristos, poartă sigiliul neprihănirii lui Dumnezeu. Osânda, adică condamnarea lui Dumnezeu, mă lovește pe drept nu numai pentru ceea ce am făcut, ci și pentru ceea ce sunt. Dar acum sunt în Hristos și am o viață nouă. Acest text slujește ca temelie pentru ceea ce Pavel va explica în cele ce urmează și mai pe larg.

Îndreptățirea aduce cu ea darul vieții. Îndreptățirea duce la viața veșnică. În legătura mea cu Hristos cel înviat, mă aflu într-o poziție cu totul nouă, care este acum determinată în mod absolut de un nou Dătător de viață, de un nou Cap: de Hristos. În această stare, întreaga mea ființă este cuprinsă în îndreptățirea dată de Dumnezeu.

3.8 Versetul 19: Poziția juridică a păcătoșilor și poziția de mântuire a celor neprihăniți

**Căci, după cum prin neascultarea unui singur om
cei mulți au fost așezați în poziția de păcătoși,
tot așa, prin ascultarea unuia singur,
cei mulți vor fi așezați în poziția de neprihăniți.**

Poziția păcătosului este o poziție vrednică de plâns, în care a ajuns prin sentința lui Dumnezeu: am păcătit pentru că sunt un urmaș al lui Adam; sunt păcătos în toată existența mea și trebuie privit ca atare.

Omul Isus Hristos, care, spre deosebire de Adam, a fost ascultător până la moartea pe cruce, ne poate deschide calea vieții. Rodul ascultării Lui îmi dă posibilitatea să ocup poziția fermă și sigură a unui om neprihănit.

Este o punere față în față abstractă a două personaje principale: Adam și Hristos. Aici nu este vorba de felul în care trăiesc eu ca creștin. Știu că ocup poziția unui om neprihănit. La începutul capitolului 5 ies, ca să zic așa, achitat din sala de judecată. Acum viața merge mai departe. Ce sunt eu acum? Mai înainte era vorba de ceea ce am făcut, acum este vorba de ceea ce sunt.

Dumnezeu m-a așezat în poziția unui om neprihănit și ia în serios această poziție creată de El Însuși. El Se ține de propria Lui hotărâre judecătorească, El este credincios.

În poziția de păcătoși se nasc toți oamenii „automat”. Poziția de neprihăniți le stă deschisă tuturor. Dar numai celor care cred („mulți”, din păcate nu toți) le este dăruită.

3.9 Versetul 20: Legea scoate la iveală toate păcatele

**Dar Legea a intrat pe alături,
ca să se înmulțească greșeala.
Dar unde s-a înmulțit păcatul,
acolo harul s-a înmulțit și mai mult ...**

Legea nu a putut schimba nimic în bine. Ea nu a îmbunătățit starea omului, ci mai degrabă a înrăutățit-o, pentru că prin Lege păcatul s-a înmulțit și mai mult. În loc să fie înăbușit și înfrânat, păcatul a ieșit și mai mult la iveală.

Legea lui Moise (în esența ei, cele Zece Porunci) a arătat limpede cât de tare domnea păcatul. Dar Dumnezeu nu Și-a descoperit voia prin Lege ca să rostească prin ea ultimul cuvânt și să-l lase pe om să piară în potopul păcatelor lui, care se tot înmulțeau. El a răspuns cu harul Său, care este fără margini. Astfel, compararea celor două personaje principale nu este doar o punere față în față, ci o dovadă că Dumnezeu este mai mare, nu numai în putere, ci și în har.

Legea a scos la lumină ceea ce exista deja mai înainte. Oamenii păcătuiau deja de la Adam. Prin Lege, păcatele sunt acum numite pe nume. Legea a arătat limpede câte păcate săvârșește omul. Prin această Lege există o măsură dumnezeiască, neschimbătoare și incoruptibilă pentru ceea ce este bine și rău.

3.10 Versetul 21: De la moarte la viața veșnică

... pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte

(în puterea morții),

tot așa și harul să domnească

prin neprihănire spre viața veșnică,

prin Isus Hristos,

Domnul nostru.

Pentru cei ce sunt în Hristos, domnia păcatului până la moarte este acum trecut. Pentru ei domnește harul. Dar harul are ca temelie neprihănirea lui Dumnezeu. Nu este un har ieftin, care trece pur și simplu totul cu vederea. Nu, totul se petrece cum se cuvine. Neprihănirea lui Dumnezeu este cea mai bună temelie; există o siguranță juridică absolută.

Acest cuvânt este atât de concentrat și de bogat în descrierea a ceea ce s-a înfăptuit acum în „ultimul Adam” (Hristos), încât abia îl putem cuprinde.

Am putea spune că și harul domnește acum, așa cum domnea odinioară moartea – biruind toate piedicile și fără să i se poată sta împotrivă. Nu ne putem sustrage urmărilor lui, după cum nici păcătosul nu se poate sustrage morții. Dar acestei domnii a harului ne supunem bucuroși!

Pentru prima dată se vorbește în acest context despre viața veșnică, iar aici este vorba de stăpânirea ei viitoare în învierea vieții. Viața veșnică făgăduiește un viitor în Hristos care nu are sfârșit. Epistola către Romani este

o dovadă a felului în care Dumnezeu luptă pentru noi, ca să nu pierim, ci să avem viața veșnică.

3.11 Privire de ansamblu asupra Romani 5:12-21

	Reprezentantul și capul vechii creații; <i>primul</i> om	Reprezentantul și capul noii creații; <i>al doilea</i> om și <i>ultimul</i> Adam
Preînchipuire a lui Hristos	Adam	Isus Hristos
Fapta	Greșeala	Neprihănirea (fapta neprihănită) Lucrarea de răscumpărare desăvârșită a lui Isus
Rezultatul	Păcatul și moartea	Neprihănirea și viața
Efectul asupra tuturor urmașilor	Condamnarea și osânda	Harul și îndreptățirea care dă viața
Poziția înaintea lui Dumnezeu	Păcătoși	Neprihăniți
Pretenția veche și cea nouă la tron	Domnia păcatului spre moarte	Domnia harului prin neprihănire spre viața veșnică

4. Romani 6: Liberi de puterea păcatului

Toți oamenii care se nasc aparțin „din fire” (Efeseni 2:3; Romani 11:24), fie că vor să recunoască, fie că nu, liniei lui Adam, strămoșul lor. Ca atare, ei sunt în mod inevitabil infectați de păcat. Dovada este limpede: ei mor, chiar și fără să fi călcat o poruncă concretă. Dar harul lui Dumnezeu nu poate fi oprit. El a trimis în lume un Adam „nou”, iar Acesta este răspunsul lui Dumnezeu la eșecul primului Adam și al omenirii întregi. „Ultimul Adam” este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Însuși, care, spre deosebire de Adam, a fost ascultător toată viața Lui în cele mai grele condiții, până la punctul culminant al dăruirii de Sine de bunăvoie ca jertfă pentru păcat. Această faptă neprihănită (5:18) deschide ușa spre pomul vieții, care fusese încuiată prin păcatul lui Adam. Acest pom al vieții este acum Hristos Însuși, și anume ca Cel care a murit și a înviat. În El ia naștere acum o generație de oameni noi, care, prin intervenția lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:30), sunt mutați din Adam în Hristos. Are loc o cotitură a mântuirii, o schimbare de tabără, care taie legătura cu Adam și creează o legătură nouă cu Hristos. Ei sunt, ca să zicem așa, tăiați din pomul lui Adam și acum au crescut împreună cu Hristos (6:5); ei sunt acum „în Hristos Isus” (6:11). Ei primesc viața ultimului Adam (1 Corinteni 15:45) și aparțin unei familii noi, al cărei cap, început și origine este omul Isus Hristos. El nu este al doilea Adam, ci „*ultimul*” Adam: nu va mai exista o nouă tragedie, o nouă cădere în păcat care să poată aduce vreodată păcatul în această creație nouă.

4.1 Schimbare de tabără: De la Adam la Hristos

Cum continuă acum Pavel această temă? A doua secțiune din Romani 5 este un fel de pregătire pentru cele trei capitole următoare. Acum este vorba de felul în care are loc această trecere de la o linie la cealaltă. Cum se înfăptuiește această trecere de la moarte la viață? Ce se întâmplă cu acești oameni? Ce urmări are aceasta pentru viața unor astfel de oameni? Ce se întâmplă cu păcatul? Devin credincioșii acum fără păcat prin întoarcerea la Dumnezeu și prin nașterea din nou? Aceste întrebări și altele asemănătoare stau în spatele explicațiilor lui Pavel din capitolul 6.

4.2 Versetele 1-2: Este harul o permisiune de a păcătuï?

Ce vom zice dar?

**Să rămânem în păcat,
ca să se înmulțească harul?
Nicidecum!
Noi, care am murit față de (pentru) păcat,
cum să mai trăim în el?**

Se vede că și credincioșii (lor le vorbește Pavel aici) pot rămâne în păcat, iar prin aceasta este deja lămurită întrebarea dacă un credincios nu mai are păcat. Belșugul de har, care, pe temeiul lucrării lui Hristos, va întrece mereu păcatul și urmările lui, ar putea fi înțeles greșit, intenționat sau neintenționat. Se trăiește mai departe ca întotdeauna, ca și cum ai aparține încă familiei lui Adam, deși ești deja în Hristos. Aceasta este, desigur, fără nicio îndoială o concluzie greșită și o contradicție căreia Pavel i se împotrivesc cu hotărâre. Totuși se pare că au existat astfel de gânduri (probabil erau argumente iudaizatoare împotriva Evangheliei lui Pavel), iar unii creștini trăiesc, din păcate, și astăzi după această deviză. Pavel spune că noi nu avem nimic de-a face cu această concluzie. Pentru aceasta există un motiv imperios:

4.2.1 Am murit față de păcat și față de puterea lui!

Credinciosul nu trebuie să ducă o viață stăpânită de păcat. Care este motivul? El a murit față de păcat, ceea ce, în mod logic, trebuie să aibă ca urmare faptul că păcatul nu-i mai poate stăpâni viața. Un mort nu reacționează la nimic.

Trebuie să citim cu atenție: nu păcatul a murit, ci *noi* am murit. Dar acum constat că sunt cât se poate de viu. Cum se explică această moarte?

Explicația nu o putem scoate încă din acest verset; ea urmează în versetele următoare. Aici este vorba, ca introducere, mai întâi de acest fapt ca atare: în ce privește păcatul, noi am murit.

Desigur, știm deja că această moarte este moartea lui Isus Hristos, dar să-l urmărim pe Pavel cum dezvoltă acest gând pas cu pas. Important este aici deja următorul lucru: moartea pe care am murit-o nu ne pune capăt existenței – nici existenței duhului sau a sufletului, nici celei a trupului. Este o moarte „deosebită”; ea se referă numai la păcat. Cu privire la păcat, în legătura sau în relația cu păcatul, noi am murit. Este vorba de moartea lui Isus, care a luat asupra Sa sentința de moarte a lui Dumnezeu asupra păcatului. El a murit față de păcat (versetul 10), pentru că S-a dat ca jertfă și a fost făcut păcat pentru noi.

4.3 Versetele 3-4: Botezați în Hristos și în moartea Lui

**Sau nu știți
că toți câți am fost botezați în Hristos Isus
am fost botezați în moartea Lui?
Noi deci am fost îngropați împreună cu El
prin botezul în moarte,
pentru ca,
după cum Hristos a fost înviat din morți
prin slava Tatălui,
tot așa și noi să umblăm într-o viață nouă.**

Romanii se întrebau poate cum trebuie înțeleas acest „a fi murit”. De aceea Pavel le amintește de botezul lor. Ei fuseseră botezați în Hristos Isus. Prin această faptă (ca să ducem mai departe firul roșu din Romani 5:12-21) săvârșiseră, ca mărturisire publică, schimbarea taberei, de la Adam la Hristos. Prin botezul într-un râu sau într-un lac, îi înștiințau pe toți cei ce priveau că aveau un Domn nou. Deși aici nu se vorbește despre apă, este vorba de botezul în apă. Botezul însuși nu are nimic de-a face cu realitatea lăuntrică a faptului că „am murit”. Botezul, ca faptă exterioară, nu produce moartea mea; el nu produce nici nașterea mea din nou. El este, ca să zicem așa, partea exterioară a unei realități care s-a împlinit prin credință și prin nașterea din nou.¹² Botezul este o imagine a ceea ce s-a întâmplat cu mine în mod duhovnicesc, și deci în realitate, atunci când am fost unit cu Hristos.

4.3.1 Botezul în moarte

Nu numai în Numele lui Hristos Isus am fost botezați, ci și în moartea Lui. Botezul este o mărturisire a morții lui Hristos, o mărturisire spre moartea Lui. Cel botezat s-a întors spre Hristos tocmai pentru faptul că Hristos a murit în locul lui. Deși admirăm viața desăvârșită a lui Isus și nu există nimic

12. Acesta nu este botezul cu Duhul Sfânt. Acesta are loc prin Hristos. El este Cel care botează, care le dăruiește celor ce cred Duhul Sfânt și, prin aceasta, îi adaugă la singurul trup, Biserica, adică îi încorporează în el (1 Corinteni 12:13). Botezul în apă se face prin oameni: creștinii, care sunt numiți ucenici, săvârșesc botezul și împlinesc astfel porunca misionară a lui Isus. Nici botezul cu Duhul nu are loc spre moarte, ci este mai degrabă un semn al vieții. Botezul în apă este o mărturie publică, o faptă exterioară; botezul cu Duhul este un proces nevăzut, lăuntric, care se împlinște o singură dată, odată cu primirea Duhului Sfânt, și care, în sensul Noului Testament, se referă numai la apartenența la Biserică.

asemănător cu ea, totuși moartea Lui este cea care ne mântuiește, nu viața Lui sfântă.

Deci în botezul în apă ne mărturisim credința în Isus Hristos și în moartea Lui. Amândouă sunt, de altfel, o nebulă pentru lume.

„Legătura botezului” este persoana lui Isus Hristos și moartea Lui. Legătura botezului arată față de ce persoană te angajezi prin botez (de exemplu, botezați pentru Moise; 1 Corinteni 10:2). Persoanei în care ești botezat îi urmezi de la botez încolo.

Simbolismul botezului este clar: ce se înfățișează în imagine prin actul botezului nu este omorârea. Botezul nu este o „înecare”. Botezul este pur și simplu o îngropare simbolică, ca să zicem așa, într-un mormânt de apă. Aceasta înseamnă că este botezat (scufundat) un mort. Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos (adică omorât). Deci, dacă în botez mărturisesc moartea lui Hristos ca salvarea mea personală de sentința de moarte a lui Dumnezeu, atunci aceasta cuprinde recunoașterea mea publică a faptului că am meritat sentința de moarte a lui Dumnezeu. Prin botez mărturisesc că, în moartea lui Isus în locul meu, sentința de moarte a fost executată asupra mea. Omul cel vechi, care am fost până la întoarcerea mea la Dumnezeu și la nașterea mea din nou, este dus simbolic la mormânt și îngropat în botez. Prin aceasta mărturisesc că viața mea fără Hristos n-a meritat decât moartea și că, în același timp, este încheiată pentru totdeauna. Această viață în linia și în arborele genealogic al lui Adam este acum încheiată.

Imaginea unui incendiu de prerie lămurește gândul: ca să mă apăr de un astfel de incendiu întins, nu pot fugi decât acolo unde focul a făcut deja prăpăd. Tot așa, ca unul care mărturisesc, prin botez mă așez în locul unde judecata a avut deja loc, și anume în moarte.

Se spune încă o dată că această îngropare a avut loc spre moarte. Ce cuprinde aceasta, explică Pavel imediat, când descrie realitatea credinței. Deja înainte de botez, prin credință, pentru cel în cauză apare o situație nouă – chiar și atunci când nu este încă botezat. Botezul trebuie să mărturisească ceea ce este deja o realitate launtrică și ceea ce s-a întâmplat deja acum 2.000 de ani.

Dar botezul nu simbolizează doar o realitate duhovnicească. Ca mărturisire, el înfăptuiește pe dinafară ruptura mea de linia lui Adam (și deci despărțirea mea de lume). Cel botezat se desparte, ca să zicem așa, de lume prin actul botezului. Aceasta nu produce o realitate launtrică, pentru că este doar o faptă exterioară, formală. Botezul nu mântuiește pentru cer, dar „salvează” de lume. Prin botez are loc o despărțire exterioară radicală de

lume, care corespunde realității lăuntrice a credinței celui botezat, care crede. Aceasta înțelege Petru când spune că suntem mântuiți prin botez (Faptele apostolilor 2:40; 1 Petru 3:21).

Accentul pus pe faptul că botezul cuprinde mărturisirea unei realități duhovnicești este necesar din cauza unei înțelegeri bisericești greșite a botezului, care face din el un „sacrament” și creează astfel impresia că ar fi necesar pentru mântuire. Pavel însă nu cunoștea această problemă, care a fost făcută din botez în creștinătate. Ai impresia că la el ambele laturi (latura exterioară a mărturisirii și cea lăuntrică a credinței adevărate) sunt împletite una cu alta, înfățișând ceva ce se sprijină reciproc și chiar se condiționează. Pavel cu greu ar fi înțeles această despărțire între aspectele lăuntrice și cele exterioare, pe care noi o subliniem pe drept. Pentru el nu existau creștini nebotezați (adică copii ai lui Dumnezeu nebotezați, cărora le-a fost dăruită nașterea din nou) și nici necreștini botezați.

Nimeni nu s-ar lăsa botezat dacă mărturisirea spre moarte ar fi fost totul și dacă moartea ar avea ultimul cuvânt. Deși botezul este o „îngropare”, el este în același timp un semn al nădejdi, o dovadă a vieții noi. Pe de o parte, el este recunoașterea sentinței de moarte a lui Dumnezeu asupra mea ca păcătos, dar el atestă și pasul spre viața nouă prin Cel înviat:

4.4 Versetul 4: Înviați ca să trăim o viață nouă

**... după cum Hristos a fost înviat din morți
prin slava Tatălui,
tot așa și noi să umblăm într-o viață nouă.**

Botezul vorbește mai întâi despre moarte, dar apoi și despre viață. Faptului că „am murit” împreună cu Hristos îi urmează unirea noastră cu El și în învierea Lui. Legătura noastră cu Hristos se exprimă prin faptul că suntem uniți („crescuți împreună” în Romani 6:5 [cf. ER, traducere germană a Bibliei]) cu El în toată lucrarea Lui – în răstignirea Lui, în îngroparea și în învierea Lui și chiar în înălțarea Lui la cer și în urcarea Lui pe tron (Efeseni 2:1-10) –, chiar dacă acest din urmă lucru nu este tratat aici (vezi Efeseni 2).

Slava Tatălui (o formulare care apare numai aici) trebuia să răspundă la această predare plină de ascultare până la moarte, moarte pe care Hristos a murit-o pentru alții, nu pentru Sine. Desigur, și măreția slăvită a Tatălui și puterea Lui L-au înviat. Dar această traducere este mai exactă. Era vorba de slava Tatălui. Ea era, ca să zicem așa, în fața acestei predări depline unice, „obligată să acționeze” și să-L învie pe Fiul Său preaiubit. În istoria mântuirii și mai ales în mântuirea însăși este vorba întotdeauna de slava lui Dumnezeu.

Ea trebuie păstrată și să rămână neatinsă. Numai atunci poate exista o mântuire veșnică și sigură.

Noi nu ajungem la slava lui Dumnezeu (Romani 3:23); ca oameni firești nu putem în niciun fel să corespundem acestei slave dumnezeiești sau să fim vreodată în acord cu ea. Dar Hristos a făcut-o. El L-a proslăvit pe Tatăl, făcând voia Lui, căutând slava Lui și, în cele din urmă, săvârșind lucrarea pe care Tatăl I-o încredințase s-o facă. Slava Tatălui a fost aceea care L-a înviat, pentru că nu putea tăcea în timp ce moartea stăpânea peste El (6:9) și Cel unic, Fiul dragostei Lui, era în mormânt.

Dacă suntem deci uniți astfel cu El, avem parte și de învierea Lui. Aceasta se spune aici (dacă nu cuvânt cu cuvânt, totuși indirect). Viața veche a omului celui vechi se încheie. Acum putem avea o viață nouă în puterea învierii Lui și putem acționa în viața de zi cu zi potrivit cu ea. „Viață nouă” înseamnă o viață cu totul alta, în contrast cu cea dinainte. Putem duce o altă viață decât înainte, pentru că ne-a fost dăruită o viață nouă. Ea se deosebește de cea pe care o aveam când aparțineam familiei lui Adam. Aceasta este ceea ce a spus Pavel mai înainte („vor domni în viață”; 5:17). Viața nouă a ultimului Adam ne-a ridicat deasupra morții și deasupra păcatului; ea ne-a eliberat ca să slujim. Slujirea lui Dumnezeu, ca unii care „ne dăm Lui” (cf. 6:13), înseamnă a domni în viață.

4.5 Versetul 5: Făcuți una cu El în moartea și în învierea Lui

Căci dacă ne-am făcut una cu El (*am crescut împreună cu El*) **în asemănarea morții Lui,**
vom fi una cu El și în (*asemănarea*) **învierii Lui ...**

Drumul spre o viață nouă, plăcută lui Dumnezeu, trece numai prin moarte, care pune capăt vieții vechi. Lucrul acesta nu-l poate face decât Dumnezeu Însuși. Nu noi îi punem capăt. Ci aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și numai fapta Lui. Numai cine a murit și a fost îngropat poate învia la o viață nouă. Și aceasta este fapta lui Dumnezeu, care îmi este socotită prin credința în Hristos.

Pavel confirmă că legătura noastră cu Hristos nu înseamnă numai moartea noastră, ci și învierea noastră. Pe de o parte, istoria omului celui vechi este încheiată potrivit voii lui Dumnezeu și ființei Lui sfinte și drepte, adică cerințelor drepte ale sfințeniei Lui li se dă curs la judecată. Abia aceasta și nimic altceva este temelia potrivită cu Dumnezeu pentru un nou început. Legătura cu Hristos este foarte strânsă – ba chiar ca și cum am fi crescut împreună cu El. Aici nu este vorba de un proces care ne unește pas cu pas tot

mai strâns cu Hristos, ci de un eveniment unic și încheiat. Nu este vorba de creșterea duhovnicească, asupra căreia am o influență, ci de un „act final”, pe care îl garantează Dumnezeu. El s-a petrecut în afara mea și *pentru mine* (nu în mine), acum 2.000 de ani, în moartea istorică¹³ a lui Isus pe Golgota.

Învierea Lui este învierea noastră. Pavel nu înțelege această înviere ca învierea noastră viitoare.¹⁴ Noi am murit în sens duhovnicesc – nu în sens literal, adică trupesc. Însemnătatea învierii se referă atunci și la viața noastră nouă, duhovnicească, pe care am primit-o în Cel înviat. Pavel spune: „Vom fi una cu El (cu siguranță, adică negreșit) și în învierea Lui.”¹⁵ Aceasta se potrivește întru totul cu ceea ce le spune Pavel colosenilor: „... îngropați împreună cu El în botez, în El ați și fost înviați împreună prin credința în puterea lucrătoare a lui Dumnezeu” (Coloseni 2:12; ER, traducere germană a Bibliei).

Viața nouă (versetul 4) nu este altceva decât a fi înviat împreună cu Hristos. Suntem vii, scoși din morți (cf. formularea care urmează puțin mai târziu, în versetul 13).

4.6 Versetul 6: Omul cel vechi răstignit împreună cu El

**... fiindcă știm aceasta,
că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El,
pentru ca să fie desființat (*lipsit de putere*) trupul păcatului,
ca să nu mai slujim (*ca robi*) păcatului.**

În această propoziție Pavel ajunge acum la miezul lucrurilor. Aceasta este explicația pentru ceea ce a spus la începutul capitolului: „Am murit față de păcat.”

Omul nostru cel vechi a fost judecat de Dumnezeu în Hristos pe cruce; sentința dreaptă de moarte a lui Dumnezeu a fost executată. El, Domnul nostru, a luat asupra Sa această judecată a lui Dumnezeu în locul nostru. Dumnezeu i-a făcut proces omului celui vechi pe cruce. Omul cel vechi nu a murit pur și simplu de bătrânețe; este vorba de un proces juridic împotriva a

13. „Istoric” înseamnă aici moartea reală a lui Isus pe cruce, atestată istoric.

14. Unii comentatori cred că în acest capitol învierea s-ar referi întotdeauna la trup. Pe drept subliniază ei că omul cel vechi este îngropat și că acesta nu mai învie. Dar botezul mă aduce în legătură cu un Hristos care a murit, dar care a și înviat. Cu totul intenționat se face acest botez în apă. Faptul că cel botezat iese iarăși din apă după scufundare arată, ca mărturie: el intră într-o viață nouă sub călăuzirea Celui înviat.

15. De fapt, nu toți credincioșii trebuie să treacă prin moartea trupestă, pentru că unii vor fi schimbați și răpiți înainte să moară. Și aceștia vor avea deja parte de învierea (de învierea care schimbă viața, în sens duhovnicesc) care este descrisă aici.

ceea ce este și a ceea ce a făcut omul cel vechi. Rezultatul acestui proces a fost executarea fără compromis a sentinței de moarte.

Este punctul crucial pentru viața noastră de creștini că aici este vorba de ceva ce „știm” sau „cunoaștem”. Aici s-a întâmplat ceva în afara mea, în locul meu. Am avut un reprezentant la această judecată, pe Hristos, care S-a pus înaintea mea, pentru ca judecata să nu mă lovească pe mine, ci pe El. Ce s-a petrecut acolo este ceva ce nu pot simți și nici percepe. Această lucrare a lui Isus pentru mine este valabilă 100 % – indiferent de sentimentele și de impresiile mele.

Scopul evenimentelor de pe Golgota este să zdrobească puterea păcatului, care îl stăpânește pe om, și anume în viața fiecărui credincios.

4.6.1 Omul cel vechi

Între creștini, acest termen este folosit în diferite variante, de exemplu ca *natura veche*, încă vie în creștin. În contextul din Romani 6, aceasta nu poate însemna decât omul sau felul de om care aparține lui Adam. Omul cel vechi (gr. *palaio anthros*) este omul dinainte de întoarcerea lui la Dumnezeu, dinainte de nașterea lui din nou. Omul cel vechi nu poate fi pus pe același plan cu „firea pământească” (gr. *sarx*, carnea) sau cu natura veche, adică cu păcatul. Este omul care stă în linia lui Adam, deci care aparține familiei lui Adam și este determinat de păcat. Ca atare, el este pierdut. Și acest om păcătos și-a găsit sfârșitul pe cruce. De aceea este important următorul lucru: nu-l mai purtăm pe omul cel vechi. Dar firea pământească, natura noastră veche, este încă în noi, atâta timp cât trăim în existența pământească a trupului nostru.

Expresia „omul *nostru* cel vechi” face lucrul acesta foarte personal pentru fiecare dintre cei vizați. El este viața *mea* veche, care m-a marcat ca om răspunzător înaintea de întoarcerea mea la Dumnezeu și pe care am trăit-o pe măsură.

„Omul cel vechi” este pomenit în alte două locuri, și anume numai de Pavel. Acesta este un termen pe care se pare că l-a creat el însuși. El nu exista – nici în Vechiul Testament, nici în lumea de gânduri a grecilor. El apare astfel și cu această însemnătate numai în Noul Testament. În aceste locuri (Efeseni 4:20-24; Coloseni 3:9-10) se spune că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi (ca de o haină). Toate cele trei locuri descriu o acțiune încheiată, care a avut loc o dată.

Totuși aceste versete subliniază la fel de mult că trebuie să ne dezbrăcăm și practic de felul de viață vechi al omului celui vechi. Dezbrăcării, o singură

dată, de omul cel vechi îi urmează înnoirea neîncetată a „omului celui nou”, care, ca să zicem așa, îl dă tot mai mult la o parte pe „omul cel vechi”.

Existența acestui om vechi îl descrie pe omul care este cârmuit de păcat. El și-a lăsat mintea, voința și sufletul (pur și simplu tot ce alcătuiește acest om) să fie marcate de păcat. Aceasta nu trebuie neapărat să se fi manifestat prin păcate vădite, ci a apărut pur și simplu într-o viață condusă de propriul eu, despărțită de Dumnezeu, care ar fi putut avea chiar și o spoială religioasă.

În Romani 6, spre deosebire de Epistolele către Efeseni și Coloseni, Pavel nu vorbește explicit despre „omul cel nou”, care a luat locul celui vechi. El înțelege totuși același lucru când vorbește despre „viața nouă”, care ne marchează acum.

Cu alte cuvinte, Pavel formulează același lucru astfel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:19-20). Aici omul cel vechi este pus pe același plan cu „eu”, care reprezintă persoana lui Pavel. Este „eul lui vechi”, viața lui veche dinainte de întoarcerea la Dumnezeu, omul lui cel vechi, care a fost înlocuit acum de un eu nou, și anume de Hristos Însuși.

4.6.2 Răstignirea omului celui vechi

Viața noastră veche cuprindea ceea ce făceam și ceea ce eram (și ceea ce este orice om fără Dumnezeu). Ea nu putea fi încheiată decât prin moarte. Aceasta s-a întâmplat în locul nostru și în afara noastră, acum 2.000 de ani, pe Golgota, în moartea lui Isus, atestată istoric. Isus Hristos S-a pus de bunăvoie la dispoziție pentru aceasta. Pe El L-a lovit judecata. William Kelly descrie potrivit ce s-a întâmplat: „El, care împlinise Legea și era moștenitorul făgăduinței, a ales blestemul în locul coroanei, a luat asupra Sa judecata lui Dumnezeu în locul Împărăției lui Dumnezeu. Atunci s-a săvârșit cea mai minunată dintre toate faptele: revărsarea a tot ce simțea și putea exprima Dumnezeu împotriva păcatului asupra capului Celui care n-a cunoscut niciun păcat. Tot ce putea face Dumnezeu, în sfânta Lui indignare, împotriva răului a venit asupra Celui care n-a făcut niciodată nimic rău și în a cărui gură nu s-a găsit vicleșug. El, care era propriul Lui Fiu, obiectul desfătării Lui desăvârșite, al bunăvoinței Lui absolute și veșnice, a fost dat pradă unei judecăți fără cruțare. Dumnezeu Însuși a lucrat cu El cum n-a mai lucrat niciodată înainte cu cineva și cum nu va mai lucra niciodată cu altcineva.”¹⁶

16. William Kelly, *Die Lehre des NT über den Heiligen Geist*, p. 191.

4.6.3 Trupul păcatului

Rezultatul răstignirii omului meu celui vechi constă în faptul că trupul păcatului este desființat (sau, mai bine: a devenit *lipsit de putere*). Ce se înțelege prin „trupul păcatului”? Este doar un alt termen sau un alt aspect al expresiei „omul cel vechi” sau este vorba de „firea pământească” păcătoasă?

Trupul păcatului este trupul nostru fizic, așa cum s-a lăsat folosit, cu mădularele lui, ca unealtă a nelegiuirii. Omul cel vechi s-a exprimat și s-a manifestat prin trup. Trupul s-a așezat el însuși, prin impulsurile și poftele lui, în centrul vieții vechi. Trupul a dezvoltat obiceiuri păcătoase, le-a impus și le-a ridicat la rang de lege a vieții. „Elementele ființei omenești” sunt numite de Pavel în alt loc, unde el pune duhul în față și trupul la urmă. Această ordine a fost inversată. Trupul a trecut pe primul loc, ca element determinant, urmat abia apoi de suflet și, la urmă, de duh, care ar trebui să caracterizeze și să determine ființa omenească în sine (1 Tesaloniceni 5:23).

Desigur, trupul în sine nu este păcătos, dar el a fost supus păcatului și a fost o platformă bucurăoasă pentru păcat. Corpul a dezvoltat o viață proprie păcătoasă. Este orice, numai neutru nu. Când Pavel spune că își bate trupul și îl ține în stăpânire (1 Corinteni 9:27), la omul cel vechi este tocmai invers. Trupul îl duce pe om în robie prin poftele lui. Astfel corpul aparține păcatului; el a devenit *trupul păcatului*. Exact acesta este motivul pentru care trebuie acum să ne dăm mădularele lui Dumnezeu (Romani 6:13, 19). Da, suntem chemați chiar să ne închinăm trupul ca o jertfă vie (Romani 12:1).

Trupul nu a fost răstignit. Ci omul cel vechi a fost răstignit, pentru ca trupul să nu mai fie de acum înainte unealta păcatului. Acest trup este acum (în ce privește faptul că ar trebui să păcătuiască) lipsit de putere – ca un paralizat, care nu se mai poate mișca liber. Astfel, pe Golgota s-a pus un punct final dumnezeiesc libertății păcatului de a se desfășura; păcatul nu trebuie să mai domnească în trupul nostru muritor (trupul păcatului și al morții; 7:24; 8:10) (6:12). În acest sens, trupul fizic nu mai este o unealtă pentru păcat, pentru că de acum înainte stă la dispoziția lui Dumnezeu și a neprihănirii. Lucrul acesta este explicat mai îndeaproape, în mod concret, în partea a doua a capitolului Romani 6, ca urmare a eliberării de păcat. În ce privește păcatul, trupul și-a încheiat slujba. Cum se întâmplă aceasta, descrie Pavel în cele ce urmează. Noi – ca unii vii, scoși din morți – trebuie acum să punem fiecare mădular al trupului la dispoziția lui Dumnezeu (6:11-13, 19). Iar în ce privește păcatul, trebuie să ne socotim morți față de el și, pe această

temelie, să facem să moară faptele trupului (8:13), ceea ce va fi mai târziu tema noastră.

4.7 Versetul 7: Achitați de păcat

**Căci cine a murit
este achitat** (*îndreptățit sau eliberat*)
de păcat.

Nu mai există – din punct de vedere legal sau juridic – nicio legătură între mine și păcat. El nu-mi mai poate fi pus în socoteală ca vină; nu mai pot fi acuzat din cauza păcatului. Chiar dacă el este încă în mine, este un „corp străin izolat”, care nu are nimic de-a face cu mine și cu noua mea existență, în care sunt legat pentru totdeauna de Hristos. Atât de radical este efectul morții Lui pentru noi și al morții noastre împreună cu El. În mod simbolic, aceasta este proclamată prin botez: acum suntem de cealaltă parte a „mormântului de apă”.

Această afirmație trebuie privită mai întâi, dacă nu chiar exclusiv, din punct de vedere juridic. În această afirmație nu este vorba de sfințirea noastră, pentru că acolo chiar și noi facem adesea experiențe contradictorii sau vedem creștini care duc o viață firească, adică păcătoasă. Este vorba de îndreptățirea (achitarea) de păcat. Această achitare nu este valabilă abia odată cu moartea trupească, ci ea descrie într-adevăr noua situație juridică a credinciosului. „Păcatul nu mai are dreptul legal să-și impună stăpânirea și să-l controleze pe credincios, pentru că el a murit împreună cu Hristos.”¹⁷

Este absolut important să nu căutăm încă în acest loc explicații definitive pentru felul în care putem duce o viață de creștin biruitoare. Chiar dacă acest verset este motivarea faptului că nu mai slujim păcatului ca niște robi (versetul 6), Pavel nu se află încă la sfârșitul învățăturii lui despre ce era omul în Adam și ce trebuia să se întâmple ca să fim mutați de acolo în Hristos. Despre o viață de creștin biruitoare vorbește în capitolul 8, după ce a tratat tema pe larg. Mai târziu vorbește despre puterea de a trăi prin Duhul Sfânt și despre ceea ce se petrece în noi. Cu alte cuvinte, când am ajuns aici, trebuie neapărat să ne continuăm drumeția pe munte. Dacă aici ar fi deja lămurit totul cu privire la o viață biruitoare, atunci n-ar mai fi nevoie de capitolele 7 și 8.

Faptul că aici este vorba de o situație juridică, creată în afara mea acum 2.000 de ani, se vede din faptul că în viața mea practică mai are loc păcat.

17. John A. Witmer, *The Bible Knowledge Bible Commentary*, Walvoord & Zuck (ed.), p. 463, Victor Books, 1988.

Juridic înseamnă că nu mai pot fi acuzat din cauza păcatului și că el nu mai are niciun drept să mă stăpânească. Și dacă aceasta este situația mea juridică, atunci aceasta este poziția de neprihăniți (5:19), în care m-a așezat Dumnezeu și care este pentru El singura poziție valabilă pe care o ocup. Nu mai există altă poziție – nu sunt cu un prilej un om neprihănit și cu alt prilej un păcătos, adică amândouă deodată. Aceasta se contrazice singură și contrazice mai ales marea mântuire a lui Dumnezeu.

Comparația folosită deja ne ajută să lămurim lucrurile. La 18 decembrie 1865 a intrat în vigoare în SUA legea pentru desființarea sclaviei. Ea îl privea pe fiecare sclav. Din punct de vedere juridic, toți sclavii erau liberi din ziua aceea, chiar dacă nu fuseseră de față la semnarea acestei legi. Aceasta s-a întâmplat fără contribuția lor și în alt loc, și totuși era pe deplin valabilă. Acum mai trebuiau doar s-o audă, s-o revendice pentru ei și să-și părăsească stăpânii.

4.8 Versetele 8-9: Împărtășind cu Hristos moartea și viața

**Dar dacă am murit împreună cu Hristos,
credem
că vom și trăi împreună cu El,
fiindcă știm
că Hristos, înviat din morți,
nu mai moare;
moartea nu mai domnește peste El.**

Pentru a doua oară, Pavel trage concluzia din faptul că suntem uniți cu Hristos. În versetul 4, urmarea învierii lui Isus era că noi, ca „unii înviați împreună cu El”, umblăm într-o viață nouă. În versetul 5, Pavel confirmă însemnătatea învierii lui Isus pentru noi, nu numai cu privire la viitor, ci cu privire la viața noastră de aici și de acum. În versetul 8 este vorba din nou de înviere, dar acum de învierea viitoare, trupească. Ca Unul înviat din morți, omul Isus Hristos nu mai poate muri; viața Lui de înviere nu poate fi desființată. Uniți cu El, avem aceeași viață. În Adam am moștenit moartea, în Hristos viața. Domeniul, adică împărăția morții (acea sferă în care oamenii sunt încă „în Adam”), l-am putut părăsi prin moartea și învierea lui Isus.

Moartea a domnit peste Isus când era în mormânt. O constatare cu adevărat neobișnuită. Isus S-a smerit până la moartea pe cruce, a suferit de bunăvoie moartea; El a trebuit chiar să dea în moarte viața însăși. Apoi, pentru scurt timp, moartea a fost biruitoare asupra Lui. Dar slava Tatălui nu putea face altceva decât să-L învie la o viață nouă pe Cel unic și desăvârșit.

Ce este valabil pentru Hristos este valabil și pentru noi. Domnia morții este zdrobită, chiar dacă avem trupuri muritoare, cum se spune câteva versete mai departe. De aceea, în biruința asupra morții este cuprinsă și învierea noastră, atunci când trupurile moarte și descompuse vor fi smulse de sub domnia morții.

4.9 Versetul 10: Hristos, mort față de păcat

**Căci prin faptul că a murit,
a murit față de păcat o dată pentru totdeauna;
iar prin faptul că trăiește,
trăiește pentru Dumnezeu.**

Dacă vrem să înțelegem ce înseamnă pentru noi faptul că am murit față de păcat, atunci trebuie să înțelegem ce a însemnat pentru Hristos faptul că a murit față de păcat. El a murit ca jertfă pentru păcat, suferind osânda asupra omului nostru celui vechi.

Astfel, prin moarte, El a rezolvat problema păcatului: pe de o parte a plătit vina păcatului, dar în același timp a și zdrobit puterea păcatului și a lăsat-o în urmă. Noua viață de înviere nu mai este sub puterea păcatului și a morții, ci este mai degrabă o viață trăită de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu și închinată numai Lui.

O a doua rezolvare a problemei păcatului nu mai este necesară. O a doua jertfă pentru păcat nu mai este necesară, cum confirmă limpede Epistola către Evrei.

„Dacă plata păcatului este moartea, ce câștig este pentru noi moartea Celui care, personal, era fără păcat, care a fost făcut de Dumnezeu păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Nu că pe cruce n-ar fi fost tot atât de sfânt ca în tot ce a fost înainte; dar El S-a dat pe Sine, ca să fie osândit pe drept pentru tot ce I s-a pus în socoteală, pentru care El, în har, Și-a asumat răspunderea. În nimic nu S-a cruțat; în nimic nu L-a cruțat Dumnezeu, care L-a părăsit pe Cel ce Se identificase cu păcatul nostru și cu toate urmările lui sub judecata dumnezeiască, pentru ca noi să putem ieși liberi.”¹⁸

Această unicitate a jertfei și poziția limpede care decurge din ea, schimbarea de tabără înfăptuită, sunt valabile și pentru noi. Și acesta este un adevăr de care putem și trebuie să fim siguri pentru totdeauna. Cunoașterea

18. William Kelly, *Notes on the Epistle to the Romans*, p. 88.

și primirea acestui adevăr hotărâsc libertatea noastră, în care avem voie să-I slujim lui Dumnezeu.

4.10 Versetul 11: A ne socoti morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu

**Tot așa și voi,
socotiți-vă
morți față de păcat,
dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus.**

Cum ne raportăm la adevărul pe care Pavel tocmai l-a desfășurat? Trebuie să-l primim ca pe o realitate de încredere și valabilă pentru noi. „A se socoti” înseamnă și „a se trece în socoteală” ca atare. Acesta este un termen din contabilitate: bilanțul este făcut și încheiat. Rezultatul este trecerea în proporție de sută la sută a lucrării lui Hristos în contul meu personal. Moartea Lui este moartea mea, viața Lui este viața mea.

Acest verset *nu* este, cum se spune adesea, cheia luptei împotriva păcatului. Când ispita păcatului vine la mine, nu-mi pot spune mereu că sunt mort. Doar observ că nu sunt deloc mort, altfel n-aș reacționa deloc la ispită. Ce trebuie făcut în ispită descrie Pavel în capitolul 8.

Aici este vorba deci mai întâi de primirea plină de încredere a faptei de mântuire a lui Dumnezeu pentru mine, nu de punerea zilnică în practică a acestui fapt. Nu trebuie să-l pun eu în practică, pentru că s-a întâmplat deja. Pavel nu spune că trebuie să murim zilnic față de păcat sau să ne facem morți când vine ispita. Ci el arată că noi *am* murit. Aceasta are efecte asupra vieții mele, pentru că prin aceasta puterea păcatului asupra vieții mele este zdrobită.

Cine se socotește mort față de păcat primește prin credință faptul că viața lui veche a fost încheiată pe cruce și că, astfel, domnia păcatului în viața lui este zdrobită. Pe această temelie a mântuirii, revendic tot prin credință faptul mântuirii că acum am o viață nouă, cu care pot trăi eliberat pentru Dumnezeu. Watchman Nee spune foarte potrivit: „A cunoaște – a te socoti – a te preda lui Dumnezeu: aceasta este ordinea potrivit rânduiei dumnezeiești.”¹⁹

4.11 Versetul 12: Domnia păcatului asupra trupului este zdrobită

Deci păcatul să nu mai domnească

19. Watchman Nee, *Das normale Christenleben* (Viața creștină normală), p. 58.

**în trupul vostru muritor,
ca să ascultați de poftele lui.**

Aceasta este urmarea a ceea ce s-a întâmplat pe cruce. Acesta este scopul Golgotei: dictatura păcatului, fie abia perceptibilă în manipularea ei, fie în exercitarea cea mai brutală a puterii, este zdrobită. Lucrarea lui Isus are puterea să zdrobească puterea reală a păcatului în viața mea. Pe această lucrare ne bazuim. Aceasta înseamnă a te socoti mort față de păcat!

Trupul nostru muritor este supus (ca și partea nematerială a omului, adică omul dinăuntru) urmărilor păcatului. Trupul este unealta prin care păcatul capătă mâini și picioare. Păcatul însuși este încă în mine (și anume în firea mea pământească, gr. *sarx*; cf. 7:18), dar nu mai are dreptul să domnească peste mine (6:6b, 14). Trupul este atât de atins de păcat, încât este ademenit prin păcate, prin pofte și plăceri care cer mereu să fie satisfăcute.

Pavel subliniază aspectul juridic al mântuirii, care este valabil întotdeauna și pentru fiecare credincios. Dar aceasta nu rămâne o chestiune teoretică sau abstractă. Aspectul juridic al mântuirii slujește ca temelie pe care viața mea de zi cu zi nu mai este cârmuită de păcat.

4.12 Versetul 13: A ne da acum lui Dumnezeu

**Să nu mai dați păcatului mădulele voastre
ca unelte ale nelegiurii,
ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu,
ca unii vii, scoși din morți,
și dați lui Dumnezeu mădulele voastre ca unelte ale neprihănirii.**

Acum suntem chemați să facem ceva. Până aici nu a existat nicio chemare, decât aceea de a primi lucrarea lui Dumnezeu și de a ne bizui pe ea (6:11). Din aceasta urmează acum punerea în practică. A-ți da mădulele trupului înseamnă a te pune la dispoziție. Măinile și picioarele mele, ochii și urechile mele, precum și gura mea (pur și simplu toată existența mea omenească, cu toate simțurile și capacitățile) trebuie acum să-și împlinească menirea. „Să devenim ceea ce suntem”²⁰ – aceasta nu este o contradicție, ci taina și, totodată, tensiunea unei vieți biruitoare. Suntem vii, scoși din morți, pentru că în Hristos Isus avem viața Celui înviat. Această viață a Biruitorului este închinată lui Dumnezeu, nu mai este a nelegiurii.

20. F. Godet.

4.13 Versetul 14: Nu sub Lege, ci sub har

**Căci păcatul nu va domni peste voi,
pentru că nu sunteți sub Lege,
ci sub har.**

Este un fapt că păcatul nu mai domnește peste noi. Această stare este trecut. Privim înainte, pășim în viață. Ea nu este determinată de Legea lui Dumnezeu, oricât de ciudat ar suna. Legea, explicase Pavel, era un mijloc prin care păcatul s-a înmulțit. Dar acum viața noastră este determinată de harul lui Dumnezeu. Legea cere pe drept, dar nu dă putere pentru ascultare. Harul, în care stăm, ne dă ce ne trebuie ca să trăim pentru Dumnezeu. Este o atmosferă de viață cu totul alta. Harul lui Dumnezeu dă din belșug, Legea cere. Un creștin care se împrietenește cu Legea va trăi ceea ce este descris în Romani 7: neputință și frustrare. Am avut nevoie de harul lui Dumnezeu pentru mântuire, și la fel avem nevoie de harul lui Dumnezeu pentru viață. Trăim sub ocrotirea harului lui Dumnezeu, primiți de el și în puterea lui. A fi sub har înseamnă același lucru cu faptul de a fi „în Hristos”, cum se arată în capitolul 8.

„Dacă nu mai sunt sub Lege, ci sub har, pot în sfârșit să fac și să nu fac – ce vrea Hristos!”²¹

Pavel atinge aici Legea doar pe scurt, dar spune în această singură propoziție lucrul cu totul hotărâtor despre ea și dezvoltă aceasta mai departe în capitolul 7. Poate că ascultătorii sau cititorii acestui capitol s-au gândit imediat la Lege ca la o măsură potrivită prin care se poate zdrobi domnia păcatului.

4.14 Rezumat

Schimbarea de tabără, de la Adam la Hristos, se înfăptuiește prin cruce. Trecutul meu, adică omul meu cel vechi, este condamnat și judecat așa cum vrea Dumnezeu. Isus Hristos a luat aceasta asupra Sa în locul meu. În El începe acum viața mea nouă. Pretenția pe care păcatul o ridică asupra vieții mele s-a stins pe cruce; puterea lui asupra mea a fost zdrobită acolo.

În acest text, până aici, nu este vorba în primul rând de măsura în care ducem acum o viață sfântă sau fără păcat. Credinciosul mai are păcatul, care rămâne în el atâta vreme cât este în trup. Viața unui creștin poate fi, din păcate, marcată de firea pământească păcătoasă, cu totul în contradicție cu

21. Hans-Joachim Eckstein.

ceea ce scrie Pavel aici. Nu despre aceasta este vorba aici (în Romani 6:1-14)! Pavel explică trecerea radicală și fundamentală de la Adam la Hristos, de la păcat la neprihănire, de la moarte la viață.

Creștinii care au uitat aceasta, adică cei care încearcă să se socotească singuri morți față de păcat sau să moară ei înșiși față de el, să-și însușească acest text, întocmai, în caracterul lui absolut.

Creștinilor care iubesc păcatul, descrierea poziției lor reale, potrivite cu poziția lor de mântuire, vrea să le arate limpede că trăiesc într-o mare contradicție. Este un paradox să trăiești în păcat, deși ai murit față de păcat.

Moartea pe care am murit-o – împreună cu Hristos – nu înseamnă stingerea noastră. În sens biblic, moartea (atât cea spirituală, cât și cea trupească) înseamnă despărțirea unor realități care țin una de alta. Prin moartea omului celui vechi, păcatul este despărțit de mine și legătura este tăiată, astfel încât puterea păcatului este zdrobită.

4.15 Crucea de pe Golgota și păcatul

S-a întâmplat pentru noi!

Romani 1:1–5:11: Ispășirea pentru păcate	Romani 5:12–8:13: Eliberarea
Problema păcatelor	Problema păcatului
Faptele păcătoase și întrebarea vinovăției	Păcatul ca izvor al păcatelor
Prin sângele lui Isus Hristos, vărsat pe cruce, avem iertarea păcatelor.	Suntem răstigniți împreună cu Hristos. Omul nostru cel vechi a fost dat la moarte.
Hristos a murit pentru păcatele noastre.	Hristos a murit pentru păcat și pentru ființa noastră păcătoasă, care îl marca din fire pe omul nostru cel vechi.

4.16 Romani 6:15–23: Oameni eliberați, care trăiesc sub har

În a doua parte a acestui capitol, Pavel subliniază (trăgând concluzia din ceea ce a descris în prima parte despre lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu) că nu poți sluji decât unui singur stăpân, și nu la doi stăpâni în același timp.

4.17 Indicativul mântuirii și imperativul mântuirii

Ce sună complicat (germ. *Heilsindikativ* și *Heilsimperativ*) este în realitate o formulare de folos. Este vorba de cele două fețe ale uneia și aceleiași monede.

„Indicativ” și „imperativ” sunt doi termeni care vin din gramatică. Teologii îi folosesc în legătură cu cuvântul „mântuire”, ca să arate pe scurt care sunt „cele două fețe sau aspecte ale mântuirii”. Indicativul mântuirii arată ce a înfăptuit Hristos pentru noi, adică realitatea obiectivă a mântuirii. Acest aspect cuprinde mântuirea de neatins, dăruită cu adevărat de Dumnezeu fiecărui credincios și valabilă pentru el.

Din mântuire iese o viață schimbată și nouă. Mântuirea obligă la o viață și la o purtare noi. Acesta este imperativul mântuirii, chemarea dumnezeiască la o viață sfântă. Harul primit în mântuire ne învață să ne lepădăm de păgânătate și de poftele lumești și să trăim cu neprihănire și cu evlavie (cf. Tit 2:12). Nu primești mântuirea fără să primești și obligația morală a mântuirii dumnezeiești. Cine nu ia în serios imperativul mântuirii trebuie să se cerceteze dacă are voie să revendice mântuirea pentru sine.

Indicativul reprezintă un eveniment real și descrie astfel realitatea mântuirii. Imperativul mântuirii este porunca și încurajarea la o viață sfântă. Amândouă fac parte din mântuire. Și în Romani 6 cele două aspecte se văd bine. Astfel, versetele 1-10 descriu indicativul mântuirii, în timp ce de la versetul 11 este tratat imperativul mântuirii.

Imperativul mântuirii nu ne cheamă să câștigăm mântuirea prin merite, ci să trăim din mântuirea primită. Câmpul lui de încercare este sub domnia harului, unde există iertare și o refacere plină de generozitate. Mântuirea nu este dată ca să-i aleagă pe cei tari și să-i trieze pe cei care nu vor reuși. Toate imperativele mântuirii urmăresc ca noi să ascultăm cu adevărat de Dumnezeu prin credință și nu înseamnă că credința poate eșua. Deși mântuirea noastră este sigură și nu poate fi pierdută, îndemnurile și avertismentele de a trăi pe măsura ei nu contrazic acest fapt. Ele trebuie mai degrabă să ne „țină pe drum” – pe cărarea îngustă a credinței, care duce la viață.

Privire de ansamblu²²

Faptul mântuirii – indicativul mântuirii Darul: dăruit prin Hristos	Însușirea mântuirii – imperativul mântuirii Sarcina: pentru Hristos
Ceea ce în Hristos deja suntem ...	... putem deveni numai în Hristos.
Am murit față de păcat. Romani 6:2	Nu vă dați păcatului! Romani 6:13
Am murit împreună cu Hristos. Coloseni 3:3	Omorâți-vă mădularele! Coloseni 3:5; Romani 8:13
Suntem îndreptățiți ... Romani 5:1	... și trebuie să trăim cu neprihănire. 1 Timotei 6:11
Nu mai suntem în firea pământească. Romani 8:9	Nu mai trăiți după firea pământească! Romani 8:12
Suntem sfințiți o dată pentru totdeauna prin jertfa lui Hristos! Evrei 10:10	Urmăriți sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul! Evrei 12:14
Suntem chemați. Efeseni 4:1; Romani 8:28	Purtați-vă într-un chip vrednic de chemarea voastră! Efeseni 4:1
Totul ne este dăruit ...	... de aceea trebuie să ne însușim totul.
Ne-am îmbrăcat în omul cel nou, adică în Hristos. Coloseni 3:10-11; Efeseni 4:24	Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos! Romani 13:14
Avem iertarea deplină. Efeseni 1:7	Suntem datori să ne iertăm unii pe alții! Efeseni 4:32
Dumnezeu ne-a dăruit dragostea Lui. Romani 5:5	Trăiți în dragoste! Efeseni 5:1-2
Avem pace cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu. Romani 5:1; Filipeni 4:7	Urmăriți pacea! 1 Petru 3:11
Avem libertatea în Hristos. Romani 8:2; Galateni 5:1	De aceea rămâneți în libertate, ca să vă slujiți unii altora în dragoste! Galateni 5:13
Dumnezeu ne dă biruința. 1 Corinteni 15:57	Ne însușim biruința când luptăm. 2 Timotei 2:5 și altele
Suntem lumină în Domnul. Efeseni 5:8a	Umblați ca niște copii ai luminii, sau: Lăsați să vă lumineze lumina! Efeseni 5:8b; Matei 5:16
Trăim noua rânduială a mântuirii ...	... și așteptăm noua creație.

22. După Peter H. Uhlmann, Heimenhausen, Elveția, cu amabila lui permisiune.

Hristos este viața noastră. Coloseni 3:4; Galateni 2:20	Așteptăm arătarea lui Hristos. Coloseni 3:4
În Hristos suntem răscumpărați ... Efeseni 1:7	... și așteptăm răscumpărarea trupului nostru. Romani 8:23
Suntem înfiați de Dumnezeu ca și copii și fii ai Lui ... Romani 8:15; 1 Ioan 3:2	... și așteptăm ca aceasta să se arate. Romani 8:23; 1 Ioan 3:2
Omul cel nou este creat după chipul Celui ce l-a creat: Hristos. Efeseni 4:24	Suntem prefăcuți (în viața noastră) după chipul Domnului. 2 Corinteni 3:18
Avem viața veșnică ... Ioan 3:36	... și totuși: Apucă viața veșnică! 1 Timotei 6:12
Ca biserică suntem un singur trup. Efeseni 4:4	De aceea păstrați unirea Duhului. Efeseni 4:3
Suntem deja desăvârșiți în Hristos ... Coloseni 2:10	... dar încă nu am ajuns la desăvârșirea finală. Filipeni 3:12
Dumnezeu lucrează totul – 100 %!	Însușește-ți totul – 100 %!

„Lucrați la propria voastră mântuire cu frică și cutremur; căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere.” Filipeni 2:12

Deja acum	Dar încă nu
A fi – poziția credinței	A deveni – trăirea credinței
Suveranitatea și harul lui Dumnezeu	Răspunderea și fapta creștinului

Suntem deja mântuiți pe deplin – dar încă nu am ajuns la desăvârșirea finală!

Ambele fețe se varsă în această însărcinare: **Devino ceea ce ești!**

„Fiecare baterie are un pol negativ și unul pozitiv. Această opoziție este condiția ca să existe o tensiune. Numai atunci poate curge curentul, ca să ardă lumina. Tot așa, suntem creștini vii (și în creștere) numai atunci când suntem conștienți de cei doi «poli», faptul mântuirii și însușirea mântuirii, și punem mântuirea în practică în viața noastră. Această tensiune ne dă dinamica vieții noi.”²³

4.18 Versetul 15: Scopul harului

Ce urmează atunci? Să păcătuim,

23. Citat din Peter Uhlmann, Heimenhausen, Elveția, cu amabila lui permisiune.

**pentru că nu suntem sub Lege,
ci sub har?
Nicidecum!**

Iarăși cineva ar putea trage din ceea ce a învățat Pavel o concluzie greșită. Viața unui creștin este deci acum sub har, nu mai este sub Lege. Înseamnă aceasta că poți profita de această libertate și poți trăi fără frâu? Absolut nu; ar fi din nou o concluzie absurdă. S-ar trece cu vederea următorul lucru:

4.19 Versetul 16: Robi ai păcatului sau ai neprihănirii

**Nu știți că,
dacă vă dați cuiva robi ca să-l ascultați,
sunteți robii aceluia de care ascultați:
fie ai păcatului, care duce la moarte,
fie ai ascultării, care duce la neprihănire?**

Cel care ia harul și libertatea față de Lege drept îndreptățire de a păcatui uită că prin aceasta se dă pradă păcatului și îl face din nou stăpânul lui. Nu există o cale de mijloc de aur, pe care să le poți da cinste ambilor stăpâni fără conflict. Există numai două dependențe – fie o viață determinată de păcat, fie o umblare în ascultare de Dumnezeu.

4.20 Versetul 17: Ascultători din inimă – nu mai suntem robi ai păcatului

**Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu
că, după ce ați fost robi ai păcatului,
ați ascultat din inimă
de chipul învățăturii
căruia ați fost încredințați!**

Pavel nu-i pune pe romani la încercare și nu se îndoiește de mântuirea lor. Nu-i întreabă ai cui robi sunt acum, ci constată fără nicio îndoială că robia lor, marcată de păcat, este trecut. Se bucură și îi mulțumește lui Dumnezeu. În Romani 5:8 spusese deja că odinioară *eram* păcătoși, deci acum nu mai suntem. Aceasta o confirmă aici încă o dată. Chiar dacă, din păcate, încă mai păcătuim, nu mai suntem în robia păcatului.

Acest „transfer” a fost lucrarea lui Dumnezeu. El ne-a mutat din domeniul morții și ne-a dăruit viața. Domeniul vieții ne este descris în chip impresionant prin „chipul învățăturii” din aceste capitole. Este nespus de

important să cunoaștem această învățătură a lui Dumnezeu despre mântuirea în Hristos. Învățătura formează temelia pe care trebuie mai întâi să înțelegem legile vieții noi, ca să putem apoi și trăi pe măsura lor. Învățătura nu se naște din experiența noastră, ci ea arată drumul. După ea ne măsurăm și ne cercetăm experiența. Învățătura Sfintei Scripturi ne corectează pe noi, nu invers.

„Chipul învățaturii” arată că această învățătură nu este un fel de cod de legi plin de paragrafe abstracte. Ea este „înțelepciune de viață” și vrea astfel să ne schimbe viața. De aceea apostolul spune așa: am fost „încredințați ... chipului învățaturii” – și anume cu scopul ca ea să facă ceva în noi.

Există multe învățături și teorii științifice ale specialiștilor pentru specialiști. Învățătura lui Dumnezeu este valabilă pentru fiecare copil al lui Dumnezeu – indiferent din ce mediu l-a scos dragostea lui Dumnezeu. Această învățătură este aproape de viață și vitală. Aceste capitole, care desigur nu sunt întotdeauna ușor de înțeles, nu sunt un teritoriu rezervat teologilor, ci cuprind întrebări existențiale ale vieții noastre de creștini. Mult depinde de faptul dacă le-am înțeles. Poți pierde ani întregi dacă nu le-ai găsit răspunsul pentru tine personal.

Dumnezeu ne-a încredințat chipului învățaturii; dar, în același timp, ascultarea noastră de Evanghelie a fost condiția pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ascultarea a avut loc „din inimă”. A fost un pas de ascultare care a venit din adâncul ființei. Nu a fost o ascultare superficială, ci o hotărâre de viață adevărată și statornică. Dumnezeu vrea inima noastră; El vrea ca ascultarea să vină dintr-o convingere deplină și cu bucurie. Orice altceva este fără valoare pentru Dumnezeu și nu cuprinde decât formă exterioară și fățarnicie.

4.21 Versetul 18: Robi ai neprihănirii

**Și, odată ce ați fost izbăviți de păcat,
v-ați făcut robi ai neprihănirii.**

Acest „transfer dumnezeiesc”, de la Adam la Hristos, ne-a izbăvit de păcat. Aceasta a explicat Pavel în prima parte a capitolului 6.

Eliberarea nu înseamnă „îndepărtarea” păcatului, cum ar fi îndepărtarea unei tumori maligne. Folosind această imagine, afirmația lui Pavel se poate explica astfel: tumoarea a fost tratată cu laserul, pentru că păcatul a fost judecat pe cruce; el a fost osândit în firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”; 8:3). Dar, în același timp, și trupul păcatului a fost lipsit de putere, adică această tumoare nu mai are un corp (un câmp de acțiune) în care să se poată

răspândi. Nu mai sunt numit bolnav, deși tumoarea este încă acolo. Creșterea ei este stăvilită. Cu alte cuvinte: păcatul este, ce-i drept, încă în mine (în firea mea pământească, în natura mea firească), atâta timp cât sunt în trupul meu muritor. Totuși, din această cauză nu mai sunt în ființa mea un păcătos, ci un sfânt în Hristos.

Suntem izbăviți de *stăpânirea* păcatului; nu mai suntem robi ai păcatului. Dimpotrivă: acum am devenit robi ai neprihănirii lui Dumnezeu.

4.22 Versetul 19: A ne pune la dispoziția neprihănirii și sfințeniei lui Dumnezeu

**Vorbesc omenește,
din pricina neputinței firii voastre pământești.
Căci, după cum odinioară v-ați dat mădulele
ca robi ai necurăției
și ai fărădelegii
pentru fărădelege,
tot așa acum dați-vă mădulele ca robi
ai neprihănirii
pentru sfințenie.**

Învățătura lui Pavel este atât de „omenească”, încât abia dacă îl poți înțelege greșit. El ține seama de neputința firii lor pământești. Acest termen desemnează o stare duhovnicească slabă. Destinatarii epistolei nu erau în stare să înțeleagă felul de exprimare pe care Pavel l-ar fi ales în mod normal pentru această învățătură. Starea lor duhovnicească era nesatisfăcătoare și avea nevoie de creștere și de înnoire, cum scrie Pavel mai târziu. Nu ne este și nouă de folos lucrul acesta?

Urmează o chemare, un imperativ al mântuirii (ce ni se poruncește să facem pe temeiul a ceea ce a făcut Dumnezeu; germ. *Heilsimperativ*): să ne punem ca robi la dispoziția neprihănirii, pentru ca „viața nouă” să se vadă cu adevărat.

Ținta „sfințeniei”, adică a „sfințirii”, se referă la schimbarea fundamentală a poziției noastre, care ne-a făcut sfinți, adică oameni puși deoparte pentru Dumnezeu. Pe de altă parte, pentru cei care sunt îndreptățiți și sfințiți, există o obligație care vine din mântuire: aceea de a trăi îndreptați cu hotărâre după neprihănirea și sfințenia lui Dumnezeu.

4.23 Versetele 20-22: De la lipsa de rod la viața veșnică

Căci, când erați robi ai păcatului,

erați slobozi față de neprihănire.

Ce rod aveți atunci

din lucrurile de care acum vă rușinați?

Căci sfârșitul lor este moartea.

Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat

și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu,

aveți rodul vostru spre sfințenie,

iar ca sfârșit viața veșnică.

Este într-adevăr o imagine în alb și negru, pe care o desenează Pavel aici. Căci înainte de nașterea lor din nou, de schimbarea poziției lor, destinatarii nu aveau nimic de-a face cu neprihănirea dumnezeiască, ci erau robi ai păcatului. Nu era așa că înainte ar fi existat un amestec din amândouă – tot atât de puțin cum pentru ei, ca creștini, nu există acum un amestec din amândouă. Domnul Isus a spus despre aceasta că nu poți sluji la doi stăpâni, ci numai unui singur stăpân.

Acum destinatarii epistolei trebuiau să privească înapoi. Păcatul nu fusese doar un însoțitor abstract în viața lor, ci își ceruse tributul și dusesse la fapte și lucruri de care acum se rușinează. O astfel de viață duce la moarte. Nu există altă opțiune decât aceea care este descrisă în versetul următor.

Eliberarea de păcat și de puterea lui, precum și libertatea adevărată de a-l sluji acum lui Dumnezeu ca robi, cuprind o identitate nouă, o poziție nouă. Ea aduce acum lucruri de care nu mai trebuie să te rușinezi, ci care, în viața celor în cauză, aduc rod spre sfințenie. Viața nouă aduce rod pentru Dumnezeu și are ca țintă viața veșnică. Această viață nu se câștigă prin rodul adus pentru Dumnezeu. Ci ea face parte, ca o parte statornică, din mântuirea lui Dumnezeu, cum arată versetul următor.

Prin viața veșnică se înțelege aici viața celor înviați în Hristos, la care vom ajunge în viitor. La sfârșitul unei vieți pentru Dumnezeu nu stă un punct, ci două puncte: ne așteaptă o viață nespus de slăvită, într-o părtășie netulburată cu Dumnezeu. Viața veșnică înseamnă neputrezire. Din Noul Testament, și mai ales de la apostolul Ioan, aflăm și că această viață nu cuprinde doar „lungimea” sau „cantitatea”, ci mai ales „calitatea” acestei vieți dumnezeiești.

Ținta unei vieți pentru Dumnezeu este viața veșnică. Pe aceasta o avem în vedere, și ne lăudăm cu nădejdea slavei viitoare a lui Dumnezeu.

4.24 Versetul 23: Viață veșnică în loc de osândă veșnică

Căci plata păcatului este moartea,

**dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică
în Hristos Isus,
Domnul nostru.**

Acest cuvânt concentrează într-o singură propoziție nu numai conținutul capitolului Romani 6, ci și toată Evanghelia. Primul om și-a „permis” păcatul. Pentru aceasta trebuie să plătească. Sau invers: el este plătit pentru o lucrare care n-a fost bună, ci rea. Această „afacere” este însă ireversibilă. Moartea nu poate fi dată înapoi sau schimbată.

O plată sau o soldă este ceva ce ai meritat. Altfel este însă răspunsul lui Dumnezeu. De la El vine darul harului, un dar nemeritat. Răspunsul Lui la moarte este viața. Dar aceasta nu este pur și simplu desființarea morții, ca la Lazăr, pe care l-a înviat Isus. Căci Lazăr a murit din nou, cândva, după învierea lui. Darul lui Dumnezeu este însă o viață cu totul nouă, pentru că o primești în Hristos Isus. Viața lui Hristos este viața Celui înviat; este o viață de înviere dincolo de sfera de influență a morții și nespul de departe de ea, unde moartea nu poate ajunge.

Această viață este veșnică, pentru că este viața lui Dumnezeu Însuși. Ea a putut deveni viața noastră, pentru că această viață este „în Fiul”, care S-a făcut om (1 Ioan 5:11-13).

Hristos Isus, Unsul lui Dumnezeu, nu este departe de noi. El este Domnul nostru personal, care stă într-o relație strânsă cu noi. El este acum Stăpânul nostru, El este Dumnezeul nostru.

5. Legea în Epistola către Romani

Cuvântul „lege” apare în Epistola către Romani de 72 de ori. În total, Pavel folosește cuvântul în Noul Testament de 119 ori. Nu este întotdeauna Legea lui Moise, cum se poate vedea din contextul respectiv. Legea lui Moise este

una dintre marile teme ale Epistolei către Romani. Această privire de

ansamblu poate ajuta la o mai bună înțelegere a diferitelor însemnătăți.

Termenul	Însemnătatea	Locurile
Lege (cu și fără articol), sub Lege, voia lui Dumnezeu, întruchiparea adevărului, poruncile Legii, poruncă, Legea lui Dumnezeu, legea neprihănirii	În general este întotdeauna Legea lui Moise. În Epistola către Romani este vorba de partea morală a Legii, foarte puțin sau deloc de prescripțiile despre jertfe, adică de legile rituale. Această parte a Legii a fost dată numai iudeilor.	2:12, 13, 14, 17, 18, 20, 23, 25 3:19, 20, 21, 31 4:13, 14, 15, 16 5:13, 20 6:14, 15 7:1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 9:4, 31; 8:3, 4, 7 10:4, 5; 13:8, 10
„Ceea ce este scris (alții traduc: în vechimea slovei , adică a [Legii] scrise”)	Legea scrisă, cele două table, de asemenea cele cinci cărți ale lui Moise	2:27, 29 7:6
Legea credinței	Principiul credinței și al încrederii, în opoziție cu faptele și cu neprihănirea prin fapte	3:27, 28
Își sunt singuri lege; lucrarea Legii scrisă în inimă; conștiința	Partea morală a Legii, care corespunde ființei veșnice și cerințelor lui Dumnezeu (dragostei; 13:10). Această lege o cunoșteau unii dintre neamuri, fără să cunoască poruncile lui Moise. Ori de câte ori un om dintre neamuri ascultă din fire de legea dragostei, o face, dar el păcătuiește și mereu împotriva ei.	2:14, 15
Legea bărbatului	Legea care îl privește pe bărbat (adică Legea lui Moise, care o leagă pe femeie de bărbat)	7:2, 3

Legea minții mele	Efectul și principiul vieții noi, care vrea să-I slujească lui Dumnezeu. Este o lege firească a vieții noi de a-I sluji lui Dumnezeu, pentru că Legea lui Dumnezeu este ancorată în viața nouă.	7:23
Legea păcatului și a morții	Principiul de nedesfăcut potrivit căruia păcatul îl domină pe om ca o lege și păcatul duce fără ieșire la moarte	7:23 8:2
Legea Duhului de viață	În Hristos, Biruitorul morții, adică Cel înviat, lucrează legea (principiul, legea puterii) Duhului Sfânt de viață; ea este mai puternică decât cea a păcatului și a morții. Comparație: legea naturii a gravitației nu poate fi biruită decât printr-o altă lege, aceea a aerodinamicii.	8:2

6. Romani 7: Liberi de Lege

În dezvoltarea tematică a capitolelor 5 și 6 se simte o creștere, care ține până la capitolul 7, versetul 6. Dar apoi, în a doua parte a capitolului 7, dăm de o situație întunecată, care nu pare deloc să se potrivească în firul gândirii.

Capitolul 7 este o paranteză²⁴, în care Pavel se ocupă de relația noastră cu Legea, de efectul ei și de scopul ei. Legea lui Moise, Tora, o pomenise deja de două ori în Romani 6:14-15, dar cu urmări surprinzătoare: ea nu mai este hotărâtoare pentru viața creștinului (fie iudeu, fie dintre neamuri). Creștinul stă sub har, nu mai stă sub Lege. Într-o singură propoziție, el constată un fapt fundamental, cu o mare bătaie. Pentru omul dintre neamuri, aceasta era poate de înțeles, dar pentru un iudeu? Pentru el era o provocare, dacă nu chiar o hulă. În așteptarea unor astfel de reacții, Pavel nu vrea să lase aici semne de întrebare și de aceea tratează această temă într-un capitol întreg – o lungă paranteză.²⁵

Dacă după Romani 6:23 ar urma direct 8:1, deci dacă n-ar exista capitolul 7, atunci noi (ca creștini dintre neamuri) probabil n-am fi simțit lipsa a nimic. Și totuși învățătura din Romani 7 este de neînlocuit în contextul general al acestei teme. Marea linie călăuzitoare a capitolelor Romani 5–8 se poate rezuma așa:

De la Adam la Hristos, de la o viață fără rod la o viață care aduce rod pentru Dumnezeu și nu mai este supusă păcatului. Cum a făcut Dumnezeu aceasta și cum sunt eu astăzi în stare

să umblu cu adevărat într-o „viață nouă”? Acum se impune întrebarea dacă pentru aceasta Legea nu este într-adevăr necesară, cum s-a spus deja în capitolul 6. La urma urmei, ea a fost dată de Dumnezeu Însuși, ca să arate cum trebuie să trăim.

6.1 Însemnătatea și locul capitolului Romani 7

Acest capitol al Epistolei către Romani a fost înțeles în moduri controversate. Întrebarea arzătoare este ce stare a unui om descrie acest capitol. Cele mai cunoscute explicații sunt acestea:

24. Eu consider tot capitolul 7 ca o paranteză până la 8:1. Versetele 1-6 nu țin, de fapt, din punct de vedere tematic de capitolul 6, ci formează introducerea pentru paranteză.

25. De altfel, Pavel face același lucru, din considerație față de iudei, și în capitolele 9–11. El explică de ce, pe de o parte, Evanghelia nu este numai pentru iudei, ci pentru toți oamenii. Dar, în același timp, el subliniază că toate făgăduințele făcute poporului legământului se vor împlini în viitor.

- starea normală a unui creștin
- o stare de excepție anormală și nedorită
- starea unui om care nu este născut din nou
- starea unui om născut din nou, care nu are Duhul Sfânt.

În interpretare este într-adevăr vorba de o temă existențială pentru viața noastră de creștini. Căci miza este mare: poate Evanghelia să-i schimbe cu adevărat și în chip durabil pe oameni? Sau doar ne amăgim? Din capitolul 7 s-ar putea trage și concluzia că de cele mai multe ori va rămâne doar la o încercare de a face binele. Are dreptate realistul care susține că biruința asupra păcatului există abia în cer? Cum trebuie deci înțeles capitolul Romani 7?

6.2 Lupta Duhului împotriva firii pământești

În capitolul 7 *nu* este descris conflictul permanent al unui creștin, în care firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) și Duhul se ridică unul împotriva celuilalt și se luptă unul cu altul, cum este descris în Galateni 5:16-25. Acolo este vorba de biruință în puterea Duhului Sfânt, lucru care nu se vede nicăieri în Romani 7. În experiența descrisă aici nu se vede decât frustrare. Omul geme sub puterea păcatului. El privește numai la sine și caută puterea exclusiv în sine însuși. Biriința a fost de fapt descrisă deja în Romani 6. Dar ce fel de biruință este aceasta, dacă arată ca ceea ce descrie capitolul 7? Romani 7 nu descrie viața creștină normală, ci starea vrednică de plâns a unui creștin care și-a făcut din Lege regula vieții și încearcă s-o țină prin propriile puteri. El nu crede ce spune 6:14-15: nu mai suntem sub Lege. De aceea face experiența amară că nu reușește. Aceasta îl aduce în pragul disperării („O, nenorocitul de mine!”, versetul 24).

6.3 Neprihăniți și păcătoși în același timp?

Martin Luther a spus că suntem „neprihăniți și păcătoși în același timp”²⁶. Tocmai în Romani 7, după Luther, ar ieși la iveală faptul că suntem păcătoși. Dar am văzut deja în capitolul 5 că nu mai „suntem” păcătoși, ci am fost (5:8;

26. Teza lui Luther: neprihănit și păcătos în același timp (*simul justus et peccator*). „Iată acum, este așa cum am spus mai sus: «Sfinții, în același timp în care sunt neprihăniți, sunt păcătoși; neprihăniți sunt pentru că cred în Hristos, a cărui neprihănire îi acoperă și le este socotită. Dar păcătoși sunt pentru că nu împlinesc Legea (și) nu sunt fără poftă păcătoasă, ci sunt ca niște bolnavi care stau sub îngrijirea medicului», bolnavi care sunt cu adevărat și cu totul bolnavi, dar în parte, la început, și în nădejde sănătoși, sau mai bine: făcuți sănătoși, adică pe cale să se însănătoșească”, *Römerbriefvorlesung 1515/16* (Prelegerile despre Epistola către Romani, 1515/16).

5:19). Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Romani 7 nu spune că, după poziția noastră, suntem încă păcătoși. Ci acest capitol arată că Legea lui Dumnezeu nu este măsura pentru o viață spre slava lui Dumnezeu. Dacă încă păcătuim, aceasta nu înseamnă că suntem încă păcătoși. Când păcătuim, o facem ca sfinți – ca unii care totuși rămân sfinți.

Viața nouă în Hristos și prin Duhul nu este determinată de Legea lui Moise sau de o altă lege. Legea are de-a face cu omul cel vechi, nu cu cel nou. Dar dacă primești Legea ca măsură a vieții, atunci mai devreme sau mai târziu vei ajunge într-o situație cum este cea descrisă aici. Aceasta este valabil, de altfel, și pentru cei care, în experiența lor, au părăsit odată Romani 7 și au trecut la Romani 8. Poate avea loc oricând o „recădere”, dacă devii legalist și faci din Lege norma creștinului. În acest sens, capitolul acesta descrie și experiența unui creștin care cunoaște adevărata eliberare de Lege și totuși încearcă să țină Legea prin propriile puteri.

Viața creștină normală este descrisă în Romani 8. Romani 7 nu descrie viața de zi cu zi a creștinului, așa cum o vrea Dumnezeu. Ar fi o dezamăgire amară dacă acesta ar fi rezultatul mării mântuiri a lui Dumnezeu, care L-a costat moartea propriului Său Fiu.

6.4 Născut din nou sau nu?

Timpul prezent de la 7:14 (spre deosebire de timpul trecut din 7:7-11) arată limpede că omul acesta și experiența lui sunt ale unui creștin.

În timp ce de la capitolul 5:12 până la sfârșitul capitolului 6 (sau chiar până la capitolul 7:6) sunt descrise două mari linii, Pavel le întrerupe, ca să le continue apoi în capitolul 8. Între ele (deci în capitolul 7) găsim o situație de excepție, care este valabilă numai pentru cel care cunoaște Legea. Persoana respectivă vrea să-I slujească lui Dumnezeu, lucru care nu se poate spune neapărat despre un om necredincios. Un necredincios poate fi religios și îl poate căuta pe Dumnezeu, dar în cele din urmă își va face propria voie. Și o persoană religioasă nu va recunoaște neapărat că este cu totul rea. Dar la această cunoaștere de sine ajunge omul din Romani 7. Cunoașterea faptului că noi suntem cu totul stricați, dar Dumnezeu și Legea Lui sunt absolut desăvârșite, nu poate veni decât prin luminarea Duhului lui Dumnezeu. De aceea se poate presupune că aici (7:14 și urm.) este vorba de un om născut din nou.

Neputința lui este pusă uneori și pe seama faptului că el (încă) nu are Duhul Sfânt, deși Pavel, după o singură pomenire în versetul 6 („în noutatea Duhului”), abia în capitolul 8 vorbește pe larg despre Duhul Sfânt. Faptul că Duhul nu este pomenit în 7:7-25 se explică însă prin aceea că Pavel vrea să

înfățișeze mai întâi (ca pregătire pentru capitolul 8) relația cu Legea și neputința firii pământești. Prezența Duhului în acest om nu este un ajutor, pentru că Duhul nu a venit tocmai ca să ne ajute să ținem Legea.

Dacă în Romani 7 ar fi vorba de un om încă nenăscut din nou, lecția acestui capitol ar fi în cele din urmă o repetare a învățăturii deja expuse; căci faptul că un om nedrept – religios sau nu – nu-l poate plăcea cu niciun chip lui Dumnezeu se găsește deja pe larg în primele capitole ale epistolei. Pavel urmărește mai mult. Ceea ce descrie el aici este natura firii pământești și neputința ei (chiar și în cel născut din nou) de a-l plăcea lui Dumnezeu. Trebuie arătat că tocmai omul răscumpărat, care vrea mai departe să-l placă lui Dumnezeu pe calea Legii, trăiește această dilemă din 7:14-25 – și anume atâta vreme cât vrea să țină Legea prin propriile puteri.

6.5 Romani 7: O experiență necesară?

Există și părerea că Romani 7 ar fi pentru fiecare creștin experiența normală și chiar necesară a sfințirii practice. După ce un om s-a întors la Dumnezeu și este recunoscător că are pace cu Dumnezeu, ar veni pentru el, după o vreme, experiența din Romani 7. El ar simți puterea păcatului și n-ar putea face față. Această disperare s-ar încheia abia în clipa în care înțelege ce înseamnă Romani 8: Hristos a săvârșit totul. Abia atunci ar recunoaște că puterea pentru biruință nu stă în el însuși, ci în ceea ce a făcut Dumnezeu și face prin Duhul Sfânt.

Acest parcurs nu poate fi însă privit ca un fel de normă obligatorie pentru viața de credință. Acest capitol este valabil mai întâi pentru cel care cunoaște Legea, iar aceștia erau de regulă iudeii. Aici sunt vizați mai întâi iudeii (adică iudeii creștini). Neamurile nu erau sub Legea lui Moise.

Mai mult, nu există nicio necesitate ca un creștin care primește și pune în practică pe deplin învățătura din Romani 6 (nu sub Lege, ci sub har) și 7:1-6 („morți față de Lege”) să ajungă în mizeria din Romani 7. Subliniez încă o dată că o viață de creștin biruitoare este descrisă abia în capitolul 8. Deci, dacă cineva căruia Legea îi este necunoscută n-ar fi familiarizat nici cu capitolul 7, atunci probabil n-ar cunoaște nici problema descrisă acolo. Nu există deci nicio necesitate de a deduce din capitolele 5-8 un proces normal sau un progres în viața unui creștin.

Dar nu se poate trece chiar atât de ușor pe lângă acest capitol 7, pentru că experiența multor creștini corespunde adesea exact situației descrise acolo. Dacă el este valabil pentru cei care cunosc Legea, atunci trebuie să spunem astăzi că nu numai iudeii, ci și toți creștinii o cunosc, iar mulți și-au făcut din ea regula vieții. În principiu, iudeii și neamurile nu se deosebesc în ce

privește vechea lor natură adamică și poziția lor de mântuire în Hristos. Deci experiența descrisă, dacă o trăim astăzi, poate fi atât a iudeilor creștini, cât și a creștinilor dintre neamuri. Mulți creștini au făcut „experiența din Romani 7”. Mulți se află încă în ea, pentru că o privesc ca viața creștină normală. Dar sunt și mulți care au făcut „experiența din Romani 8”. Apostolul privește Romani 8 ca viața creștină normală. Ar trebui să fie normal ca creștinii să trăiască din Duhul și să nu umble după firea pământească (cf. Galateni 5:16-26; 1 Corinteni 3:1-3). Aceasta este viața pe care o vrea Dumnezeu și pentru care El a pregătit totul.

Dar de ce mulți dintre noi au făcut dureroasă „experiența din Romani 7”? Pentru că, după întoarcerea noastră la Dumnezeu, am observat ce putere mare este păcatul. Apoi am încercat să luptăm împotriva lui, dar cu arma greșită și cu privirea îndreptată în direcția greșită. Ne foloseam propria putere. Nu ne dădeam seama că Hristos a săvârșit totul pentru noi și că, în același timp, prin Duhul Său, ne dă toată puterea să fim biruitori. În acest sens putem fi foarte recunoscători că avem acest capitol, pentru că astfel putem explica și încadra, tot cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, această perioadă grea a vieții noastre de creștini (dacă a existat). Atunci le putem arăta ieșirea altora, care trăiesc în această strâmtoare.

6.6 Cine este omul din Romani 7?

S-a încercat mult să se ghicească cine este persoana descrisă aici. Este într-adevăr experiența personală a apostolului Pavel, care, de fapt, vorbește „la persoana întâi”? Unele lucruri pot pleda pentru aceasta, altele împotriva. Nu vom urmări mai departe această întrebare aici, oricât de interesantă ar fi.

Eu cred că Pavel vorbește, ca exemplu, despre ceea ce cunosc și au trăit mulți creștini. Aceasta are o însemnătate atât de mare, încât Pavel însuși intră de aceea în „rolul de «eu»”, lucru care nici nu este cu totul neobișnuit (vezi și Galateni 2:18; 1 Corinteni 10:30).²⁷

6.7 Romani 7:1-6: Morți față de Lege

Primele șase versete explică într-un mod fundamental relația creștinului cu Legea. Ca și în capitolul 6, cu privire la păcat, aici este descrisă mai întâi latura *juridică*. Noi n-am murit cu adevărat, ci Hristos a murit în locul nostru.

27. Iată un citat din M. Arhelger, care se referă la o gramatică greacă: „Ca să înfățișeze într-un mod viu ceva general valabil prin exemplul unui individ, gândit ca și cum ar fi prezent, limba vorbită alege persoana 1 și a 2-a singular” (F. Blass, A. Debrunner, F. Rehkopf: *Grammatik des neutestamentlichen Griechisch*, Göttingen 1979, p. 231, la § 281).

Această moarte ne este socotită ca și cum am fi murit cu adevărat, aici cu urmarea că am murit față de Lege.

6.7.1 Versetul 1: Legea este valabilă numai pentru cei ce trăiesc

Sau nu știți, fraților (căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea), că Legea stăpânește asupra omului câtă vreme trăiește el?

Ai într-adevăr impresia că Pavel vorbește aici în felul oamenilor și aduce o logică foarte simplă, care slujește la explicarea unui adevăr duhovnicesc important. Legea, adică orice lege, se adresează numai oamenilor vii, care pot răspunde la lege prin ascultare sau neascultare. Un mort nu mai are pur și simplu de-a face cu nicio lege.

6.7.2 Versetele 2-3: Singura cale de a scăpa de Lege

Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbat câtă vreme trăiește el; dar dacă moare bărbatul, ea este dezlegată de legea bărbatului. Deci, dacă, în timp ce trăiește bărbatul, ea se mărită după un alt bărbat, se va numi preacurvă; dar dacă moare bărbatul, ea este liberă de Lege, așa că nu este preacurvă dacă se mărită după un alt bărbat.

Un exemplu trebuie să adâncească această situație juridică și să adauge încă un aspect. Dacă cineva ar încerca să se sustragă Legii (ceea ce nu se poate întâmpla decât prin moarte), ar săvârși, în sens figurat, preacurvie. În afară de moarte, nu există nicio posibilitate de a scăpa de sub puterea Legii. Așa arată exemplul legii căsătoriei. Această lege a căsătoriei i-a legat pe bărbat și pe femeie, pe drept, pentru toată viața, în chip nedespărțit, așa cum a fost intenția lui Dumnezeu de la început. Legea căsătoriei nu mai este valabilă pentru soți atunci când unul dintre ei moare, aici în cazul acesta soțul. Dar dacă femeia este cu un alt bărbat cât timp soțul ei legitim mai trăiește, ea săvârșește preacurvie. Exact așa se prezintă și situația celui ce stă sub Lege: nu există nicio dezlegare sau eliberare decât prin moarte. Abia atunci poate exista o nouă legătură de căsătorie. Dacă vrei să scapi de Lege pe altă cale decât prin moarte, vei fi cu atât mai mult un călcător de lege și vei săvârși, în sens figurat, preacurvie.

În această imagine, bărbatul reprezintă Legea, iar femeia îi reprezintă pe creștinii cărora le vorbește Pavel aici. Cum putem fi deci eliberați de Lege?

6.7.3 Versetul 4: Acela căruia Îi aparținem acum – Hristos

Tot așa, frații mei, și voi ați fost omorâți față de Lege prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai altuia, ai Celui ce a fost înviat din morți, pentru ca să aducem rod lui Dumnezeu.

Pentru că eliberarea de Lege nu există decât prin moarte, același lucru este valabil și pentru noi. Acum Pavel aplică astfel moartea lui Isus Hristos, pe care a descris-o deja în capitolul 6 cu privire la păcat, la relația cu Legea.²⁸

Personajele din această imagine se schimbă, iar lucrurile se prezintă astfel: credinciosul este comparat cu soția. Soțul reprezintă Legea. De îndată ce soțul moare, Legea nu mai este valabilă.

Dar nu Legea a murit (nici păcatul; cf. capitolul 6), ci noi am murit. Însă această moarte a luat-o asupra Sa un altul. Noul soț este Hristos, ca să rămânem la această imagine. El a murit în locul nostru.

Termenul „omorâți” ne face să ne gândim la execuția Lui. Aceasta înțelege Pavel când spune că, prin Lege, a murit față de Lege (Galateni 2:19-20). Călcătorul Legii trebuie să moară. Pavel a călcat odinioară Legea, dar Pavel a murit – în Hristos, care a luat asupra Sa această urmare juridică a călcării Legii. Dar în faptul că am murit împreună cu El stătea totodată și ieșirea prin care putem scăpa din sfera de acțiune a Legii.

Moartea lui Isus Hristos a fost moartea Celui care a fost făcut păcat în locul nostru. Trimiterea la trupul Lui ne face să ne gândim la toată groaza execuției Lui și a judecății lui Dumnezeu pe cruce. A fost o moarte îngrozitoare, în care omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.

Și aici este vorba de o schimbare. Legătura cu Legea este desfăcută și se creează o legătură nouă, care este comparată aici chiar cu un legământ al căsătoriei. Suntem uniți cu Cel înviat; acum aparținem unui om care a murit și a înviat. Femeia care se mărită primește numele și rangul soțului; tot așa și noi, căci acum, prin această legătură, suntem „în Hristos”.

6.7.4 Versetul 5: Legea nu promovează neprihănirea, ci păcatele

Căci, când eram în firea pământească, patimile păcatelor, stârnite de Lege, lucrau în mădularele noastre și aduceau roade pentru moarte.

28. În Galateni 6:14 se găsește a treia urmare a faptului că am murit împreună cu Hristos: am murit față de lume.

Pavel introduce, cu privire la trecutul nostru dinaintea de întoarcerea la Dumnezeu, un termen nou. Eram „în firea pământească” (vezi 8:8-9). Prin aceasta nu se înțelege trupul nostru fizic, ci o stare: eram în linia lui Adam. De aceea firea pământească are de-a face cu păcatul: „în firea pământească” „lucrau patimile păcatelor”. Această fire pământească descrie ființa omenească pătrunsă de păcat și de patimile lui. Aici nu este vorba de firea pământească din noi, ci de *a fi în firea pământească*. Această stare de urmaș al lui Adam își are sfera de viață numai în firea pământească păcătoasă și nici nu poate înfăptui altceva decât păcat. Așa spune Domnul Isus, când vorbește despre necesitatea unei nașteri noi: „Ce este născut din firea pământească este fire pământească, și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3:6). Deși în acest loc nu este tratată nașterea din nou, în principiu este vorba de același lucru: rodul pentru Dumnezeu nu poate veni din firea pământească. De aceea este necesară o naștere nouă.

Legea a făcut păcatul „să se înmulțească” (5:20). Ea nu numai că a arătat păcatul, ci l-a și provocat. Aceasta lămurește fără echivoc ce se întâmplă când un creștin se pune sub Lege. Vom vedea aceasta în continuarea acestui capitol, unde este descrisă exact această experiență.

6.7.5 Versetul 6: O slujire nouă dincolo de Lege

Dar acum am fost dezlegați de Lege (*scoși de sub ea*), fiindcă am murit față de ceea ce ne ținea legați, așa că slujim în noutatea Duhului, și nu în vechimea slovei.

Legea n-a lăsat pe nimeni liber și n-a achitat pe nimeni; ea a rostit întotdeauna sentința ei (dreaptă) de condamnare. Dar pentru că noi (adică omul nostru cel vechi) am murit, drumul este liber pentru a intra, ca să zicem așa, într-o „nouă legătură de căsătorie”, care nu va mai fi niciodată încheiată prin moarte.

„Slova” (literal: *ceea ce este scris*) este Legea, care cere ascultare, dar fără să dea puterea necesară ca s-o împlinești. Dar acum suntem „scoși de sub” Lege, am fost mutați dincolo. Suntem acum în Hristos Isus, avem viață în El și pe Duhul Sfânt în noi. Despre efectul, puterea și vorbirea acestui Duh va scrie Pavel mai târziu. În versetul 6, Duhul este numit singura dată în acest capitol, cu totul altfel decât în capitolul 8.

Așa cum în capitolul 6 este vorba de *viața nouă*, aici este vorba de *noutatea Duhului* (altă traducere: „ceea ce este nou, [adică] Duhul”). Cele vechi s-au

dus, toate s-au făcut noi. Avem o viață nouă și Îl avem pe Duhul lui Dumnezeu.

6.8 Romani 7:7-14: Legea desăvârșită

După ce relația creștinului cu Legea a fost lămurită fără echivoc (morți față de Lege, ca să fim ai altuia, și anume ai lui Hristos), s-ar putea trece de fapt direct la capitolul 8:1. Dar ce urmează acum? Urmează o apărare a Legii. Ea se adresează iudeilor creștini, dar și oricui fie n-a înțeles relația credinciosului cu Legea (vezi 7:1-6), fie crede că poate totuși încerca să ajungă la țintă cu ajutorul ei. El se lasă prins de Lege – cu urmări fatale. Experiența lui este descrisă acum.

Dacă am aplica la acest creștin exemplul despre căsătorie pe care Pavel tocmai l-a folosit, am putea spune: el săvârșeste, într-un fel, preacurvie; este ca și cum ar fi legat de un nou soț, și anume de Hristos, în timp ce intră într-o legătură cu Legea (Galateni 2:18).

Legea nu este pentru creștin regula vieții (sau: mediul vieții lui, așa cum uscatul nu este mediul vieții peștelui). Aceasta este valabil și atunci când el – și nici nu poate fi altfel – împlinește, în mod firesc, ca un creștin, poruncile morale ale Legii lui Dumnezeu (8:4). Dar nu este menirea vieții lui să îplinească Legea lui Moise. Creștinul nu stă sub stăpânirea lui Moise. Acum este vorba de a-L avea pe Hristos Însuși drept conținut și regulă a vieții, de a fi unit cu Hristos și de a avea puterea Duhului Său. Viața nouă și „noutatea Duhului” nu constau din interdicții, prin care se caracteriza Legea. Hristos Însuși ia chip în inimile noastre și devine vizibil prin roada Duhului. A fi creștin nu înseamnă a ține porunci, ci a fi schimbat dinăuntru – spre asemănarea cu Hristos. Nu este vorba de porunci, ci de o persoană. Ea este ținta.

Dar acum nu am devenit nicicum fără lege: Îi slujim lui Isus Hristos. Îi slujim ca robi, adică precum niște slujitori care Îi aparțin – Lui, care este Domnul și Stăpânul nostru și a cărui proprietate legitimă suntem. Poruncile Lui le împlinim; ele cuprind „Legea lui Hristos” (Galateni 6:2; cf. 1 Corinteni 9:21). Suntem supuși lui Hristos ca unei legi.

În acest capitol devine clar că Legea (tocmai pentru că în multe privințe este alcătuită din interdicții) nu se adresează celor care sunt îndreptățiți în Hristos. Astfel, Pavel spune că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege (1 Timotei 1:9), ca să le scoată la iveală păcatul și să-i ducă la Hristos.

6.8.1 Versetul 7: Cunoașterea păcatului vine prin Lege

Ce vom zice dar? Este Legea păcat? Nicidecum! Dar păcatul nu l-aș fi cunoscut decât prin Lege. Căci nici pofta n-aș fi cunoscut-o, dacă Legea nu mi-ar fi zis: „Să nu poftești.”²⁹

Această întrebare se impune de la sine! Dacă Legea este ceva de care ești eliberat prin nimic mai puțin decât prin moartea pe cruce a Domnului Isus, atunci trebuie să fie ceva în neregulă cu Legea. Din nou vine un „nu” hotărât din partea lui Pavel. Dacă ceva nu este în regulă, atunci cauza este la om.

Dacă am învățat deja că nu mai stăm sub Lege și dacă, în același timp, totul este în regulă cu această Lege, atunci Pavel va explica acum ce este cu această Lege.

Legea a scos la iveală ce este păcatul. Pe baza Legii se putea spune exact în ce consta un păcat, adică o călcare a poruncii. Omul trebuia să știe astfel ce este păcatul. În cazul acesta este un iudeu, dar în cele din urmă este vizat oricine a venit în atingere cu această Lege.

Pavel ia ca exemplu ultima dintre cele Zece Porunci, ca să-și continue gândul. Poate că încălcarea interdicției de a pofti ceva este păcatul cel mai răspândit – un păcat ascuns, pe care fiecare ascultător sau cititor îl cunoaște din viața lui. Nu trebuie să poftim nimic din ce este al altuia. Este un păcat care se petrece mai întâi numai în inima mea și nu se înfăptuiește neapărat printr-o faptă corespunzătoare. Doar în acest capitol nu este vorba de păcate grosolane, săvârșite prin fapte. Puterea păcatului este simțită mai întâi puternic înăuntru și nu este recunoscută numai prin fapte.

Să urmărim acest verset și în sensul că trebuie să predicăm Legea, măsura lui Dumnezeu, ca să-i aducem pe cei pierduți la cunoașterea păcatului. Fără această cunoaștere, ei nu vor înțelege că au nevoie de un Mântuitor.

6.8.2 Versetul 8: Legea favorizează păcatul

Dar păcatul, luând prilej din poruncă, a stârnit în mine tot felul de pofte; căci fără Lege păcatul este mort.

Când porunca îl întâlnește pe om, nu urmează imediat ascultarea, care ar fi reacția intenționată. Nu, păcatul se dovedește a fi o putere îndărătnică. Păcatul ia porunca dumnezeiască drept prilej ca să facă exact ce interzice

29. Exodul 20:17; cf. Deuteronomul 5:21.

Legea. Nu este doar așa că păcatul este trezit, ca un câine care doarme. Însușirea *cea mai importantă* a păcatului este aceea de a se răzvrăti împotriva poruncii lui Dumnezeu.

Pofta nu se îndreaptă numai spre un singur lucru. Ea țintește spre tot ce este de dorit; în aceasta ea are multe fețe și este ca un magnet puternic, care încearcă să atragă totul la sine.

În capitolul 5 s-a arătat deja limpede că păcatul a existat și fără Lege (și independent de Lege). Numai că el nu era vădit ca atare, ca principiu vrăjmaș lui Dumnezeu.

Fără Lege, păcatul este „mort”; fără Lege nu poți acuza pe nimeni pentru păcat.

De ce a dat atunci Dumnezeu o Lege, dacă păcatul era mort fără Lege? N-ar fi rămas el mort pentru totdeauna fără Lege? Legea a intrat *pe alături*, ca să facă păcatul să se înmulțească (cf. 5:20). Boala păcatului, care l-a atins pe fiecare om de la Adam încoace, n-a putut fi vindecată, ca să zicem așa, prin Lege; ea a fost doar identificată ca atare. Galatenilor, Pavel le spune că Legea a fost un „îndrumător spre Hristos” (Galateni 3:24; ER, traducere germană a Bibliei); Legea a arătat deci că jertfa lui Isus era necesară (Galateni 3:23-26). În acest sens trebuie s-o folosim și noi în evanghelizarea noastră.

6.8.3 Versetele 9-11: Întâlnirea cu Legea duce la moarte

Odinioară, eu trăiam fără Lege; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, iar eu am murit. Și porunca, ce fusese dată ca să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Căci păcatul, luând prilej din poruncă, m-a amăgit și, prin ea, m-a omorât.

Pavel înfățișează ca exemplu (adică nu neapărat ca pe ceva ce a trăit el însuși, căci ca fariseu nu a trăit probabil niciodată „fără Lege”) darea Legii: „... dar, când a venit porunca”.

Fără Lege, un om nu este conștient de păcat, pentru că nu-l poate identifica. Dacă i se dă o lege, păcatele îi devin tot mai vădite: în acest sens „păcatul a înviat”. La aceasta se adaugă faptul că, în total, se săvârșesc și mai multe păcate, pentru că păcatul este provocat de Lege și, prin natura lui, lucrează împotriva Legii.

Există deci situații în care păcatul învie, dar credinciosul nici nu vrea aceasta (căci el vrea, de fapt, să asculte de Lege). Atunci i se pare că moare. El cunoaște cuvântul care spune în esență: „Faceți aceasta și veți trăi!” Dar, fără nicio șansă, primește pentru sine sentința Legii și „moare”. Această moarte

nu este moartea lui Isus Hristos, care eliberează de păcat și de Lege (și nici faptul de a muri împreună cu Hristos); este moartea care rezumă toată neputința și slăbiciunea față de Lege.

Pe lângă neputință, poate fi vorba și de moartea prin Lege, cum spune Pavel: el a murit prin Lege (față de Lege). Păcatul omoară. Porunca lui Dumnezeu nu arată doar cât de răzvrătit reacționez, ci și că urmarea răzvrătirii mele este moartea – inevitabil. În acest sens, păcatul omoară.

Păcatul este un vrăjmaș care s-a folosit de Lege. Cum a amăgit păcatul? L-a amăgit pe creștin și l-a ademinit să se concentreze asupra Legii ca regulă a vieții, pe care acum, ca creștin, ar putea-o împlini? Unele cuvinte din acest capitol ne fac să ne gândim la situația din Paradis, unde se afla tot cel care a amăgit, mincinosul de la început.

Nu Legea a omorât, ci păcatul a omorât. În această secțiune este vorba de apărarea Legii lui Dumnezeu. Ea fusese dată spre viață, dar omul trebuie să-și recunoască înfrângerea: el nu poate ține Legea în așa măsură încât să fie neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin ea.

În Biblie, Legea nu apare numai în această lumină „negativă”. Legea era, cum se poate vedea adesea în Vechiul Testament (să ne gândim doar la Psalmii 19 și 119), un dar deosebit pentru Israel. Legea a fost o mare binecuvântare. În Romani 7 este scoasă în evidență funcția deosebită a Legii de a aduce la cunoașterea păcatului, funcție care pune în lumină eșecul și neputința omului. Aceasta se înțelege prin lumina „negativă”: Legea este bună, dar nu ajută, pentru că omul nu este bun.

Întrebările puse aici aproape că nu le găsim în Vechiul Testament. A le impune creștinilor Legea a fost amăgirea iudaizatorilor, care călătoreau pe urmele lui Pavel, ca să tulbure bisericele întemeiate de el.

Abia când s-a răspândit Evanghelia harului a început acest conflict între vechi și nou, între Legea lui Moise și harul Evangheliei. Aceasta l-a îndemnat mai ales pe Pavel, cunosătorul dovedit al Legii, să ia poziție atât de limpede în epistolele lui către romani, corinteni, galateni și coloseni „împotriva” Legii lui Moise ca drum al mântuirii și regulă de viață a creștinului.

6.8.4 Versetul 12: Totuși Legea este bună

Așa că Legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.

Nu Legea este problema, ci păcatul din om. Legea are toate însușirile pe care le are Dumnezeu Însuși, ca Dătător al Legii.

Această concluzie lămurește care este cauza pentru care am murit față de Lege și suntem de acum sub har: nu este calitatea Legii, ci neputința omului de a o ține.

6.8.5 Versetul 13: Încă o dată – funcția Legii

Atunci, ce este bun mi-a pricinuit moartea? Nicidecum! Ci păcatul,³⁰ ca să se arate păcat, mi-a pricinuit moartea prin ceea ce este bun, pentru ca, prin poruncă, păcatul să ajungă nespus de păcătos.

Și totuși se pune întrebarea: cum poate Legea lui Dumnezeu, adică voia lui Dumnezeu, să însemne moartea mea? – Răspuns: nu Legea pricinuieste moartea, nu, păcatul o pricinuieste. Păcatul nu este înăbușit și acoperit de porunca cea bună, ci este dat în vileag.

Poate păcatul să devină și mai păcătos? – Păcatul nu-l poți face mai rău decât este deja, dar aici este vorba de întrebarea cum percepem și cum judecăm păcatul. Poți minimaliza păcatul, îți poți amorți conștiința. Dar Legea sfântă a lui Dumnezeu îmi dă înapoi perceperea și judecarea corectă a păcatului. Scopul Legii este să vadă păcatul așa cum îl vede Dumnezeu, ca să fiu mânat spre Mântuitorul.

6.9 Romani 7:14-25: Experiențele unui creștin sub Lege

6.9.1 Versetele 14-15: Voința bună și firea pământească neputincioasă

Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt firesc, vândut rob păcatului; căci ce săvârșesc nu recunosc (nu aprob); pentru că nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc.

Acum reflectorul se îndreaptă de la Lege spre om. Legea este duhovnicească: ea vine de la Dumnezeu. Dar omul este firesc: ființa, adică natura omului, este păcătoasă. El se știe vândut rob păcatului, lăsat singur ca Iosif într-o groapă întunecoasă. Omul este prins într-o contradicție pentru care nu are nicio explicație. Nu înțelege de ce totul merge altfel decât ar vrea el. Doar se hotărâse pentru Dumnezeu și pentru Legea Lui. Dar de ce acum aceasta: neputând să facă ce vrea (ca unul care vrea să-I slujească lui Dumnezeu), este

30. Textul versetului de față, care în acest loc nu formează o propoziție completă în multe traduceri germane ale Bibliei (printre care și în Elb și în ER), trebuie înțeles astfel: „Atunci, ce este bun mi-a pricinuit moartea? Nicidecum! Ci mai degrabă păcatul a fost acela ...” (cf. de exemplu Schlachter, Schl 2000 și Menge, traduceri germane ale Bibliei).

silit să facă opusul. Exact aceasta arată puterea și dictatura păcatului, căruia i-a fost „vândut” ca rob.

6.9.2 Versetul 16: Încuviințarea Legii

Dacă fac ce nu vreau, mărturisesc că Legea este (*desăvârșită*) bună.

În această situație, omul trebuie chiar să încuviințeze că Legea este desăvârșită, duhovnicească și bună. Cunoașterea omului despre sine însuși crește treptat. Omul îndreptățește Legea și, prin aceasta, pe Cel care a dat-o. Acum este în stare să localizeze cauza răului. O va găsi nu undeva, ci în el însuși:

6.9.3 Versetele 17-21: Păcatul care locuiește în mine

Și acum nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească; căci voința de a face binele o am, dar puterea de a face ce este drept nu o găsesc (*nu o aprob*). Căci binele pe care vreau să-l fac nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, pe acela îl fac. Iar dacă fac ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci în mine, care vreau să fac binele, legea aceasta: că răul este lipit de mine.

Cauza răului a fost localizată: păcatul care locuiește în om. În capitolul 5:12, Pavel descrie cum a intrat păcatul în lume prin Adam. Aici el este descris ca principiul care, din ziua aceea, este acasă în om. Păcatul nu este un principiu abstract în lumea din jurul meu, căruia să mă pot sustrage (de exemplu, într-o mănăstire). Păcatul și-a făcut drept de locuire în om, în inima lui. Păcatul însuși săvârșește răul. Omul descris aici, în Romani 7, a localizat izvorul. El nu-și aruncă însă răspunderea pentru păcatul lui, ca și cum n-ar avea nimic de-a face cu el. Nu păcatul este răspunzător; omul însuși este răspunzător pentru ce face și ce nu face. În el locuiește păcatul, și de aceea în firea lui pământească (gr. *sarx*) nu se găsește nimic „bun” (ER, traducere germană a Bibliei). Această cunoaștere de sine a venit prin Lege.

Binele este ascultarea de Lege. Aici este vorba, în principiu, de Legea lui Dumnezeu, adică de Legea lui Moise. Același efect al unei legi (vezi formularea „lege” fără articol în 7:8-9) îl are orice regulă pe care mi-o impun singur ca pe o lege. În acest capitol este vorba de un om născut din nou, care își impune reguli bune și corecte, ca să-I placă lui Dumnezeu. Greșeala lui

este însă că încearcă să împlinească aceste reguli (Legea lui Dumnezeu) prin propriile puteri și provoacă astfel păcatul din el, fără să înțeleagă legătura. Cine se pune sub un principiu al lui „trebuie”³¹ privește la sine însuși și la regulile lui, fără să privească la Hristos și la puterea Duhului.

6.9.4 Versetele 22-23: Două legi și efectul lor

Căci, după omul dinăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.

„Diagnosticul pus sieși” nu se mai oprește la cunoașterea păcatului care locuiește în om, păcat care nu este doar prezent, ci se și impune ca o lege. Căci, după cum există un izvor al răului, tot așa trebuie să existe și un motiv pentru care omul acesta își găsește bucuria în ceea ce vine de la Dumnezeu. Cauza stă în existența „omului dinăuntru”. Acesta stă față în față cu păcatul și întruchipează, în acord cu locurile paralele (Efeseni 3:16; 2 Corinteni 4:16), unde este vorba tot de „omul dinăuntru”, viața nouă a credinciosului. Omul dinăuntru nu stă doar în opoziție cu omul de afară, adică cu trupul. Prin „omul dinăuntru” nu se înțelege pur și simplu sufletul sau duhul, pentru că pe acestea le are orice om care se naște. Omul dinăuntru nu trebuie înțeles mai întâi pornind de la imaginea despre om (antropologic), care descrie latura lăuntrică a omului.³² Omul dinăuntru trebuie înțeles mai degrabă pornind de la mântuire (soteriologic). Mântuirea nu ne-a cuprins încă trupul; ni s-a dăruit mai întâi viața duhovnicească, care pe dinafară nu este încă vizibilă. Desăvârșirea trupului va avea loc abia la înviere sau la schimbarea trupului. Aici, în om, a început ceva nou, care Îl caută pe Dumnezeu. El este născut din nou.

Omul dinăuntru are o „minte” (gr. *nous*, adică gândirea). Este gândirea înnoită prin Duhul Sfânt. Pentru această minte este o lege firească să vrea ceea ce vrea Dumnezeu. Dar păcatul, aici ca vrăjmaș biruitor în om, este mai puternic. Și el a adus cu sine o „lege a naturii”. Păcatul păcătuiește; aceasta este legea lui (legitatea lui). Lucrul acesta îl simte un om frustrat, cum spune versetul următor:

31. H. P. Medema, *Der Brief an die Römer*, p. 111.

32. Jürg Buchegger, *Der neue Mensch in Christus und seine tägliche Erneuerung*, p. 199, în: *Ein Mensch – was ist das?*, Wuppertal, 2004.

6.9.5 Versetul 24: Disperarea

O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup al morții?

Diagnosticul pe care omul și-l pune sieși se încheie și se ajunge la acest strigăt chinuit. El nu vrea pur și simplu să-și părăsească trupul, ca și cum soluția vechilor greci ar fi răspunsul la problema păcatului. Ea constă în a privi trupul drept cauza oricărui rău și în a găsi libertatea în duh. „Trupul morții” este trupul omenesc aflat sub efectul păcatului, care se răspândește și pune stăpânire pe întreaga lui existență omenească.

Trupul morții este, ca și trupul păcatului din capitolul 6, într-adevăr trupul fizic al omului. Din cauza păcatului, el este sortit morții (Romani 8:10-13). Deosebirea față de soluția grecească constă în faptul că creștinul spune „da” trupului (deși acesta este sortit morții) și îl pune la dispoziția Domnului. El poate face aceasta, pentru că acum Hristos Însuși locuiește prin Duhul Sfânt în acest trup. Soluția finală stă atunci în învierea trupului (nu într-o ieșire din corp); între timp însă omul poate, prin Duhul, să facă să moară faptele rele ale trupului (Romani 8:12-13).

Prin strigătul de aici, omul acesta nu dorește doar izbăvirea, ci mai ales un Izbăvitor! Slova Legii cerea fără emoție, fără să dea putere. Izbăvitorul, Domnul nostru Isus Hristos, este Cel care, în har și dragoste, Și-a dat viața pentru fiecare personal și dă putere (Filipeni 4:13; 2 Corinteni 12:9 și altele).

6.9.6 Versetul 25: Lecția din Romani 7

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! Așadar, eu însumi, cu mintea, slujesc Legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului.

Pentru prima dată Mântuitorul este numit pe nume. Aceasta este cheia pentru ușa temniței puternice în care credinciosul s-a închis singur. Dacă există cineva care salvează din această situație, atunci acesta este Isus Hristos, Domnul nostru. Aceasta arată spre un credincios care vorbește despre Domnul lui. Acum, în sfârșit, direcția și ținta sunt corecte. Mai mult decât în orice alt capitol al Bibliei, în Romani 7 citim „eu” și „eu” și încă o dată „eu”. Aici stă problema. Poate că Pavel a ales intenționat acest exemplu așa, ca să avertizeze în chip izbitor împotriva unui drum spre „eu” și „sine” și spre Lege. Atâta vreme cât suntem concentrați asupra propriei noastre lupte lăuntrice, nu-L putem vedea pe Hristos și nu putem merge pe drumul

Duhului. Creștinul disperat nu-și mai aruncă acum ancora, ca mai înainte, în propria barcă, ci o coboară în Isus Hristos.³³

Mulțumirea neașteptată este cotitura în această mizerie. Mulțumirea înseamnă: nu eu realizez ceva, ci altcineva face ceva pentru mine. Capitolul 8 arată pentru ce este mulțumirea, și anume pentru fapta de mântuire a lui Dumnezeu în Hristos, care nu numai că mi-a rezolvat problema vinei, ci și „problema păcatului”. Ce sunt din fire a fost dat la o parte și încheiat. Urcușul obositor pe muntele Sinai, muntele Legii, s-a încheiat. Golgota și harul dăruit acolo spre mântuire și spre viață sunt acum ținta!

Încheierea capitolului 7 pune față în față cele două naturi care sunt în credincios (7:25). În acest loc nu este însă vorba de lupta neîncetată, de zi cu zi, dintre firea pământească și Duhul (cum este descrisă în Galateni 5), ci de cunoașterea revoluționară că în credincios există două legități. Sunt două principii în mine: pe de o parte – cu firea pământească – slujesc păcatului. Originea acestui principiu este acum clar identificată: este păcatul care locuiește în firea mea pământească. Pe de altă parte – cu mintea înnoită – slujesc Legii lui Dumnezeu. Și această origine se poate înțelege: este omul dinăuntru – viața nouă, dăruită de Dumnezeu.

Firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) este dinamica „eului vechi”, a ceea ce este fără Dumnezeu și ține numai de lumea aceasta, a veacului de acum – ba chiar a tot ce a adus păcatul cu sine. Mintea este mijlocul prin care omul dinăuntru vrea să facă Legea lui Dumnezeu. În 7:25, Pavel rezumă dilema: prin gândirea înnoită își găsește bucuria în Legea lui Dumnezeu, prin firea pământească slujește legii păcatului. Persoana, „eul”, este cea care slujește fie unuia, fie celuilalt, și anume purtând întreaga răspundere pentru hotărârea ei. Astfel se poate vorbi de două capacități sau aptitudini³⁴, pe care le folosesc pentru tot ce fac. Una dintre cele două capacități este întotdeauna activă; nu există nimic neutru. Fiecare faptă (pur și simplu tot ce gândesc și fac) este determinată de una dintre aceste capacități. Cum ajunge acum capacitatea Duhului să se impună în viața mea?

Suntem curioși cum răspunde Pavel și ce drum arată. Dar putem formula răspunsul dinainte, într-o singură propoziție: ce nu putea face Legea, a făcut acum Hristos pentru noi (ca fapt istoric), iar Duhul îl „împlinește” astăzi în noi (ca experiență reală).³⁵

33. William MacDonald, *Kommentar zum NT*, vol. 1, p. 641.

34. Charles C. Ryrie, *Ausgewogen statt abgehoben*, Dillenburg 1994, p. 43. Cuvântul englezesc „capacity” are și înțelesul de „aptitudine”.

35. Gordon Fee, *Der Geist Gottes und die Gemeinde*, Metzingen, 2005, p. 188.

7. Romani 8:1-11: În sfârșit liberi!

Lanțul argumentelor din primele cinci capitole despre neprihănirea lui Dumnezeu, pe de o parte, și despre vina și păcatul omului (fie iudeu, fie dintre neamuri), pe de altă parte, a dus la mântuirea prin sângele lui Hristos (3:23-25). Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Sângele lui Isus împlinește cerința dreaptă a lui Dumnezeu. Dar, după ce Isus S-a jertfit pentru noi, Dumnezeu L-a înviat din morți pentru îndreptățirea noastră. Acum Dumnezeu, Judecătorul sfânt și drept, îl declară neprihănit pe cel ce crede în Isus Hristos și în Dumnezeul care L-a înviat din morți. În capitolul 5:1, Pavel rezumă:

Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu!

Până aici s-ar putea crede că s-a ajuns la punctul culminant al epistolei, așa încât un altul aproape că nu mai este posibil. Dar apoi Pavel abordează problema mai adâncă. De la 5:12 nu mai este vorba de vină și ispășire, ci de ființa morală a omului. Este vorba de păcat ca putere și ca principiu care a crescut nedespărțit în fiecare om. Ce a *făcut* un om îi poate fi iertat. Ceea ce *este* el (din punct de vedere moral) nu se poate ierta, pentru că prin aceasta s-ar îndreptăți păcatul.

În capitolul 5, Pavel explică originea și efectul păcatului, în capitolul 6 eliberarea de păcat. În capitolul 7, Pavel a tratat relația Legii cu creștinul. În a doua jumătate a descris experiența unui om despre care putem presupune că este un copil al lui Dumnezeu. Acest creștin încearcă, din motive bune, să-I placă lui Dumnezeu, făcând din Lege regula vieții lui. Dar a trecut cu vederea ceva hotărâtor: creștinul a murit față de Lege, așa cum a murit față de păcat. El n-a înțeles că Legea de la Sinai reprezintă un întreg „sistem”, în care este valabil principiul performanței. Dar Legea a fost dată tocmai ca să dovedească slăbiciunea și neputința firii pământești. Ea a arătat limpede că omul este păcătos și are nevoie de intervenția lui Dumnezeu. Prin Lege, păcatul a înviat (7:9); prin Lege, păcatul a ajuns nespus de păcătos (7:13). Dacă un credincios se lasă prins de această vechime a slovei, va sfârși în disperare, pentru că păcatul din el va fi mai puternic decât voința lui înnoită.

Cuvintele „O, nenorocitul de mine!” vin din conștiința că păcatul este de neînvins. În Romani 7, creștinul se vede numai pe sine; nu vede că în Hristos este îndreptățit, spălat și sfințit. El nu și-a dat seama de noua lui identitate în Hristos. Cine își dă seama de noua lui identitate (cum este descrisă în

capitolul 8) nu mai trebuie să spună: „O, nenorocitul de mine!” Și totuși: de fiecare dată când face un pas greșit, adică păcătuiește, și deci la el se găsește o „faptă a firii pământești” (Galateni 5:19), trebuie să o condamne sincer înaintea lui Dumnezeu și să o mărturisească. Orice mărturisire adevărată a păcatului este legată de întristare și de părere de rău. Aceasta face parte din creșterea duhovnicească și este o condiție a ei.

Romani 8 ne deschide larg ușa spre viață: achitare în Hristos și libertate în Duhul, ca fii și copii ai lui Dumnezeu, pe drumul spre slavă. Încă nu am ajuns; suntem încă în trupul morții și într-o creație care este supusă stricăciunii.

7.1 Deja acum – dar încă nu

Am fost mântuiți în nădejde (Romani 8:24-25; ER, traducere germană a Bibliei). Îndreptățirea noastră, care ne-a făcut din păcătoși neprihăniți, este sigură, dar se primește numai prin credință. Ce avem prin credință este „deja acum”. Dar este evident că încă nu am ajuns la desăvârșire. Ce e mai frumos abia urmează, iar aceasta o numim „dar încă nu”.

Noul veac al lui Hristos: viața veșnică, lucrarea Duhului, harul, libertatea, învierea, înnoirea, pacea, neprihănirea, desăvârșirea

Prima venire a lui Hristos și lucrarea Lui împlinesc „deja acum”: îndreptățirea, darul Duhului

Viața pământească în credință și nădejde – Deja acum – dar încă nu
Veacul de acum

A doua venire a lui Hristos împlinește „dar încă nu”:

- Slava viitoare 8:18
- Înfierea, răscumpărarea trupului nostru 8:23
- Slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu 8:21
- Creația eliberată 8:21

Veacul lui Adam: păcatul, moartea, firea pământească, Legea, robia, trecătorul, stricăciunea, deșertăciunea

Graficul trebuie să lămurească această contradicție aparentă și tensiunea care există între aceste două puncte. Cercul este suprapunerea, unde veacul lui Adam nu s-a încheiat încă, dar cel al lui Hristos a început deja. În această vreme, poporului lui Dumnezeu i-a fost dăruită deja viața viitorului, în timp ce desăvârșirea finală încă este așteptată.

Această vreme a credinței, a nădejdi și a răbdării în credință este însoțită de imperativele mântuirii. Încurajările, îndemnurile și atenționările lor stăruitoare ni se adresează nouă și trebuie să ne motiveze să rezistăm până la

sfârșit, ca să putem parcurge tot maratonul credinței. Harul lui Dumnezeu va face, prin Duhul Său, ca noi să ajungem la țintă. Aceasta este tema capitolului 8. Nădejdea noastră învie când luăm seama, în mod echilibrat, la *deja acum* – dar *încă nu* la Pavel și în tot Noul Testament. Capitolele 6–8 sunt un exemplu izbitor pentru această idee călăuzitoare.

Indicativul mântuirii (germ. Heilsindikativ: ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi) corespunde lui **deja acum**, adică lucrului pe care l-am primit deja. *Imperativul mântuirii* (germ. Heilsimperativ: ce ni se poruncește să facem pe temeiul acesta) îndreaptă privirea spre ceea ce **încă nu** este, dar la care vom ajunge: slava vieții veșnice și o creație eliberată. Mântuirea lui Dumnezeu nu exclude fapta, hotărârea și răbdarea omului. Trebuie să devenim ceea ce suntem. Avertismentul și făgăduința, îndemnul și asigurarea stau unele lângă altele și nu se exclud niciodată.

7.2 Cotitura

Capitolul 8 este poate „cel mai înalt” vârf de munte din această epistolă și unul dintre cele mai înalte din toată Biblia. După ce eliberarea de păcat a fost lămurită în întregime, Pavel arată încotro și prin ce împrejurări de viață va duce drumul celor eliberați, ca să ajungă la ținta lui Dumnezeu (desăvârșirea finală).

„Acest capitol ne duce în cercul cel mai lăuntric și la inima creștinismului; el tratează starea deosebită a fericirii, bucuria cea mai curată, ajunsă la înțelegere, căreia lumea nu este în stare să-i ofere, nici pe departe, ceva asemănător.”³⁶

7.3 Versetul 1: Achitare – nicio osândire

Acum, deci, nu este nicio osândire (*nicio sentință de osândire*) **pentru cei ce sunt în Hristos Isus.**³⁷

Aceasta este una dintre cele mai mari și mai bogate propoziții ale Bibliei. Acest cuvânt alungă orice frică. Este un strigăt de bucurie într-o lume pierdută, care merge spre judecată. Pentru oamenii chinuți de disperare din

36. C. J. Ellicott și W. Sanday (ed.), *A Bible Commentary for Bible Students*, p. 233.

37. Există manuscrise care atestă următoarea traducere: *Acum, deci, nu este nicio osândire pentru cei ce (sunt) în Hristos Isus; (ei sunt) aceia care nu trăiesc după firea pământească, ci după Duhul*. Cei ce sunt în Hristos nu-și datorează poziția umblării lor după Duhul, ci urmarea logică a faptului de a fi în Hristos este umblarea după Duhul. Adesea, pe nedrept, poziția și starea sunt despărțite mult una de alta – un lucru pe care Pavel nu l-ar fi înțeles. Această traducere corespunde întru totul unității dintre indicativul mântuirii și imperativul mântuirii. Nu este vorba deci de mântuire prin fapte, ci de schimbarea vieții ca urmare normală a mântuirii.

cauza cunoașterii păcatului, această veste bună are efecte existențiale: eliberare, pace, certitudine și siguranță. Acest loc, adică această poziție în Hristos, este mai sigur decât orice adăpost antiatomic. Nimic nu ni se poate întâmpla în Hristos, pentru că L-ar lovi mai întâi pe El. Iar El poate face față la orice. Aici este vorba de osânda lui Dumnezeu, care ne-ar fi lovit pe drept, dacă El n-ar fi luat-o asupra Sa. Și pentru că suntem în El și rămânem în El pentru totdeauna, mergem cu această siguranță prin viața de zi cu zi. Toate întrebările juridice sunt lămurite. Nu numai că am fost declarați neprihăniți, ci suntem chiar uniți nedespărțit cu Hristos: a fi în Hristos nu înseamnă altceva decât că Dumnezeu, când Se uită la noi, nu ne vede pe noi, ci pe Hristos.

Această afirmație fundamentală ne asigură că osândirea viitoare din ziua judecății, precum și osânda veșnică, au fost mutate pentru noi, care suntem în Hristos, din viitor în trecut: condamnarea noastră a avut deja loc.

Această osândă nu a fost retrasă sau anulată pentru că Dumnezeu este pur și simplu îndurător cu noi. Ființa lui Dumnezeu nu se schimbă. El nu va renunța niciodată la slava, sfințenia și neprihănirea Lui și nu le va tăgădui niciodată. De ce nu există atunci osândă pentru cei ce sunt în Hristos? – Pentru că sentința de osândire asupra noastră, adică asupra omului nostru celui vechi, a fost executată asupra lui Hristos (6:6; 8:3). Ea L-a lovit pe *El*, nu pe noi. Ocrotirea de osândă nu constă în faptul că Isus a fost desăvârșit în viața Lui și a împlinit Legea. Nu, sentința de osândire nu trebuia doar rostită, ci și executată, lucru care s-a întâmplat pe cruce și în moartea lui Isus. Nu viața Lui sfântă, ci moartea Lui este mântuirea noastră.

Într-o zi, fiecare om va trebui să vină înaintea Celui Veșnic. Aceasta este ziua mâniei și ziua arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu (Romani 2:5). În ziua aceea vor fi judecate lucrurile ascunse ale oamenilor (Romani 2:16). Toți vom fi aduși înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu și fiecare va da socoteală pentru sine (Romani 14:10). Oricând va veni această clipă, noi suntem în Hristos. Am fost făcuți neprihăniți deja acum, așa încât nu trebuie să ne temem de această clipă. Nu avem de așteptat niciun proces de judecată. Judecata a avut deja loc. Mânia lui Dumnezeu (Romani 1:18) nu ne lovește; suntem îndreptățiți prin sângele lui Hristos și vom fi mântuiți de mânie (Romani 5:9).

Prin credință ne însușim acum poziția noastră de mântuire în Hristos. Dar în ziua aceea ea va fi dată pe față; atunci va fi realitate trăită și vizibilă: achitare deplină și primire ca fii acolo, la tronul lui Dumnezeu! Atunci vom fi trecut de la credință la vedere.

Dumnezeu ne-a mutat în Hristos (1 Corinteni 1:30). Aceasta este ocrotirea absolută de judecata lui Dumnezeu, dar în același timp și începutul unei vieți cu totul noi în Cel înviat. Pentru această temă, pe care o tratează în mod deosebit el, Pavel folosește expresia „a fi în Hristos”³⁸. Aceasta este inima credinței creștine, cea mai strânsă legătură cu Hristos, care este acum pe tronul lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decât aceasta cuprinde acum poziția legală (juridică) a credinciosului înaintea lui Dumnezeu, ceea ce este valabil la fel de mult și pentru noua atmosferă de viață în care a fost adus acum. Aceasta descrie atât poziția lui, cât și îndreptățirea și dinamica vieții lui. „A fi în Hristos” înseamnă „a trăi în Hristos”. A. T. Pierson a comparat cuvintele „în Hristos” cu o cheie mică, ce poate descuia o încuietore puternică la o poartă mare a unui palat. În Hristos am fost aduși până la tronul lui Dumnezeu. Acolo suntem primiți în Preaiubitul, Fiul lui Dumnezeu.

Nu este vorba de sentiment și nici de strădania proprie atunci când vrei să ajungi în noua poziție („în Hristos”). Un creștin nu trebuie să se străduiască să ajungă în această poziție. Ar fi ca și cum cineva s-ar afla într-o cameră și ar încerca totuși mereu să intre în camera aceasta, cum a comparat Watchman Nee.

7.4 Versetul 2: Eliberați prin legea Duhului de viață

Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.

Ce găsește credinciosul în Hristos Isus, în „noul lui cămin”? La ce are acum parte, dacă este în Hristos? Acolo el devine părtăș la toată puterea de viață pe care o are Hristos în înviere.

Două legi – sau legități – sunt puse față în față. O putere lucrează spre moarte, cealaltă spre viață. Cine este unit cu Hristos poate birui păcatul și moartea. O lege a frânt-o pe cealaltă, pentru că este mai puternică. Nu este vorba de coexistența a două legi, ci de biruința în Hristos. Aceasta trebuie să devină, cât se poate de practic, experiența creștinului, pe care Pavel o explică și în cele ce urmează. Dar mai întâi trebuie câștigată biruința, ca să poți revendica o astfel de lege a Duhului de viață. Nu creștinul trebuie să ducă această luptă; un altul a câștigat această biruință pentru el: Hristos.

Legea păcatului și a morții a fost comparată cu legea gravitației. Această lege este biruită de o pasăre prin legea aerodinamicii. Pasărea nu cade la pământ, ci zboară unde vrea. Zborul este o capacitate care îi este proprie prin

38. De peste 190 de ori apar în Noul Testament acest termen și expresii asemănătoare, care caracterizează legătura noastră cu Hristos.

natura ei, fără ca ea să se străduiască încrâncenat pentru aceasta. Faptul că, zburând, frânge legea gravitației nu-i este cunoscut. Ea face ceea ce a fost creată să facă. Tot așa, această lege a Duhului de viață l-a eliberat pe creștin și lucrează mai departe neîncetat în el. Duhul Sfânt este Cel care dă această libertate și o ține vie. Creștinul poate fi sigur de efectul acestei legi, iar ea trebuie să fie pentru el – ca pentru pasăre – ceva normal.

Capitolul 8 se ocupă în primul rând de Duhul Sfânt, în timp ce capitolul 7 se ocupă de propriul „eu” omenesc. Duhul Sfânt, Duhul lui Hristos, este Duhul de viață. În Adam și în toți urmașii lui lucra legea păcatului și a morții. În Hristos lucrează acum, cu o putere nespus mai mare, Duhul și viața Celui înviat.

7.5 Versetul 3: Dumnezeu rezolvă problema păcatului pe Golgota

Căci ce era cu neputință Legii, pentru că firea pământească o făcea fără putere, a făcut Dumnezeu: trimițând pe propriul Său Fiu într-un chip asemănător (*asemănarea*) cu firea păcatului și pentru păcat, a osândit păcatul în firea pământească ...

Legea nu putea nici să rezolve problema păcatului, nici să dea viață și putere ca s-o ții și să trăiești după ea. Ea nu-l putea îmbunătăți moral pe om și nici nu-l putea face nou. Firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”: dinamica firească și de aceea păcătoasă a urmașilor lui Adam, legată de lumea aceasta) era fără putere și neputincioasă. Dar Dumnezeu a pus totul în mișcare, pentru că este milostiv și plin de îndurare. Ce nu puteam face noi a făcut *El*. Ce cuvânt eliberator, care în acest context li se adresează mai ales celor care vor să mai facă ei înșiși ceva și se pun sub constrângerea lui „a face” și a lui „trebuie”!

7.5.1 Dumnezeu Se face om

Aceasta a făcut-o Dumnezeu. Acesta este sfârșitul definitiv a tot ce pot sau vor să facă oamenii. Dumnezeu face lucrul mareț, lucrul de neînchipuit: L-a trimis pe singurul Său Fiu. N-a trimis nici îngeri, nici un om. L-a dat pe Fiul Său, cu care este unit într-o dragoste nesfârșită și într-o părtășie veșnică. Dumnezeu Fiul S-a făcut om. El nu S-a născut în „firea păcatului”, ci a fost trimis în „asemănarea” firii păcatului. El S-a făcut asemenea oamenilor, dar fără păcat. Fără păcat, dar *pentru* păcat a fost trimis. Misiunea Lui dumnezeiască era să devină jertfă pentru păcat. Expresia „pentru păcat” este folosită adesea în Vechiul Testament pentru jertfa pentru păcat. Exact această jertfă trebuia să devină El, pentru că toate jertfele de până atunci nu puteau fi

decât o aducere aminte de păcat! Faptul că avea să devină această jertfă unică pentru păcat Îi era cunoscut în fiecare clipă a vieții Lui fără păcat.

Cuvântul S-a făcut trup, dar fără păcat. Păcatul era în toți oamenii; natura lui este numită „păcatul în firea pământească”. Despre Isus se putea spune numai că era în trup (în existența omenească), fără păcat. Aceasta era condiția necesară, care nu se putea negocia, ca să poată deveni pentru alții jertfa pentru păcat.

Expresia „chip asemănător cu firea păcatului” cuprinde, pe de o parte, accentul pus pe faptul că Dumnezeu Fiul S-a făcut cu adevărat om („asemănare” înseamnă aici mai mult decât „ceva ce seamănă”, pentru că altfel s-ar putea îndoi cineva de adevărata Lui omenitate). Pe de altă parte, expresia cuprinde faptul că ființa Lui omenească nu era cuprinsă de păcat, ca la toți oamenii.

7.5.2 Golgota

S-a întâmplat lucrul de neînțeles: Dumnezeu a osândit (a condamnat) „păcatul în firea pământească” și L-a luat pentru aceasta pe Fiul Său ca jertfă pentru păcat. Astfel a executat Dumnezeu asupra Lui sentința de osândire asupra păcatului. Hristos a luat asupra Sa ființa noastră păcătoasă (S-a făcut El Însuși ceea ce eram noi) și S-a expus judecății sfinte a lui Dumnezeu în locul nostru. Dumnezeu nu L-a cruțat pe Fiul Său (8:32)! În capitolul 6:6, Pavel spune același lucru: suntem răstigniți împreună cu El. În capitolul 7:4 descrie aceasta cu alte cuvinte („omorâți prin trupul lui Hristos”). Pe cruce s-a făcut procesul împotriva păcatului și s-a executat sentința de moarte. Mântuitorul a luat asupra Sa, în locul nostru, atât osânda, cât și moartea ca plată a păcatului!

Dumnezeu L-a tratat pe cruce, deși El este Fiul veșnic al dragostei Lui, ca pe cel mai mare păcătos – ca pe Cel asupra căruia zăcea tot păcatul omenirii. Mânia lui Dumnezeu L-a lovit fără cruțare pe Cel ce era sfânt și drept și ura păcatul. El a fost făcut păcat (și jertfă pentru păcat) pentru noi (2 Corinteni 5:21). Acest eveniment cuprinde ceasurile cele mai întunecate din istoria omenirii. Întunericul neobișnuit, pe tot pământul, care a domnit în ziua aceea de la ora 12 la amiază până la ora 3 după-amiază, mărturisește despre această taină. Nimeni n-a putut fi martor la ce s-a întâmplat. Dumnezeu Îl lovește pe propriul Său Fiu, care este trupest la capătul puterilor, dar care, pe deplin conștient, stă înaintea Dumnezeului sfânt. Apoi Își dă viața în moarte. Mântuitorul strigă în univers cele mai importante cuvinte care au fost rostite vreodată: „S-a isprăvit.”

Astfel înțelegem că pentru cei ce sunt în Hristos Isus nu mai poate exista nicio osândă. El a luat-o asupra Sa. El S-a dat pradă sfințeniei și neprihănirii absolute a lui Dumnezeu, încărcând asupra Sa ceea ce eram noi din fire (toate trăsăturile poziției noastre „în Adam”), ca și cum El ar fi fost răspunzător pentru aceasta. Tot ce am meritat eu a luat El de la mine. A fost o jertfă dumnezeiască, și ea este valabilă pentru toți cei ce sunt acum în Hristos. Acesta este răspunsul lui Dumnezeu la eșecul nostru, la păcatul nostru și la neputința noastră de a-I sluji lui Dumnezeu. El a pus îndreptățirea noastră de păcatele noastre și de păcat pe o temelie absolut dreaptă și deci de neatacat. Cerința lui Dumnezeu era împlinită. Ca să creeze ceva nou, era necesar ca cele vechi să fie judecate: păcatul trebuia să fie osândit în trupul lui Isus (în Cuvântul întrupat), după măsurile lui Dumnezeu Însuși, în acord cu neprihănirea, sfințenia și slava Lui. Prin aceasta, Dumnezeu a fost proslăvit în toate privințele, iar cerințelor Lui li s-a dat pe deplin curs. Dovada pentru aceasta este învierea lui Isus și așezarea Lui pe tron. Dumnezeu Și-a găsit odihna deplină în lucrarea de răscumpărare a Fiului Său.

Dar să luăm seama care este scopul acestei fapte de mântuire:

7.6 Versetul 4: Legea lui Dumnezeu este totuși împlinită acum

... pentru ca cerința dreaptă a Legii să fie împlinită în noi, care nu umblăm după firea pământească, ci după Duhul.

Mântuirea prin moartea de jertfă a lui Isus, care a fost săvârșită, se varsă acum în viața noastră practică, în umblarea noastră. Scopul mântuirii este ca Legea să fie totuși împlinită acum de creștin (spre deosebire de capitolul 7). Acest verset este răspunsul la Romani 7! După studiul capitolului 7 a rămas totuși întrebarea dacă Legea lui Dumnezeu nu va trece niciodată dincolo de funcția de a da doar în vileag păcatul. Pentru că Legea lui Dumnezeu este dreaptă și absolut bună, ar fi totuși o înfrângere a lui Dumnezeu dacă nimeni – în afară de Isus, desigur – n-ar putea s-o împlinească. Și așa este: acum cei ce sunt în Hristos împlinesc Legea. Cerința Legii este acum împlinită în ei, și anume prin Duhul lui Dumnezeu.

Aici nu este vorba de fiecare poruncă a Legii lui Moise. Problema omului din Romani 7 nu era legea rituală, ci partea morală a Legii lui Moise. El arată dilema situației lui prin ultima dintre cele Zece Porunci (o poruncă de natură morală): „Să nu poftești!” (7:7; Exodul 20:17; cf. Deuteronomul 5:21). Prin poruncile morale păcatul devine vădit (vezi și Iacov 2:8-11). Pofta, adică plăcerea poftei nelegitime (după orice ar fi), este ceva ce ne întâmpină zilnic și începe în inima noastră.

Această poruncă este împlinită acum de credincios în puterea Duhului Sfânt. El poate astfel să se împotrivească poftelor și s-o biruiască. Mai mult, el va constata următorul lucru: când merge conștient pe drumul Duhului, pofta își pierde pentru el tot mai mult puterea de atracție. Nu mai vrea să aibă ceea ce este nedrept și este al altora – ceea ce este (după măsurile pământești) mai mare, mai frumos și mai bun.

Etica „nouă” a lui Pavel, adică „noutatea Duhului” (7:6), nu constă în reguli sau legi vechi sau noi. Ci, în puterea Duhului, trăim deja astăzi viața viitorului – o viață care exprimă ființa lui Dumnezeu Însuși, așa cum am cunoscut-o în Hristos Isus. Măsura acestei vieți nu este Legea lui Moise, ci Legea lui Hristos (Galateni 6:2), adevărul care este în Hristos (Efeseni 4:20-22) și care ne întâmpină în tot Noul Testament. Desigur, Legea lui Hristos și Legea lui Moise nu se pot contrazice niciodată, pentru că au aceeași origine și același Autor. Miezul Legii lui Moise este dragostea, iar aceasta este și centrul Legii lui Hristos. Dar în legea aceasta din urmă dragostea merge mult mai departe: Hristos Însuși și dragostea Lui sunt măsura.

7.6.1 Legea lui Moise și valabilitatea ei

Trebuie să facem deosebire între „legea morală veșnică a lui Dumnezeu”³⁹ și Legea lui Moise, a cărei valabilitate este limitată în timp. Legea morală veșnică a lui Dumnezeu este norma absolută pentru ceea ce este drept și nedrept înaintea lui Dumnezeu. Ea este expresia ființei sfinte și neschimbătoare a lui Dumnezeu față de om. Legea morală a lui Dumnezeu a existat dintotdeauna, pentru că ea cuprinde cerințele ființei Lui veșnice. Oamenii pot trăi în acord cu legea morală absolută a lui Dumnezeu fără să fie sub Legea lui Moise.

Exact această situație nouă o explică Pavel aici. Creștinul este eliberat de Legea lui Moise în ce privește calea spre mântuire și măsura vieții. Dar din această cauză el nu este niciodată „fără lege”. El este acum supus lui Hristos ca unei legi (1 Corinteni 9:21), iar aici sunt valabile cel puțin regulile cuprinse

39. Ernst G. Maier, *Die biblische Lehre von den Heilszeiten*, Hünfeld, 2007, p. 80 și urm. Termenul „legea morală veșnică a lui Dumnezeu” nu apare în Biblie, tot așa cum nu apar nici alți termeni teologici (Treimea, natura veche și cea nouă etc.), dar este de folos ca să descrie pe scurt un adevăr biblic.

în partea morală a Legii lui Moise.⁴⁰ „Legea lui Hristos” (Galateni 6:2), ca legea Duhului de viață (8:2), și porunca (nouă) a dragostei (Ioan 13:34; 15:12 și altele) se leagă, ce-i drept, de Legea lui Moise și nu o contrazic nicăieri, dar merg mult mai departe. Acum credincioșii au devenit imitatori ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos. Este valabil: Trăiți în dragoste, în dragostea lui Hristos, care S-a dat pe Sine până la moarte (Efeseni 5:2)! Aceasta este mai mult decât o lege. Legea lui Moise rămâne aici, ca să zicem așa, în urmă și nu mai poate ține pasul cu noua măsură, în lumina descoperirii Fiului lui Dumnezeu și a lucrării Lui de răscumpărare. Aceasta este expresia unei relații, aceasta este înfiere, aceasta este călăuzire personală, aceasta este o făptură nouă (Galateni 6:15-16).

Descoperirea și aplicarea principiilor morale veșnice ale lui Dumnezeu se schimbă în diferitele perioade ale istoriei mântuirii. Deși Legea lui Moise și-a pierdut valabilitatea, principiile morale veșnice ale lui Dumnezeu, care se exprimă în Legea lui Moise, rămân în picioare. Le regăsim, de fapt, în Legea lui Hristos. Un exemplu dă Pavel în Romani 13:8-10. Porunca vieții noi constă în faptul că trebuie să ne iubim unii pe alții. Prin aceasta împlinim și Legea lui Moise, pentru că dragostea este suma Legii (Galateni 5:14-15; 1 Timotei 1:5-11; Matei 22:34-40). Această sumă, adică dragostea, corespunde și Legii lui Hristos.

Hristos este, pe de o parte, sfârșitul, dar și ținta și împlinirea Legii lui Moise (Romani 10:4). El este singurul care a ținut desăvârșit Legea lui Moise. Dar, mai mult de atât, în omul Isus Hristos legea morală veșnică a lui Dumnezeu este descoperită în chip desăvârșit. Hristos, ca și Cuvântul veșnic (Ioan 1:1-3), este în persoana Lui expresia desăvârșită a voii și a Legii lui Dumnezeu. „Legea lui Hristos” cuprinde o descoperire desăvârșită a legii morale veșnice a lui Dumnezeu și, ca atare, întrece Legea Vechiului Testament. De aceea măsura creștinului nu mai este acum slova Legii lui Moise, ci o persoană: Hristos. Însuși este scris prin Duhul în inimile noastre.

Cu alte cuvinte: intră în vigoare faptele noului legământ. Legea este sădită în inimi (adică în centrul de voință și de decizie al omului), pentru ca cei în cauză să poată trăi după această lege dinăuntru, prin puterea Duhului Sfânt. Această lege nu este întruchipată de nimeni altul decât de Hristos. Însuși

40. Cele Zece Porunci în Noul Testament: cu excepția poruncii despre Sabat, toate celelalte nouă porunci (morale) nu numai că sunt repetate în Noul Testament, ci sunt și înăsprite și/sau schimbate dintr-o interdicție într-o poruncă pozitivă! Porunca 1: 1 Corinteni 8:4-6; porunca 2: 1 Corinteni 10:7, 14; porunca 3: Coloseni 3:8; porunca 5: Efeseni 6:2; porunca 6: Matei 5:22; 1 Ioan 3:16; porunca 7: Matei 5:28; Efeseni 5:25; porunca 8: Efeseni 4:28; 1 Ioan 3:17; porunca 9: Efeseni 4:25; porunca 10: Efeseni 5:5; 1 Timotei 6:10 și altele.

(Evrei 8:10; 10:16; 2 Corinteni 3:6, 18; Ieremia 31:31-34; 32:40; Ezechiel 36:24-27).

7.7 Versetul 5: A fi după firea pământească sau după Duhul

Căci cei ce sunt după firea pământească se gândesc la lucrurile firii pământești, pe când cei ce sunt după Duhul se gândesc la lucrurile Duhului.

Pavel nu încetează să ducă mai departe, în cele ce urmează, cele două linii pe care le-a început în Romani 5:12. În contextul de față el nu scrie despre faptul dacă un creștin trăiește duhovnicește sau firește. Lui îi este vorba tot de deosebirea fundamentală. „A fi după firea pământească” înseamnă a aparține încă familiei lui Adam. Dar cei „ce sunt după Duhul” sunt „în Hristos”. Totuși, ambele poziții nu sunt o chestiune abstractă. Viața, gândirea și faptele sunt marcate – fie de Duhul, fie de firea pământească. Firea pământească îl marchează pe necredincios, Duhul pe credincios.

Firea pământească este ființa păcătoasă a omului – ceea ce a devenit el, în întreaga lui existență și în felul lui de viață, prin păcatul care locuiește în el. Necredinciosul este „fire pământească” (Ioan 3:6). El trăiește din firea pământească și după firea pământească, este îndreptat spre sine însuși și spre lumea aceasta. Nu poate altfel, chiar dacă ar vrea. El este determinat de firea lui pământească. Voința, gândirea și faptele lui sunt marcate de dinamica a ceea ce ține de lumea aceasta, de ce se vede și de ce este lumesc.

Creștinul, în schimb, este „după Duhul”. Aceasta înseamnă că Duhul i-a dăruit mântuirea și că el își trage de acolo noua lui origine: ce este născut din Duh este duh (Ioan 3:6). Pe temeiul acesta apar o nouă direcție a vieții, interese noi și o privire spre ceea ce este veșnic și ceresc.

7.8 Versetele 6-7: Moarte și viață, vrăjmășie și pace

Căci gândirea firii pământești este moarte, pe când gândirea Duhului este viață și pace, pentru că gândirea firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.

Deosebirea nu poate fi mai clară. Năzuința (gândirea) firii pământești poartă în ea moartea, adică trecătorul și stricăciunea. Omul care este încă în firea pământească nu-și dă seama de aceasta. El crede că poate trăi după propria voie, dar este manipulat de păcat. Nu observă că această viață duce la moarte

(fizică și veșnică). El privește moartea, deși se teme de ea, ca pe ceva normal și nu recunoaște această legătură dintre firea pământească și moarte.

Duhul lui Dumnezeu însă aduce viață și pace. Această viață nu este viață biologică, ci viață duhovnicească, adică veșnică. Pacea cu Dumnezeu este temelia acestei vieți noi. Pacea cuprinde dorul tuturor oamenilor, dar ea se dobândește numai în puterea Duhului Sfânt. Viața în Duhul este marcată de această pace; este o pace care îl face pe credincios să se odihnească plin de încredere în mâna lui Dumnezeu. Pavel explică în epistolele lui de învățătură cum se arată această viață duhovnicească și această pace în existența noastră omenească. Aici el rămâne încă la punerea față în față fundamentală, care pare abstractă.

Natura firii pământești păcătoase nu este un lucru pasiv. Ea constă, chiar dacă nu este percepută așa, în vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Firea pământească respinge Legea. Autoritatea lui Dumnezeu este pentru firea pământească un vrăjmaș. Este natura firii pământești să-L alunge pe Dumnezeu din viață. Firea pământească este neputincioasă și nu vrea să țină Legea lui Dumnezeu. Aceasta este valabil și pentru creștin. Firea lui pământească, adică vechea lui natură firească, care se află încă în el și în noua poziție de mântuire, se poartă exact la fel (dacă i se dă libertate) și nici ea nu poate ține Legea. Și firea pământească *din noi* este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Dar noi nu suntem „în firea pământească”, cum arată versetul următor:

7.9 Versetele 8-9: A fi în firea pământească și a fi în Duhul

Cei ce sunt în firea pământească nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu sunteți în firea pământească, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

Prin expresia „a fi în firea pământească” (gr. *sarx*, „carnea”) se înțelege ceea ce este un om prin natura lui, ca urmaș al lui Adam. Viața lui este marcată și determinată de aceasta în tot ce este și în tot ce face. Este mediul lui de viață, așa cum apa este mediul de viață al peștelui. Trebuie să fie limpede, fără nicio îndoială, spune Pavel, că în firea pământească nu se poate plăcea niciodată lui Dumnezeu – nici măcar cu ajutorul Legii.

Creștinul nu mai este „în Adam”, ci „în Hristos”, iar aici aceasta este pusă pe același plan cu faptul că el este „în Duhul”. Pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește în fiecare credincios, credinciosul se află și „în Duhul”, din clipa în care acest Duh a luat stăpânire pe el. Dacă suntem în Duhul,

atunci suntem în persoana Duhului Sfânt, așa cum suntem în persoana lui Hristos. Această persoană divină, Duhul lui Dumnezeu, locuiește în noi la fel ca Hristos. De aici rezultă că starea noastră este descrisă acum ca fiind „în Duhul”. Suntem „în Hristos” și suntem „în Duhul Sfânt”. Cu alte cuvinte, suntem în Dumnezeu (Coloseni 3:3; 1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:2; 1 Ioan 4:15-16; Iuda 1). Acesta este noul nostru „acasă”, noua noastră atmosferă de viață, plină de viață, har, pace și neprihănire. „A fi în Duhul” înseamnă că de acum înainte Duhul lui Dumnezeu lucrează roada Lui în noi și ne călăuzește gândirea, respectiv năzuințele. Acest Duh nu lucrează, desigur, altfel sau independent de Isus Hristos, în care am fost mutați. De aceea același Duh este numit și „Duhul lui Hristos”. Hristos este centrul și ținta acestei vieți noi, iar Duhul lui Dumnezeu pune tot prețul pe faptul ca Hristos să fie făcut mare în viața noastră.

Dacă în viața credinciosului Hristos nu iese la iveală și dacă persoana respectivă nu-L iubește, singura concluzie posibilă este că nu-L aparține. Aceasta este o chemare la cercetarea de sine, pentru ca nimeni să nu se lege într-o siguranță falsă.

Duhul lui Hristos seamănă aici cu pecetea care arată al cui este cineva. Deși pecetluirea cu Duhul Sfânt nu este menționată aici (cf. Efeseni 1:13), indicarea proprietății (și anume faptul că pronumele „al Lui” este folosit în sensul apartenenței la Hristos) sugerează acest aspect.

7.10 Versetele 10-11: Duhul lui Dumnezeu și mântuirea trupului nostru

Dar dacă Hristos este în voi, trupul, ce-i drept, este mort din pricina păcatului, dar Duhul este viață din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos dintre cei morți va face vii și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său care locuiește în voi (sau: prin Duhul Său care locuiește în voi).

7.10.1 Poziția noastră de mântuire – indicativul mântuirii – „deja acum”

- Suntem în Hristos Isus.
- Suntem în Duhul.
- Suntem după Duhul.
- Duhul Sfânt este în noi.
- Avem Duhul lui Hristos.
- Hristos este în noi.

Între Hristos și Duhul există o potrivire izbitoare. Sunt două persoane diferite, care au însă *o singură* țință. În Dumnezeu, în Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, nici nu poate fi altfel. Dumnezeu cel întreit a fost la lucru în mântuirea noastră, și este la lucru și acum, în sfințirea noastră!

7.10.2 A trăi și a muri

În capitolele 5-8 se vorbește mereu despre moarte. În prim-plan stă moartea trupească, care însă nu poate fi despărțită de moartea veșnică (urmarea osândeii rostite de Dumnezeu). Trupul nostru se află încă sub această urmare a păcatului. Este evident că Pavel deosebește aici latura lăuntrică – Hristos în voi – de latura exterioară, adică de trup. Acesta este mort (supus morții, pe moarte) – din pricina păcatului. Lucrul acesta nu este însă valabil pentru latura lăuntrică, fiindcă aceasta se află în mâna Duhului vieții. Mântuirea lui Dumnezeu acționează mai întâi asupra laturii lăuntrice a omului. Această latură lăuntrică nu este descrisă mai îndeaproape (de pildă prin folosirea termenilor „suflet” sau „duh”), ci este numită doar prin pronumele personal „voi”. Duhul despre care se vorbește aici nu este, în contextul de față, duhul omenesc, ci Duhul divin. Acesta a produs viața prin legea Duhului de viață (8:2).

Așa cum păcatul este răspunzător de moarte, tot așa, la credincios, neprihănirea lui Dumnezeu este răspunzătoare de viață. Neprihănirea este temelia vieții noi. Singura faptă de neprihănire a lui Isus Hristos a adus îndreptățirea care dă viața (5:18); am fost aduși în poziția celor neprihăniți (5:19).

Suntem încă în trup, iar acesta nu se deosebește în substanța lui de corpul unui necredincios. Faptul că Hristos este în noi nu are efect asupra trupului în viața pământească. Trupul nu devine prin aceasta deja nemuritor. Dar lucrurile rămân așa doar pentru o vreme, fiindcă puterea de înviere din Hristos va cuprinde și trupul. Omul întreg, ca unitate deplină, este ținta mântuirii lui Dumnezeu. Nu este vorba numai de „mântuirea sufletului”, ci mult mai mult de restaurarea creației de la început.

Și chiar și aceasta ar fi prea puțin, fiindcă mântuirea nu doar readuce starea de la început a lui Adam, creat după chipul lui Dumnezeu, ci ne va prefăce după chipul Fiului Său (8:29). Căci vine ziua în care vom fi asemenea Lui, lui Isus (1 Ioan 3:2). În ziua aceea nu vom mai purta chipul celui „pământesc” (chipul lui Adam), ci pe al Celui ceresc, adică al lui Hristos (1 Corinteni 15:49). Învierea va dovedi că Dumnezeu, spre propria Lui slavă și spre mântuirea noastră, a biruit *toate* urmările păcatului.

7.10.3 Duhul lui Dumnezeu și trupul

Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi este motivul pentru care într-o zi vom fi înviați. Acest Duh locuiește în trupul nostru și a luat trupul nostru în grija Sa. Trupul nostru a devenit templul Duhului Sfânt, trupul îi aparține Duhului (1 Corinteni 6:19)! Duhul este garanția învierii noastre viitoare dintre cei morți. Motivul învierii viitoare constă în faptul că acum, cât trăim în trupul nostru pământesc, Duhul locuiește în noi. Duhul vrea să locuiască din nou în acest templu, fiindcă, după ce a intervenit moartea trupească, a trebuit să-l părăsească pentru o vreme. Domnul Isus spune că Duhul va fi cu noi în veac (Ioan 14:16); El va locui și în trupul nostru de înviere. Este important să vedem această legătură a Duhului cu *trupul* nostru, fiindcă adesea punem acest Duh în legătură doar cu *duhul* nostru omenesc.

Duhul Sfânt este, pe de o parte, *motivul* învierii trupurilor noastre, dar El va fi, la fel, și *instrumentul* lui Dumnezeu prin care vor fi înviate trupurile noastre.

7.10.4 De ce nu suntem deja acum nemuritori?

N-ar fi putut Dumnezeu să dea trupului nostru nemurirea deja acum, odată cu mântuirea Sa? De ce trebuie ca trupul (dacă Hristos nu revine mai înainte) să se îmbolnăvească uneori și să treacă prin moarte? Răspunsul pare să fie următorul: Dumnezeu are un plan cu lumea. Ținta Lui este o creație nouă. Aceasta a început deja în noi; noi (credincioșii) suntem deja acum parte din creația nouă, ca să zicem așa o „anticipare”, un rod dintâi. Epoca nouă a început deja în noi: „Deja acum” și în același timp „încă nu” – așa se poate descrie statutul nostru provizoriu pe drumul spre desăvârșirea finală.

Să ne închipuim că am fi deja acum nemuritori. Atunci oricine ar deveni bucuros creștin numai pentru a fi și el nemuritor. Dar Dumnezeu trimite vestea bună pentru ca oamenii să se întoarcă la El și să creadă. Întrebarea nu este pusă direct în această epistolă, totuși Pavel tratează încă în acest capitol problema suferințelor și a necazurilor, precum și răscumpărarea trupului nostru. Trăim în tensiunea dintre „deja acum – dar încă nu”, care constă în faptul că trupul este încă supus bolilor și morții, dar noi am primit deja binecuvântarea deplină a mântuirii, care este o pregustare a veșniciei. La întrebarea pusă în titlul acestei secțiuni, Romani 8:24 dă răspunsul: Am fost mântuiți pe temeiul nădejdi (cf. formularea din ER, traducere germană a

Bibliei). Dar o nădejde care se vede (de pildă sub forma trupului nemuritor) nu mai este nădejde.

8. Romani 8:12-17: Imperativul mântuirii – viața în biruință

Mântuirea lui Dumnezeu nu se încheie cu înscrierea noastră în cartea vieții, ci pătrunde direct în viața de fiecare zi. Acolo devine mântuirea vizibilă. Viața nouă nu cuprinde doar o nouă „relație de slujire” (de la o robie la alta), ci mai ales o „relație de dragoste”: Am fost înfiați de Dumnezeu și am devenit astfel copii ai lui Dumnezeu. Ca atare, suntem acum pe drum printr-o creație căzută și printr-o lume ostilă. Așa va rămâne până în ziua în care trupurile noastre vor fi schimbate. Aceasta se întâmplă prin înviere (a celor adormiți în Hristos) sau direct (prin schimbarea celor care vor fi încă în viață atunci) – și anume la venirea lui Isus. Atunci, în sfârșit, înfierea noastră va fi deplină (8:23) și slava viitoare va fi atinsă (8:18).

Pavel nu pune la îndoială mântuirea romanilor. El li se adresează ca unor frați, căroră Duhul lui Dumnezeu le dă încredințarea că sunt copii ai lui Dumnezeu. Suntem copii pentru totdeauna, fiindcă viitorul va descoperi și trebuie să descopere ce înțelegem acum doar prin credință (și încă nu în chip vizibil). Când el vorbește acum (ca în toate epistolele lui) despre un „dacă” și despre un „atunci” și folosește, cu privire la mântuire, propoziții condiționale⁴¹, nu spune aceasta ca să-i facă nesiguri. Prin aceasta nu exprimă nici îndoială, nici certitudine. Mai degrabă îi îndeamnă să-și pună întrebări autocritice: Ce este cu mine? Am eu Duhul? Sunt pe drumul cel bun? El pornește implicit de la ideea că ei vor răspunde la aceste întrebări cu „da”. Acestea sunt avertismente care, în ciuda certitudinii mântuirii, ne îndeamnă să devenim ceea ce suntem. Trebuie să trăim viața pe care am primit-o de la Dumnezeu. Aceste avertismente au scopul de a ne face să ajungem la țintă. Ele ne îndreaptă privirea spre „încă nu” – înainte, spre slava lui Dumnezeu. Însuși, unde vom fi acasă.

8.1 Versetul 12: Nu mai suntem datori firii pământești

Așadar, fraților, suntem datori, dar nu firii pământești, ca să trăim după firea pământească.

Toți cei ce sunt în Hristos Isus au datoria ca de acum înainte să nu mai trăiască după firea pământească. Firea pământească, ființa păcătoasă, a fost descrisă de Pavel destul de limpede, în contrast cu Duhul. Pretenția firii

41. Adică propoziții care exprimă o condiție.

pământești de a ne stăpâni ține de trecut: Am fost eliberați. Firea pământească, ca parte a ființei noastre omenești, n-a fost înlăturată, ci a fost făcută fără putere. Ea nu mai are voie să ne determine viața. De aceea este cu neputință să mai fim datori în vreun fel acestei firi pământești. Firea pământească, în schimb, se poartă ca și cum am fi datornici ei, adică obligați față de ea, așa cum a fost de fapt înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Cuvântul adresat fraților este necesar, pentru că rămânem vulnerabili: Îi reprezentăm pe aceia care, până în ultima lor zi în trup, pot fi atacați de ispita firii pământești.

Suntem oare acum datori Duhului? Desigur, ne-am fi așteptat ca Pavel să încheie fraza în felul acesta. În loc de aceasta, el descrie cum se sfârșește o viață trăită după firea pământească și cum arată o viață trăită în puterea Duhului:

8.2 Versetul 13: Viață sau moarte

Căci, dacă trăiți după firea pământească, veți (trebuie să) muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

Cuvintele lui Pavel sunt fără înflorituri. Avertismentul este limpede: Dacă voi, fraților, trăiți după firea pământească, veți muri. Esența firii pământești, și anume vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu, rămâne neschimbată, chiar și la credincios. „A trăi după firea pământească” este descrierea oamenilor care sunt în firea pământească (8:5-8). Acesta este un avertisment care vrea să ne păzească de amăgirea de sine. Dacă cineva *trăiește* după firea pământească, există posibilitatea ca el *să fie în firea pământească* – adică pe calea largă care duce la pierzarea veșnică. Însă acest avertisment este adresat aici unor frați (adevărați)! În ciuda faptului că Pavel este sigur de mântuirea lor și nu o pune la îndoială, el rostește avertismentul: Nu trăiți după firea pământească, fiindcă aceasta aduce moartea! Iar în acest context el se gândește la moartea veșnică.

8.2.1 Făgăduințe și avertismente și mântuirea veșnică

Acest avertisment adresat fraților ne face să tragem concluzia că pierderea mântuirii ar fi posibilă. Este aceasta posibilitatea pe care o are în vedere Pavel prin acest avertisment? Nu cred. Indicatoarele rutiere avertizează asupra unor urmări posibile, nu asupra unor urmări probabile. Când mergem cu mașina pe drum, luăm decizii care ne influențează siguranța. Indicatoarele rutiere avertizează asupra curbilor, a vântului lateral și a animalelor sălbatice

care traversează. Ele nu sunt acolo ca să mă facă nesigur. Nu vor să mă sperie că aș putea provoca un accident, pentru că n-aș fi în stare să conduc destul de bine. Mai degrabă ele avertizează asupra unor pericole diferite și reale. Îmi stârnesc închipuirea cu privire la ce s-ar putea întâmpla dacă nu țin seama de avertismente. Nu este nicio contradicție ca, pe de o parte, să avem făgăduința lui Dumnezeu, iar în același timp să auzim și avertismentul, pentru că nu trebuie să slăbim în eforturile noastre de a ne bizui pe ea. Din viața lui Pavel avem o comparație de folos. În călătoria lui spre Roma, corabia ajunge într-o furtună grea pe mare, așa că toți își pierd orice nădejde de scăpare. În această situație, Pavel transmite, în esență, făgăduința pe care a primit-o de la un înger: „Toți vor fi salvați!” După câteva zile se zărește uscatul, iar câțiva marinari vor să fugă cu barca de salvare, ca să se

salveze. Pavel îi avertizează pe soldați să nu-i lase să facă aceasta, pentru că fără marinari ar pieri cu toții (Faptele apostolilor 27). Îi avertiza Pavel că făgăduința lui Dumnezeu s-ar putea să nu se împlinească? Sau face apel la judecată, pentru că prevede ce se întâmplă dacă nu te ții de făgăduința lui Dumnezeu? Făgăduința fermă și avertismentul stăruitor din această istorisire se raportează unul la altul exact ca făgăduințele biblice (care ne asigură că la sfârșit vom fi mântuiți) față de avertismentele și îndemnurile biblice (care ne cer să rămânem statornici până la țintă în credința în Isus Hristos).

„Dumnezeu avertizează asupra unor urmări posibile, nu asupra unor urmări probabile. Așa este și cu noi. Scriptura ne spune că Dumnezeu îi ține bine pe toți cei ce sunt în Isus Hristos (8:29-39). În același timp, ea ne îndeamnă să rămânem statornici în ascultarea de Isus Hristos, pentru că altfel suntem pierduți pentru veșnicie (8:12-13). Este aceasta o contradicție fără ieșire? Trebuie oare să ne îndoim de făgăduințele lui Dumnezeu ca să putem asculta de avertismentul Lui și să putem crede? Nu! Dumnezeu ne ține bine în Hristos folosind avertismente și îndemnuri care, la fel ca chemarea de la început a Evangheliei, sunt formulate în cadrul unor posibilități sau condiții. Dumnezeu nu Își contrazice niciodată făgăduințele ...⁴² El ni se adresează judecății, pentru ca, în fața neascultării, să-L credem și să ascultăm de El. De aceea Dumnezeu ne întărește credința nu numai asigurându-ne că ne va păzi

42. Autorul citatului vrea să arate aici că făgăduințele și avertismentele lui Dumnezeu nu pot fi niciodată puse unele împotriva altora.

până la sfârșit, ci și atrăgându-ne” stăruitor atenția „să rămânem cu

statornicie credincioși lui Isus Hristos.”⁴³

Binecuvântări și făgăduințe – legate de condiții	
Romani 8:13 Căci, dacă trăiți după firea pământească, veți muri; ...	... dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.
Romani 8:14 Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, ...	... aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.
Romani 8:17 ... dacă într-adevăr suferim împreună cu El, ...	... ca să fim și proslăviți împreună cu El.
1 Corinteni 15:1-2 Vă fac cunoscută, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care ați și rămas și prin care sunteți și mântuiți, ...	... dacă țineți cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit, afară doar dacă ați crezut degeaba.
Galateni 6:9 Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, ...	... dacă nu vom slăbi.
Coloseni 1:21-23 Pe voi ... El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină, ...	... dacă rămâneți întemeiați și neclintți în credință și nu vă lăsați abătuți de la nădejdea Evangheliei.
2 Timotei 2:5 Și chiar dacă luptă cineva, nu este încununat, ...	... decât dacă a luptat după rânduieli.
2 Timotei 2:12-13 Dacă răbdăm, ... Dacă ne vom lepăda de El, ... Dacă suntem necredincioși – ...	... vom și împărăți împreună cu El. ... Se va lepăda și El de noi. ... El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.
Evrei 3:6 ... dar Hristos, ca Fiu, este peste casa Lui, și casa Lui suntem noi, ...	... dacă păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda nădejdi.
2 Petru 1:10 De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; ...	... căci, dacă faceți lucrurile acestea, nu veți aluneca niciodată.
Apocalipsa 2:7 Celui ce va birui, ...	... îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.

43. Thomas Schreiner, *Mit Ausharren laufen – Gibt es Heilsgewissheit ohne Heiligung?*, Oerlinghausen, 2009, p. 219.

Apocalipsa 2:11 Cel ce va birui, ...	... nu va fi vătămat de a doua moarte.
Apocalipsa 3:5 Cel ce va birui, ...	... va fi îmbrăcat în haine albe, nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Avertismentele și făgăduințele care sunt legate de condițiile statorniciei și ale biruinței nu au scopul să ne umple de frică și groază. Mai degrabă, la fel ca indicativul mântuirii (ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi; germ. *Heilsindikativ*) și imperativul mântuirii (ce ni se poruncește să facem pe temeiul acesta; *Heilsimperativ*), ele sunt cele două fețe ale uneia și aceleiași monede.

Aceste condiții nu au voie să fie scoase din vigoare. Nici nu trebuie să fim amenințați prin ele că am putea pierde din nou mântuirea. Bindecuvântările și condițiile creează o tensiune în care tocmai nu trebuie să slăbim și să devenim leneși, ci să facem progrese în credință, treji și cu ochii la țintă.

8.2.2 Prin Duhul să facem să moară faptele trupului

Trebuie să-i refuzăm firii pământești, fără niciun compromis, orice posibilitate de a se desfășura. Viața în Duhul, respectiv biruința asupra firii pământești, cuprinde viața creștină normală, așa cum o vrea Dumnezeu. Firea pământească, natura păcătoasă, este încă prezentă în credincios și încearcă permanent să câștige influență. Domeniul ei de influență și câmpul ei de acțiune este corpul, cu toate simțurile, funcțiile și capacitățile lui. Desigur, nu trupul în sine este rău și trebuie omorât. Trupul este mai degrabă terenul de joc al firii pământești, el este unealta firii pământești, a păcatului.

Această fire pământească n-a meritat nici acum altceva decât moartea, iar ea a fost deja judecată pe Golgota (8:3). Aici Pavel nu dă porunca să facem să moară firea pământească în sine, ci faptele (pornirile, practicile, semnele de viață) ale firii pământești. Față de fiecare pornire a firii mele pământești trebuie să iau poziție. Trebuie să mă hotărâsc și să mă poziționez. Pentru aceasta există o licență de a ucide, voită de Dumnezeu. Dacă o înclinație păcătoasă vrea să se strecoare în gândurile mele și să se întindă, dacă firea pământească vrea să mă împingă la o emoție sau la o faptă păcătoasă, atunci trebuie să reacționez treaz de-a binelea și să las să se vadă mereu același mod de a proceda. Aici nu se cere pasivitate, ci veghere, respectiv reacție imediată. „A face să moară” înseamnă a nu tolera nimic din ce vine de la firea

pământească. Aceasta poate însemna și fuga imediată, de pildă de ispita firii pământești.

Dar lupta nu este a mea, ci este o luptă în puterea unui ajutor puternic, și anume a Duhului. Strict vorbind, aici nu este vorba de o luptă, ci de o „execuție”. Nu avem în vizor firea pământească în întregime (ca natură păcătoasă și ființă adamică), ci faptele ei. Acestea sunt o amenințare permanentă, dar trebuie „omorâte” numai atunci când apar. Firea pământească este mereu prezentă, nu însă și fapta firii pământești. Prin termenul „execuție” nu vrem să înfrumusețăm nimic, ca și cum această confruntare ar fi o joacă de copii sau un automatism triumfal – cu garanția câștigului. Viața noastră de zi cu zi nu merge niciodată după plan, abia dacă poate fi prevăzută și se confruntă mereu cu noi provocări. Tot așa, capcanele și vicleșugurile firii noastre pământești arată întotdeauna că ea atacă abil și pe neașteptate. Prietenul firii noastre pământești este lumea, veacul acesta rău. Această alianță nu ne face lucrurile ușoare. Firea pământească din noi nu se va liniști și nu se va retrage la prima lovitură. Va fi din nou acolo când ne așteptăm cel mai puțin și când avem cel mai puțin nevoie de ea.

Firea pământească este încăpățânată, nu devine nici neputincioasă de bătrânețe, nici obosită. În ce privește felul de a fi al firii pământești, nu avem voie să ne facem iluzii.

Așadar, nu este o luptă în care trebuie să doborâm mereu firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”). Această luptă a avut loc deja pe Golgota. În această biruință și prin puterea Duhului putem face să moară faptele trupului. Putem porni de la ideea că (dacă aplicăm și noi consecvența descrisă mai sus), cu timpul, nu vom mai trăi această ademenire și ispitire a firii pământești ca pe un conflict permanent. Prin lucrarea lui Dumnezeu în noi, a ne feri de rău, a nu-i da niciun loc și a alege în mod automat binele, adică voia lui Dumnezeu, ca pe propria noastră voie, va deveni un mod de gândire și un obicei.

8.2.3 „A se socoti mort” sau „a face să moară”?

În Romani 6:11 Pavel spusese deja că trebuie să ne socotim morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus. În 8:13 vorbește însă despre a face să moară. La prima vedere, cele două porunci se contrazic. Prima poruncă este de natură mai pasivă, a doua de natură mai activă.

Cu Romani 6:11 nu s-a spus încă totul despre biruința noastră asupra păcatului în viața noastră. Confruntarea cu păcatul și cu firea pământească nu este câștigată doar prin faptul că ne socotim morți față de păcat. Dacă

încercăm să scăpăm de ademenire „făcând pe mortul”, pentru că ispita nu poate ataca un mort, aceasta este, ce-i drept, o părere foarte răspândită, dar nu este soluția. Firea pământească încă trăiește în mine; o pot declara moartă, dar voi observa că ea nu *este* moartă. Aceasta mă aduce într-un conflict obositor, care constă în faptul că mă concentrez foarte mult asupra mea însumi și asupra ispitei de a păcătui, încercând mereu să mă socotesc mort. Acesta *nu* este răspunsul Epistolei către Romani la problema păcatului și a firii pământești. Ce înseamnă să te socotești mort față de păcat? Înseamnă să primești lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, în care viața mea veche, omul meu cel vechi, a fost răstignit (omorât) împreună cu Hristos. A te socoti „mort față de păcat” nu are legătură cu felul în care trebuie să mă port atunci când sunt ispitit de păcat, ci în Romani 6 este vorba despre primirea prin credință a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine o dată pentru totdeauna. Aceasta s-a întâmplat în afara mea, acum 2.000 de ani. Acolo Dumnezeu a osândit viața veche și a pus capăt acesteia în moartea lui Hristos. Această faptă a mântuirii o primesc prin credință pentru mine în proporție de 100 %. Acum duc în Hristos o viață nouă. Așa trebuie să ne socotim; de la aceasta trebuie să pornim, ca credincioși, începând de îndată. A doua parte a frazei („dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus”) descrie ce face creștinul: El trăiește în puterea Duhului, așa cum este descris în capitolul 8. Abia acum, în Romani 8, arată Pavel ce trebuie să fac, în mod cât se poate de practic, cu firea pământească păcătoasă, cu faptele și practicile ei. Aici nu pasivitatea (a se socoti ceva) este la ordinea zilei, ci se cere o acțiune consecventă. Este de-a dreptul cel mai consecvent lucru care se poate imagina: a face să moară.

8.2.4 A face să moară – cum se face aceasta?

Cum arată acest „a face să moară”? Este vorba ca firea pământească să nu mai aibă nicio șansă în viața noastră nouă. Dumnezeu a declarat război acestei firi pământești, iar noi trebuie să urmăm acest exemplu, și anume fără compromisuri. A face să moară înseamnă, mai întâi, că trebuie să identificăm limpede o faptă ca fiind o lucrare a firii pământești. Trebuie să-mi fie clar ce vine de la firea pământească. Duhul Sfânt mă ajută, fiindcă nu degeaba este numit Duhul Sfânt. Să ne aducem mereu aminte că tot ce facem – fără excepție – este determinat fie de Duhul, fie de firea pământească. Firea pământească este deosebit de periculoasă în activitățile făcute pentru Domnul. Firea pământească are și o „venă” religioasă; ea poate fi foarte evlavioasă. Firea pământească știe să se deghizeze în orice chip! De aceea este folositor să ne punem mereu întrebarea: Care este originea faptei mele?

Firea pământească vrea să domine și să impună ca fapta ei să fie înfăptuită și repetată. La aceasta spunem acum cât se poate de clar: „Nu.” Cunoaștem firea pământească: ea este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Sub călăuzirea Duhului spunem fără compromis: „Stop!” Nu există altă alternativă. Fie firea pământească, fie Duhul ne determină faptele. Nu-i îngăduim firii pământești să-și continue fapta. „A face să moară” înseamnă, așadar, osândirea faptei firești: Înainte să se ajungă la fapta propriu-zisă, refuz limpede orice intenție de a o înfăptui. „A face să moară” poate arăta în feluri diferite:

- A anula (o comandă, un abonament)
- a te întoarce
- a înceta
- a mărturisi
- a îndepărta
- a hotărî
- a fugi
- a lăsa deoparte
- a tăcea
- a osândi
- a pleca
- a-ți întoarce privirea
- a voi
- a distruge
- a da mărturie

– și multe altele –

Vechiul Testament ne oferă un exemplu potrivit pentru cât de radical trebuie să procedăm împotriva vrăjmașului. Eglon, împăratul moabiților, era un om gras și egoist – întruchiparea firii pământești păcătoase. Ehud, izbăvitorul lui Israel, îl doboară pe acest împărat cu sabia lui, într-o acțiune îndrăzneată, dar ocrotită de Dumnezeu (Judecători 3:12-30).⁴⁴

Dacă nu facem să moară faptele trupului, ele ne vor stăpâni. „Omoară șerpii înainte ca ei să te omoare pe tine.”⁴⁵

Strategia radicală și necruțătoare împotriva a tot ce vine de la firea pământească o descrie Pavel la fel de limpede în epistola către coloseni:

„Omorâți deci măduarele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia (pofta nesățioasă), care este o

44. J. T. Mawson, *Überwinden ... aber wie?*, Schwelm, 1980, p. 28–44.

45. Citat din Jean Gibson.

„închinare la idoli.”

Puțin mai departe, el continuă această înșiruire: „... mânia, iușimea, răutatea, clevetirea, vorbele de rușine ...” (Coloseni 3:5-11).

Domnul Isus Însuși recomandă aceeași strategie și o formulează și mai drastic: „Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28). **„Dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și aruncă-l de la tine; căci este mai bine pentru tine să piară unul din mădularele tale decât să-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”** (Matei 5:29; cf. Marcu 9:43-48).

În conflictul cu firea pământească, trebuie să ne fie limpede că putem face să moară și putem stârpi faptele trupului numai în lumina Golgotei și prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta nu va merge de la sine, ci este nevoie de hotărârea noastră de fiecare zi. Atitudinea corectă față de firea pământească o păstrăm numai dacă ne aducem mereu aminte de cruce (așa cum facem, de altfel, și la masa de amintire din fiecare săptămână, la frângerea pâinii).

8.3 Versetul 14: Fii ai lui Dumnezeu călăuziți de Duhul

Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.

Călăuzirea prin Duhul se arată mai întâi așa cum tocmai a fost descrisă în versetul 13: Este, pe de o parte, biruința asupra firii pământești, iar pe de altă parte, faptul că aducem „roada Duhului”, așa cum o descrie Pavel în Galateni 5.

Semnul distinctiv al fiilor lui Dumnezeu este acela că sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Fiii se deosebesc prin faptul că înțeleg și împlinesc voia și țința Tatălui lor. În aceasta, Isus, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, a fost exemplul desăvârșit. El a făcut lucrările Tatălui, iar voia Tatălui era pentru El ca hrana. Duhul a avut o mare parte în aceasta (Isaia 11:2; Matei 4:1; Marcu 1:12; Luca 4:1, 14, 18; Evrei 9:14; ș.a.). Tot așa se întâmplă și în credincioși, în care Duhul nu doar locuiește, ci preia și conducerea.

Aici Pavel nu descrie situații speciale de viață, în care am avea de dus la bun sfârșit sarcini deosebite sau de luat decizii cu urmări mari. Lui îi este vorba, cum s-a constatat de mai multe ori în aceste capitole ale epistolei lui, despre lucruri fundamentale – despre principii, despre două linii care se deosebesc clar una de alta.

Un necredincios este călăuzit de firea pământească, un credincios de Duhul. Nici aceasta nu este un automatism de robot, care îl duce pe un

credincios cu ușurință la starea fără păcat. Este felul normal de viață al creștinului să fie călăuzit de Duhul, pornind din inima și gândirea lui înnoite. Dar el este mereu în pericolul de a urma firea pământească și de a fi călăuzit de ea. De aceea, aceste versete sunt o chemare limpede de a trăi activ și conștient în puterea acestui Duh și de a fi conștienți de prezența, de puterea și de ajutorul Lui. Este Duhul lui Isus, Duhul înfierii. Cu alte cuvinte: Cei ce sunt călăuziți de Duhul trăiesc și așa cum ar trebui să trăiască fiii lui Dumnezeu.

„Duhul lui Dumnezeu are acces la fiecare aspect al vieții noastre și, prin urmare, nu este un locatar pasiv, ci desfășoară o putere activă, ca să-i călăuzească pe sfinții lui Dumnezeu.”⁴⁶ Călăuzirea și conducerea prin Duhul lui Dumnezeu nu scot din funcțiune personalitatea credinciosului, ca și cum acesta s-ar purta, respectiv s-ar simți, ca un om teleghidat sau manipulat. Duhul dă putere ca să faci ce vrea Dumnezeu. Eu, ca persoană, port întotdeauna răspunderea pentru ce fac și de aceea sunt întotdeauna cel care ia hotărârea. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că voia creștinului este înnoită mereu (Romani 12:2; Coloseni 3:10), ca el să poată cunoaște și împlini voia lui Dumnezeu. Duhul sprijină această gândire și această faptă. Aceasta se întâmplă de cele mai multe ori fără ca cineva să observe sau să-și dea seama. Pe lângă aceasta, pentru provocările deosebite ale vieții noastre poate exista o lucrare specială a Duhului – prin împrejurări deosebite, prin faptul că Duhul ne vorbește, prin frați și surori în credință. Despre aceasta Noul Testament vorbește mai degrabă rar.

Călăuzirea Duhului nu este misticism (o ascultare permanentă de voci și impresii lăuntrice) și nu cuprinde nici o „etică a situației”, în care am avea nevoie, în fiecare situație, de o nouă descoperire sau îndrumare. Călăuzirea Duhului ne întărește personalitatea și gândirea ei înnoită, ca să cunoaștem voia lui Dumnezeu și să facem ce este drept și mai bun. Călăuzirea prin Duhul se mișcă mai ales în cadrul îndrumărilor și poruncilor biblice. În acest context din Romani 8 este vorba despre biruința asupra firii pământești și a păcatului.

Totuși: Duhul nu numai că dă putere, ci este și „cercetașul” nostru, călăuza noastră, pe drumul spre slavă. Problema noastră este că El este nevăzut și de aceea trebuie să ne încredem în prezența și în lucrarea Lui (adică în călăuzirea Lui).

46. Fred Stallan, *Was die Bibel lehrt*, volumul despre Epistola către Romani, p. 230.

8.4 Versetul 15: Duhul înfierii strigă în noi: „Tată drag!”

Căci n-ați primit un duh de robie, ca să fiți iarăși în frică, ci ați primit un duh de înfiere, în care strigăm: Ava, Tată!

Noua relație dintre Tată și fiu nu este o relație de robie. Aceasta amintește de experiența din capitolul 7. Sub Lege ești în robie. Frica de stăpân și frica de eșec țin acum de trecut. Duhul înfierii ne face cu puțință să trăim în părtășie cu Tatăl. Această părtășie este marcată de rugăciune și închinare, fiindcă strigătul de aici („Ava, Tată”) cuprinde o rugăciune sau o închinare în forma probabil cea mai scurtă cu puțință. Cuvântul acesta, „Ava”, apare doar de trei ori în Noul Testament. În grădina Ghetsimani (Marcu 14:36), Isus, Fiul lui Dumnezeu, Se adresează în felul acesta Tatălui Său, în cea mai mare groază. Este adresarea plină de încredere folosită față de tată, comparabilă cu „Tată drag” sau pur și simplu cu „Tati”. O expresie asemănătoare folosește Pavel și în Epistola către Galateni (4:6). Poate surprinde faptul că ne adresăm Dumnezeului atotputernic cu acest nume de alint, dar el arată cât de călduroasă este această relație de fiu, respectiv de copil.

Slujirea lui Dumnezeu nu mai este acum un lucru în care este vorba de teamă și constrângere și de respectarea strictă a poruncilor și interdicțiilor. Ea cuprinde mai degrabă viața care este trăită într-o relație nedeterminată de teamă și frică și care izvorăște din această relație. Relația aceasta este plină de dragostea lui Dumnezeu, de primirea deplină din partea Tatălui și de prezența Duhului Său, care este cu adevărat în noi – nu ca observator tăcut, ci ca ajutor activ. Suntem fii ai lui Dumnezeu, suntem primiți, suntem călăuziți și conduși de Duhul Său. Acesta este un fapt! O greșeală, un păcat, nu rupe relația; rămânem fii și copii. „După îndemnul lui energetic de a ne trăi credința în viața de zi cu zi, Pavel vrea acum să ne liniștească inima. Nu știu cum este la dumneavoastră, dar eu am nevoie de această încurajare. Căci Dumnezeul transcendent al universului este Acela care, în liniștea nopții sau atunci când am căzut în noroi, mă ia de mână și mă invită să-I spun «Tati».”⁴⁷

8.5 Versetul 16: Suntem copii ai lui Dumnezeu!

Duhul Însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu mărturisește împreună cu duhul nostru că am fost aduși cu adevărat într-o relație de copii față de Dumnezeu. Aici nu este vorba

47. Francis Schaeffer, *Allein durch Christus*, p. 216.

de un glas care îi strigă ceva duhului nostru. Mai degrabă este vorba de ceea ce întărește și consolidează convingerea, certitudinea mântuirii, pe care am dobândit-o deja prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu este ca relația fermă cu Tatăl să ne fie prezentă în gânduri în fiecare zi. Pentru toate domeniile vieții mele are o însemnătate hotărâtoare faptul că mă știu primit fără condiții în Hristos de un Tată iubitor. Tatăl mă iubește, iar eu sunt atât de prețios pentru El, încât L-a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru mine. Desigur, El mă și educă, iar aceasta este o dovadă a dragostei Lui (Evrei 12:5). Dreptul de a fi copil (Ioan 1:12) aduce, desigur, și îndatoriri. Să nu uităm niciodată cine suntem acum! În aceasta ne ajută Duhul Sfânt în fiecare zi.

8.6 Versetul 17: Suntem moștenitori ai slavei lui Hristos

Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă într-adevăr suferim împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

Nu este doar bucuria unei relații cu Dumnezeu, pe care avem voie s-o simțim și s-o trăim. Suntem copii și „în sens juridic”, adică suntem totodată moștenitori. Dumnezeu ia absolut în serios faptul că suntem copiii Lui și că El este Tatăl nostru. Ce îi aparține lui Dumnezeu și ce îi va da El Fiului Său este și partea noastră de moștenire.

Suferințele nu sunt condiția pentru a primi moștenirea în ziua slavei. Pentru cei mai mulți creștini, suferințele pentru Hristos sunt un însoțitor permanent. Ele nu trebuie să ne fie străine, fiindcă Isus a mers înaintea noastră pe acest drum al suferințelor, pe care le-a purtat pentru neprihănire. În Germania și în toate țările occidentale am fost scutiți până acum de aceste suferințe, cu totul altfel decât frații și surorile noastre în credință din alte țări. Dacă vom avea totuși parte de o vreme de suferințe, este valabil următorul lucru: Să ne aducem aminte de acest cuvânt, scris de unul care voia să-I fie asemenea lui Hristos în toate, chiar și în moartea Lui. Prin suferință spre slavă – acesta a fost de cele mai multe ori drumul credincioșilor statornici în istoria Bisericii.

„Deja acum” suntem copii ai lui Dumnezeu și, de aceea, moștenitori. Moștenirea însă n-am intrat „încă” în stăpânirea ei. Indicativul mântuirii (ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi; germ. *Heilsindikativ*) descrie faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu; de imperativul mântuirii (ce ni se poruncește să facem pe temeiul acesta; *Heilsimperativ*) țin suferințele, care nu sunt o condiție pentru a primi moștenirea, dar sunt adesea o parte de neocolit a

urmării lui Isus. Nici acesta nu este un avertisment care arată spre un eșec definitiv. Mai degrabă suntem chemați să fim mărturisitori care rămân credincioși lui Isus.

9. Romani 12: Gândirea este înnoită!

Epistola către Romani ar putea fi numită catedrala măreață a Evangheliei și a neprihănirii lui Dumnezeu. Evanghelia aduce mântuirea lui Dumnezeu: achitare, îndreptățire, eliberare, unire cu Hristos și păzire până la sfârșit, prin toate greutățile, suferințele și vrăjmășiile!

Ca să-I slujească lui Dumnezeu, omul trebuia să fie eliberat de vina și de puterea păcatului, dar trebuia să primească și puterea pentru o viață nouă. Pavel a descris lucrul acesta impresionant în capitolul 8. Lumea din jurul nostru și chiar și corpul nostru nu s-au schimbat încă, dar aceasta mai este doar o chestiune de timp. Făgăduința lui Dumnezeu de a ne schimba trupurile este un lucru hotărât, pe care El îl va împlini la un moment pe care numai El îl cunoaște. Până atunci, Dumnezeu este de partea noastră: Dacă El este pentru noi, cine poate îndrăzni să fie împotriva noastră?

Apoi, în capitolele 9–11, Pavel tratează alte întrebări, care au și ele de-a face cu neprihănirea lui Dumnezeu. În capitolul 12 revine la slujirea noastră pentru Dumnezeu, pentru care am fost eliberați. Aici este iarăși vorba despre viața noastră personală, pe care o putem trăi în chip nou și prin Duhul. Acum neprihănirea lui Dumnezeu, care s-a descoperit în mântuire, trebuie să devină vizibilă și în viața de zi cu zi. În capitolele 5–8, Pavel vorbise relativ abstract și la nivel de principii. A pus temelia, a explicat învățătura. Acum arată cum arată viața nouă în detaliile vieții. Face aceasta prin îndemnuri, imperative, apeluri – poruncile Noului Testament. Acestea nu au luat locul Legii lui Moise. Mai întâi, aceste cuvinte au rolul de a ne arăta cum arată, de fapt, viața nouă. Ele sunt indicatoare ale dragostei lui Dumnezeu. Nu trăim după aceste porunci ca să devenim neprihăniți, ci pentru că suntem neprihăniți! Aceste porunci sunt expresia a ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce este Isus Hristos. Cele peste 1.000 de porunci ale Noului Testament descriu, în cele din urmă, adevărul care este în Isus. Viața Lui în noi are exact acele trăsături care sunt descrise în poruncile Noului Testament. Acum Hristos este în noi și Duhul este în noi, ca să putem trăi așa. Suntem datori să umblăm cum a umblat El (1 Ioan 2:6, 8).

9.1 Scopul lui Dumnezeu cu noi

Scopul lui Dumnezeu cu fiecare dintre noi este să ne facă asemenea Fiului Său. Acestui scop îi sunt subordonate toate celelalte scopuri. Într-o zi lucrul

acesta va fi pe deplin adevărat. Când vom fi la țintă, nu vom încremeni în acest chip, în asemănarea cu Hristos; nu vom deveni statui. Nu, vom fi oameni activi – pentru totdeauna. Vom gândi, vom lucra, vom vorbi și vom iubi ca Fiul lui Dumnezeu. Și vom rămâne întotdeauna cei care am fost deja de la nașterea noastră, ca personalități create de Dumnezeu. Dar atunci ne vom fi atins menirea și vom trăi în ea pentru totdeauna. Vom fi cei care ar fi trebuit să fim dintotdeauna. Aceasta este cea mai mare fericire a noastră. Bucuria lui Dumnezeu constă în a ne dăruia lucrul acesta. Prin aceasta este onorat Fiul Său. Chiar și acum putem fi deja cei care ne-am dorit dintotdeauna să fim. Dacă Hristos este în noi, atunci autodeterminarea cuprinde faptul că *El* trăiește prin noi!

Prefacerea după chipul lui Isus, respectiv asemănarea corespunzătoare cu El, a început în ziua zero a vieții noastre de oameni născuți din nou. Ea este programul de viață al creștinilor. Este vorba despre pregătirea pentru veșnicie. De aceea sunt atât de importante această viață și ce facem noi din ea – sau, mai bine zis, ce poate face Hristos din ea.

9.2 Romani 12:1-2: Slujirea lui Dumnezeu – un lucru logic!

Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, ceea ce este slujirea logică (*slujirea lui Dumnezeu*) din partea voastră.

Și nu vă potriviți chipului lumii acesteia (veacului acestuia), ci prefăceți-vă prin înnoirea minții voastre, ca să cercetați care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.

Aceasta este o revenire directă la capitolul 6. Trebuie să ne aducem trupul ca unealtă a neprihănirii (să-l punem la dispoziția Lui). Acum Pavel merge și mai departe și îi îndeamnă pe romani (da, pe toți creștinii) să-și dea trupurile, ca pe o jertfă, cu totul în slujba lui Dumnezeu. Spre deosebire de jertfele de animale din Vechiul Testament, această jertfă este vie. Așadar, ea este adusă continuu, și nu doar o singură dată, fiindcă umblăm în noutatea *vieții* veșnice. Jertfa noastră este sfântă, fiindcă suntem deja sfințiți de Dumnezeu. De aceea ea este o jertfă plăcută. Atitudinea de viață a predării depline este urmarea logică a mântuirii primite. De aceea Pavel cheamă la această predare pentru îndurările lui Dumnezeu. Nu suntem îndemnați prin intermediul unei legi să ne punem existența la dispoziția lui Dumnezeu, ci prin îndurările lui Dumnezeu. Acestea s-au arătat în mod concret în următorul lucru: Tot ce ne făcusem vinovați și tot ce suntem (adică oameni vânduți rob păcatului) a pus El asupra lui Hristos. Nu L-a cruțat pe Fiul Său! Îndurarea lui Dumnezeu nu

numai că a creat mântuirea noastră, ci rămâne și mereu prezentă, fiindcă El este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui.

Nu trebuie trecut cu vederea faptul că Pavel rostește aici un *îndemn* frățesc și plin de dragoste. Pentru fiecare creștin (indiferent dacă se află la început sau de mult timp pe drumul credinței), această cerință a predării depline este mereu o provocare și mereu actuală. Trebuie să-i spunem mereu din nou „da”. Fiecare creștin sincer va constata că predarea vieții lui are, din păcate, sușuri și coborâșuri. Predarea este un proces care are de-a face cu gândirea noastră. Acolo se ia hotărârea dacă suntem gata să ne predăm și cât de departe mergem cu aceasta. O amintire zilnică a acestui lucru este de mare ajutor.

9.2.1 Trupurile voastre!

Cine își aduce trupul ca jertfă vie nu se remarcă printr-o „faptă eroică extremă”, așa cum se aștepta de la păgâni față de zeii lor păgâni⁴⁸, ci duce o viață normală, fără nimic spectaculos, îndreptată statornic spre Dumnezeu. Este în afară de orice îndoială că o astfel de viață cu Dumnezeu cunoaște înălțimi și adâncuri, biruințe și înfrângeri, poticniri și ridicări. Dar există experiențe minunate de încurajatoare și roadă. Când Îi încredințăm lui Dumnezeu viața noastră și mergem astfel de mână Dumnezeului veșnic, dar nevăzut, viața noastră va deveni pasionantă.

Dar de ce vorbește Pavel despre „trupul” care trebuie adus ca jertfă? Nu face oare parte și gândirea noastră (ca în versetul 2)? Desigur, este vorba despre predarea întregii noastre existențe, a întregii noastre vieți. Dar aceasta își găsește expresia tocmai prin corpul nostru. Corpul este punctul de contact cu lumea în care trăim. Iar acest corp a fost, înainte de mântuirea noastră, „trupul păcatului” (Romani 6:6). El a fost unealta prin care păcatul a primit mâini și picioare. Corpul și-a format obiceiuri păcătoase, a dus o viață proprie păcătoasă și a pretins ascultare. Să cercetăm o dată cât de des sau câte domenii ale vieții noastre sunt determinate sau influențate de corpul nostru. Doar câteva exemple ne vor arăta că putem subestima ușor rolul corpului nostru în predarea noastră. Este vorba de obiceiuri sau de întrebarea cum, cât, când și ce mâncăm și bem, de obiceiurile de somn și de felul în care ne uităm la televizor și folosim internetul. Toate aceste aspecte au influență asupra corpului nostru și se întăresc devenind moduri de a acționa interiorizate. Nu este vorba despre un „catalog al păcatelor”, ci despre a

48. Fred Stallan, *Was die Bibel lehrt, Römerbrief*, Dillenburger 2001, p. 358.

vedea în lumina potrivită rolul și influența adesea subestimată a trupului nostru. Trupul este adus aici ca jertfă, adică renunțăm la pretențiile trupului nostru, pentru ca, în locul lor, să-l putem pune la dispoziția lui Dumnezeu.

Mai întâi trebuie „să facem să moară faptele trupului” (Romani 8:13). Și acest cuvânt subliniază rolul trupului, dar este, într-adevăr, un rol „ostil”, fiindcă trupul vrea să facă lucruri pe care noi trebuie să le facem să moară. Acestea sunt, ca să folosim un alt cuvânt al lui Pavel, faptele firii pământești (gr. *sarx*, „carnea”) (Galateni 5:19) sau mădularele care sunt pe pământ (Coloseni 3:5). Când obiceiurile păcătoase au fost aduse sub control prin puterea Duhului Sfânt, drumul devine liber ca acest trup să fie pus tot mai mult la dispoziția lui Dumnezeu. „Trupul păcatului” n-a fost răstignit, fiindcă atunci am fi morți. Mai degrabă, el a fost făcut fără putere pe Golgota. Ce era odinioară trupul păcatului este acum „trupul neprihănirii”! Pavel își ține trupul în robie (1 Corinteni 9:27). El întoarce lucrurile, iar trupul trebuie acum să-l urmeze pe el. Trupul nu trebuie să-și poată impune poftete păcătoase și o comoditate prea mare: Trupul trebuie să-I aparțină lui Dumnezeu și să devină unealtă a neprihănirii.

9.2.2 Lumea: Prieten sau dușman?

Cu trupul nostru trăim în lume. Societatea (aceasta este exact ceea ce înțelege Pavel prin *lume*) a declarat trupul, în mare măsură, drept lucrul cel mai important. Ramuri întregi ale industriei oferă tot ce îi trebuie sau ar trebui să-i trebuiască trupului: wellness, fitness, sport, sănătate, estetică, viață lungă, mâncare și băutură bună, medicină, chirurgie estetică. Împotriva unor astfel de lucruri nu este, în principiu, nimic de obiectat, atâta vreme cât sunt supuse domniei lui Dumnezeu. Întrebarea este ce rol îi dăm trupului. Este el slugă sau stăpân?

Un pericol concret, care ne poate împiedica să ne predăm cu totul, pându-se în lumea în care trăim. Este lumea oamenilor care ne înconjoară și în care ne mișcăm (deși, cum spune Isus, nu suntem din ea, așa cum nici El nu este din ea). Oamenii și-au rânduit viața fără Dumnezeu. Societatea, economia și comerțul, industria, cultura, religia, muzica, filozofia, timpul liber, distracția, alimentația, educația, viața de familie, etica – tot ce alcătuiește viața este contaminat și marcat de uitarea lui Dumnezeu: Omul nu vrea să-L aibă pe Dumnezeu în barcă (Romani 1:28).

Pentru firea noastră pământească, lumea este atrăgătoare și ispititoare. Doar venim din lume; firea noastră pământească era acolo acasă. Acum trebuie să fim atenți să nu trăim ca lumea (adică precum oamenii lumii). Felul

de viață al lumii stă în contrast puternic cu predarea deplină a unei jertfe vii! Oamenii lumii trăiesc pentru ei înșiși și nu întreabă care este voia lui Dumnezeu pentru viața lor!

Lumea (gr. *aion*) este tradusă și prin „veac” (curgerea vremii). Vremea lumii se scurge. Această vreme a lumii este pe cale să se încheie: Trăim „în zilele din urmă”. Pe lângă aceasta, lumea se dezvoltă în direcția greșită – și asta cu o viteză tot mai mare. Merge spre depărtarea de Dumnezeu, departe de El, nu spre El. Privit în ansamblu, veacul acesta este ca „calea largă” (Matei 7:13-14), care duce în jos, la pierzare. Veacul acesta seamănă cu un râu în care peștii morți plutesc odată cu curentul. Peștele viu înoată în direcția opusă; și exact aceasta înseamnă să nu iei forma (tiparul⁴⁹) lumii. *Lumea* este tradusă și prin „spiritul veacului”. Orientarea de gândire, respectiv atitudinea lăuntrică a omului este ceea ce face lumea să fie ce este. Pe lângă aceasta, Biblia vorbește de mai multe ori și limpede despre faptul că Satan însuși este dumnezeul lumii, stăpânitorul veacului acestuia.

Lumea și duhul ei (spiritul veacului) sunt rele. Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nicio îndoială în privința aceasta (Galateni 1:4). Iar cine vrea să fie „prieten al lumii” (pentru că o viață adaptată este mai comodă) se face dușman al lui Dumnezeu (Iacov 4:4). Desigur, există o scară a cât de departe poate merge lumescul. El nu trebuie neapărat să fi cuprins toată viața. Poate că este vorba doar de un domeniu sau altul, de un domeniu mare sau doar de unul mic al vieții, care este marcat de lume. De aceea fiecare să se cerceteze unde s-a strecurat un mod de gândire și de viață al lumii. Cum stau lucrurile cu banii mei? Cum stau lucrurile cu averea mea, cu ținutele mele profesionale, cu purtarea mea în căsnicie, cu obiceiurile mele preferate, cu prietenii mele?

A nu te potrivi chipului lumii, a nu te adapta ei, nu începe cu lucrurile exterioare, ci mai întâi cu gândirea. Înaintea faptei vine gândul, așa cum și adaptarea la lume este precedată de gânduri.

9.2.3 Schimbare printr-o gândire nouă

Dumnezeu vrea să ne schimbe. El vrea să devenim ceea ce suntem! Hristos trebuie să ia tot mai mult chip în noi. Hristos trebuie să crească, iar noi să ne micșorăm. A trăi ca lumea (în felul ei de a gândi și în înfățișarea ei exterioară) este exact opusul a ceea ce vrea Dumnezeu să realizeze. Cum se poate întâmpla aceasta? Pe baza a ceea ce a fost deja explicat în capitolele 5–8, are loc acum o schimbare treptată, un proces duhovnicesc de creștere și sfințire.

49. Gr. *schematizein*, adică a se modela după un tipar, respectiv a se lăsa format după o formă dată.

Omul care tocmai a venit la credință are încă vechile lui tipare de gândire, cu care s-a obișnuit. Acestea nu sunt șterse printr-o apăsare de tastă. Ele sunt înlocuite, prin procesul înnoirii, cu o gândire marcată de Dumnezeu.

Pavel vorbește de mai multe ori despre procesul continuu al înnoirii. Este vorba de mai mult decât de simplul proces al gândirii:

- 2 Corinteni 4:16: înnoirea zilnică a omului dinăuntru, în tensiunea dintre suferință și slavă
- Efeseni 4:23: Lăsați-vă înnoiți neconținut în gândirea voastră.
- Coloseni 3:10: Omul cel nou este înnoit neconținut.

Prefacerea începe de la gândirea noastră. Mentea (gr. *nous*) cuprinde lumea gândurilor, judecata, gândirea, înțelegerea, centrul gândirii. În spatele termenului „mente” stă mai mult decât simpla gândire, rațiunea. Inima, care în Biblie înseamnă la fel gândire și voință (uneori și sentiment), nu poate fi despărțită de termenul „mente”. Mentea este centrul de comandă al gândirii, al voinței și al faptei. În acest centru de comandă au loc procesele gândirii care ordonează, evaluează și descoperă, precum și procesele de luare a hotărârilor. Fapta este urmarea gândirii și a hotărârii. „Mentea este ... locul în care are loc procesul cunoașterii și din care vin gândurile. Ea este, în sensul propriu al cuvântului, locul «hotărâtor» pentru faptele noastre și, prin aceasta, pentru etica practică în ansamblu.”⁵⁰

9.2.4 Metamorfoza

Acesta este cuvântul care stă în textul grecesc pentru „prefacere”. Înnoirea gândirii produce prefacerea. Termenul „metamorfoză” este de folos în cadrul temei noastre. Cunoaștem acest cuvânt din lumea animalelor. Știm că un fluture trece prin unul dintre cele mai uimitoare procese de transformare. Dintr-o omidă care se târăște (și care nu arată întotdeauna frumos) se dezvoltă, trecând prin stadiul de pupă, un fluture care zboară. Acesta este un proces programat, care are nevoie de timp, dar care nu poate fi oprit. Este uimitor că și noi trebuie și putem să trecem printr-o astfel de prefacere radicală. Aceasta arată că schimbarea, așa cum o vrea Dumnezeu, este întotdeauna posibilă. Nimic nu este exclus din ea. Scuzele că una sau alta este și va rămâne așa nu țin, dacă ne gândim că o omidă urâtă poate deveni un fluture minunat. Insecta rămâne insectă, rămâne aceeași ființă vie. Dar este schimbată cu totul. Nu seamănă aceasta cu puterea Evangheliei, care îl poate schimba pe om cu adevărat și în profunzime (în inimă și în gândirea lui)?

50. Jürg Buchegger, *Ein Mensch, was ist das?*, Wuppertal, 2004, p. 211.

Același cuvânt, „metamorfoză”, este folosit atunci când Isus este schimbat la față înaintea ucenicilor pe muntele schimbării la față și primește strălucirea slavei lui Dumnezeu. Într-un alt context, același cuvânt este folosit cu privire la noi: „Noi toți, privind cu fața descoperită slava Domnului, suntem *prefăcuți* în același chip, din slavă în slavă, ca prin Domnul, Duhul” (2 Corinteni 3:18). „Metamorfoza” noastră are ca țintă modelul lui Hristos. Această țintă a lui Dumnezeu nu poate fi subliniată și repetată îndeajuns. Ea nu este un vis frumos, nici o țintă de neatins, nici o iluzie nouă prin care Dumnezeu ar vrea să ne frustreze. Este planul și voia Lui, în care Își găsește o mare bucurie, pe care vrea să ne-o împărtășească. De aceea ea va și reuși. Dacă vrem și privim la Isus Hristos (dacă ne ocupăm de El, de Cuvântul Lui și de Împărăția Lui), dacă Îl avem ca țintă, dacă El ne umple cu adevărat viața, atunci procesul de prefacere este programat corect.

9.2.5 De ce înnoire?

De la naștere, prin natura noastră, avem o gândire și o minte care nu-L au în centru pe Dumnezeu, ci pe ele însele. Când un om se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu creează ceva nou în el, sămânța Cuvântului încolțește în inima lui; acum Hristos este viața lui. Această viață trebuie acum să crească, așa cum se întâmplă cu un bebeluș. Această creștere îl privește pe omul dinăuntru, iar în aceasta este cuprinsă și mintea. Acest proces al înnoirii durează toată viața. Creșterea are loc pe temeiul noii existențe în Hristos. În Hristos suntem într-o clipă neprihăniți și sfinți înaintea lui Dumnezeu. Aceasta nu trebuie să rămână doar expresia poziției noastre, ci trebuie să ne pătrundă viața de fiecare zi. Pentru aceasta este nevoie de o înnoire continuă, care este lucrată de Dumnezeu Însuși și care ține seama pe deplin de situația în care ne aflăm, de mediul în care trăim și de felul nostru propriu de a fi (caracter, temperament, daruri, slăbiciuni, situația noastră de viață etc.) și este potrivită acestor date.

9.2.6 Cum are loc înnoirea?

Ea are loc prin Dumnezeu Însuși. Prefacerea este o poruncă, pe care trebuie să o lăsăm să se împlinească în noi. Înnoirea este lucrarea lui Dumnezeu. Noi nu o putem produce. Însărcinarea noastră constă în a-I preda lui Dumnezeu întreaga noastră existență și în a nu ne potrivi chipului lumii. Aceasta este contribuția noastră la acest proces de înnoire. Dacă ne ocupăm prea mult de lume, dacă lăsăm moduri lumești de gândire să intre în centrul

nostru de comandă al gândirii, voinței și faptelor și ne adaptăm, atunci vom fi și noi schimbați și vom lăsa să se vadă (încet, dar sigur) potrivirea cu chipul lumii. Aceasta se întâmplă înăuntru și apoi, ca urmare de neocolit, și în afară. Procesul acesta are loc adesea pe furiș, aproape neobservat. Otrava lumii omoară încet viața duhovnicească, încât procesul abia dacă este observat.

Opusul acesteia este o viață în „lumea lui Dumnezeu”, în Împărăția Lui, în părtășie cu Dumnezeu, unde îmi las gândirea umplută, rânduită și orientată de El Însuși. Nici în cazul acesta nu observ neapărat eu însumi procesul de înnoire.

Prin ce are loc înnoirea? Despre aceasta nu se vorbește aici. Este lucrarea suverană a lui Dumnezeu. El folosește Cuvântul lui Dumnezeu, citit direct sau auzit în predicare. El folosește liniștea, rugăciunea și închinarea, primirea conștiință a înnoirii și a corectării. El folosește părtășia credincioșilor. El folosește fiecare situație a vieții, fiecare experiență. Totul este educare, formare și învățătură din partea Tatălui. Pot deci să grăbesc și să sprijin această înnoire, dar tot așa o pot și împiedica. Pot hotărî să mă potrivesc tot mai mult chipului lumii, după cum pot deveni tot mai asemenea lui Isus. Înaintea acestei hotărâri nu stăm doar o singură dată, ci, în cele din urmă, în fiecare zi.

9.2.7 Câmpul de luptă al gândurilor

„Cuget, deci exist!” Gândurile noastre sunt cifrul, respectiv codul vieții noastre. A le influența sau chiar a le dirija este cea mai mare țință a vrăjmașului lui Dumnezeu. Cine stăpânește centrul de comandă are totul în mână. Nici aceasta nu trebuie neapărat să privească toate domeniile vieții, dar poate avea o influență largă asupra comportamentului nostru. Diavolul poate ajunge să ridice întărituri în lumea gândurilor noastre, fie printr-un singur pas mare, fie, într-o perioadă mai lungă, prin mulți pași mici (2 Corinteni 10:3-5):

„Căci, măcar că trăim în firea pământească, nu ne luptăm după firea pământească; fiindcă armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice în Dumnezeu ca să dărâme întăriturile (*bastioanele*), întrucât dărâmăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”

„Primele țințe de luptă care trebuie distruse sunt «întăriturile» din mințile noastre. Sensul propriu al cuvântului grecesc folosit aici este «bastion». Bastioanele sunt tipare negative de gândire, care s-au întipărit ca prin foc în

creierul nostru, fie prin repetare continuă, fie printr-un eveniment traumatic.”⁵¹

Tiparele de gândire și comportamentele sau reacțiile devenite obișnuință iau naștere, printre altele, prin influențe din afară: „Aceste influențe ale mediului au fost, ce-i drept, de fiecare dată scurte, dar de durată. Din ele fac parte, de exemplu, anumite evenimente, locuri și întâlniri, precum și experiențe personale. Pe lângă aceasta, am fost marcați de cărțile pe care le-am citit, de filmele pe care le-am văzut, de muzica pe care ne place s-o ascultăm ... Ne-am format o metodă – care poate corespunde voii lui Dumnezeu sau poate nu – prin care prelucrăm aceste lucruri și prin care rezolvăm conflictele pe care ele le-au stârnit. Influențe de durată în viața dumneavoastră vin din relațiile de lungă durată cu cei din jurul dumneavoastră, de pildă influența familiei, a prietenilor și cunoștințelor, a vecinilor, a profesorilor, a colegilor de muncă.

La nașterea din nou duhovnicească, ce-i drept, toate păcatele v-au fost spălate, dar tiparele de gândire și de comportament de până atunci, care au rezultat din adaptarea la mediul în care ați trăit, au rămas înrădăcinate în firea dumneavoastră pământească. Te poți naște cu adevărat din nou și totuși să-ți păstrezi mai departe stilul de viață «ateu» de până atunci (lucrul acesta este valabil la fel și pentru cei care au crescut într-un mediu creștin; observația autorului). De aceea Pavel ne îndeamnă stăruitor să ne schimbăm prin înnoirea minții noastre (Romani 12:2).”⁵²

Tot ce am deprins prin obișnuință și am învățat poate fi schimbat prin înnoirea pe care Dumnezeu Însuși vrea s-o facă în gândirea și în viața noastră, dacă Îl lăsăm. Există arme de la Dumnezeu care ne ajută să schimbăm programarea (în parte) firească a gândirii noastre.

9.2.8 Cum putem câștiga bătălia?

Mai întâi avem nevoie de atitudinea fundamentală, amintită mai sus, de predare față de Dumnezeu – și de respingere față de lume. Biblia ne dă și alte indicații:

- să ne lăsăm umpluți de Cuvântul lui Dumnezeu prin citirea (regulată) a Bibliei
- să lăsăm pacea lui Hristos să stăpânească (Coloseni 3:15)

51. Neil T. Anderson, *Neues Leben – neue Identität*, 1994, Lage, p. 153.

52. Neil T. Anderson, *op. cit.*, p. 155.

- să lăsăm Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi (Coloseni 3:16).

Bastioanele și raționamentele sunt de cele mai multe ori minciuni ale lui Satan. Ca să dăm în vileag minciunile, folosim armele luminii și ale neprihănirii. Când se ridică un gând sau un tipar de gândire, când un bastion își deschide porțile pentru atac, chemarea stăruitoare are ca țintă să facem imediat acest gând rob ascultării de Hristos. Hristos este mai tare. El este Biruitorul.

Exemple de bastioane ale minciunii:

- Frică și închipuiri bolnăvicioase
- Teama de viitor și teama de eșec
- Complexe de inferioritate și probleme legate de prețuirea de sine
- Lipsa de pace și nervozitate
- Ispite în gânduri
- Obsesii
- Dependențe de oameni, de lucruri, de obiecte, de bunuri, de avere, de siguranțe omenești și de plăceri.

Toate aceste minciuni trebuie să le dăm în vileag și să le facem roabe autorității lui Hristos. În multe cazuri, răspunsul constă în faptul că suntem ocrotiți în Hristos, că suntem pentru totdeauna copiii iubiți ai lui Dumnezeu și că știm de grija lui Dumnezeu. Păcatul nu mai are niciun drept să ne asuprească și să ne chinuie. Hristos ne-a eliberat.

9.2.9 Visuri cu ochii deschiși și închipuiri

Capacitatea gândirii omenești este impresionantă. În gând poți pleca în călătorii fără să plătești un ban pentru ele. Îți poți construi o lume paralelă, în care îți împlinești dorințele care ți-au fost refuzate în viața reală: Poți fi o vedetă, poți câștiga la loterie și poți avea o familie perfectă, o altă soție sau un alt soț; toate acestea și multe altele sunt posibile în gând. Dar să fim atenți! Aceste gânduri nu doar ne fură timpul, ci ne înșală cu o lume care nu există. Aceste visuri și dorințe, când se întăresc devenind obiceiuri, ne vor influența gândirea și hotărârile. Noi înșine suntem punctul central al acestor visuri! Este periculos să-ți închipui acțiuni care au loc doar într-o lume de vis. Pierzi legătura cu realitatea.

„Mintea omului este o minte rătăcitoare, iar o minte rătăcitoare este o minte nefericită.”⁵³ Niște cercetători americani au ajuns, în urma unui studiu, la un rezultat uimitor. Potrivit acestuia, oamenii sunt absenți cu mintea jumătate din timp. Se lasă purtați de gânduri, se frământă cu una și cu alta sau pur și simplu visează. Problema: Rătăcirile gândurilor îi fac, se pare, nefericiți pe oameni. Chiar dacă această constatare nu este întotdeauna adevărată, ea ne dă de gândit în sensul că vrăjmașul sufletelor noastre poate face pagubă în felul acesta.

Ce facem împotriva acestui lucru? Câteva sfaturi care ne ajută să facem față gravitației și dinamicii proprii a lumii gândurilor noastre:

- În general și întotdeauna este valabil: Să ne concentrăm asupra a ceea ce facem acum, adică asupra clipei de față, ca să ne îndeplinim bine sarcinile și îndatoririle!

Când suntem liberi să facem ce vrem:

- Să ne rugăm pentru tot ce ne vine în minte! Să facem din toate o rugăciune!
- Să citim în Biblie sau într-o carte duhovnicească valoroasă!
- Să învățăm pe de rost versete biblice, ca să putem cugeta la cuvintele lui Dumnezeu chiar și fără o Biblie în mână! Poate vom trăi încă o vreme fără Biblie!
- Să ne gândim cum putem face astăzi o slujire pentru Domnul Isus!
- Să ne gândim la Domnul Isus, la o întâmplare din Evanghelii pe care ne-o amintim!
- Să ne ridicăm și să facem ceva activ! Să ne mișcăm, să întreprindem ceva!
- Să căutăm o discuție! Să sunăm pe cineva și să-l întrebăm ce mai face!

9.2.10 Voia lui Dumnezeu – cercetată și găsită bună!

... ca să cercetați care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.

Voia lui Dumnezeu stă în contrast cu veacul acesta al lumii. Acestui veac (oamenilor lumii) îi este destul de indiferent ce vrea Dumnezeu. Dar aceasta este o joacă cu focul – în sensul cel mai propriu al cuvântului. Ioan spune lucrul acesta așa (1 Ioan 2:15-17):

53. Autor necunoscut.

„Nu iubiți lumea, nici ce este în lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el; căci tot ce este în lume – pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții – nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

Lumea are o dată de expirare. Iar cine se uită cu atenție vede că aceasta aproape a trecut. Lumea pe care și-a clădit-o omul este sortită pieirii. Nu este nimic la ea și în ea care să justifice o prelungire a termenului. Mirosul morții s-a lipit de ea. Și, după cum se pare, astăzi există creștini care nu mai simt mirosul de putrezire care îi corespunde.

Numai Dumnezeu Însuși este bun și desăvârșit, iar lucrul acesta este valabil și pentru voia Lui, care, pe deasupra, este și plăcută. Aceasta amintește de jertfele din Vechiul Testament, care trebuiau să fie fără cusur și fără vină. Numai acestea aveau voie să fie aduse. Tot așa, odată cu cunoașterea voii lui Dumnezeu în toate situațiile vieții, întreaga noastră existență în trup (din care face parte și omul dinăuntru) trebuie adusă ca jertfă lui Dumnezeu. Înnoirea continuă a minții noastre face cu puțință cunoașterea voii lui Dumnezeu. Listele de verificare și sfaturile bune pot fi de folos, dar Dumnezeu vrea să creeze și în gândirea noastră premisele ca să-I cunoaștem voia.

9.3 Romani 13:13-14: Îmbrăcați în Hristos – nicio grijă pentru firea pământească

Să umblăm cuviincios, ca în timpul zilei; nu în chefuri și în beții, nu în curvii și în fapte de rușine, nu în certuri și în pizmă (*gelozie*); ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, ca să-i satisfaceți poftele.

Înainte să încheiem studiul Epistolei către Romani, să ne uităm și la acest pasaj, pentru că este singurul de după capitolul 8 care pomenește de „firea pământească” (gr. *sarx*, „carnea”).

Scopul lui Dumnezeu pentru noi rămâne valabil până în ultima noastră zi: El vrea să ne prefacă după chipul Fiului Său. Nu este vorba despre o copie a vieții lui Isus; nu trebuie să ne facem tâmplari. Este vorba mai degrabă ca, în viața noastră, potrivit personalității noastre individuale, să luăm tot mai mult din ființa lui Isus. Aceasta cuprinde dragostea Lui, adevărul Lui, neprihănirea Lui – în cele din urmă, tot ce putem recunoaște la El ca trăsături morale ale ființei Lui. El ne-a dăruit deja viața nouă; acum trebuie să-I dăm

posibilitatea să se desfășoare și să-L lăsăm pe Domnul să devină mare în viața noastră, iar pe noi înșine să ne dăm la o parte.

Acest cuvânt ne îndeamnă să ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos ca într-o haină. Aceasta este, într-adevăr, o metaforă puternică, pe care textul nu o mai explică. În noaptea lumii fără Dumnezeu, păcatul are loc în toate formele lui, și nu se dă înapoi nici de la ochii lumii. Împotriva acestui lucru stă voia lui Dumnezeu, care hotărăște totul. La noi nu trebuie să se vadă firea pământească, prin faptul că le cedăm poftelor ei, ci Isus Hristos.

Și aici se arată că multe se pot întâmpla și pot fi îngăduite în gând până când pofta este satisfăcută efectiv și omul a căzut în ispită. Firea pământească nu are voie să fie îngrijită sau răsfățată. Schlachter traduce fără echivoc: „Nu îngrijești firea pământească până la stârnirea poftelor” (Schl 2000, traducere germană a Bibliei). Trebuie să facem să moară gândurile și faptele firii pământești! Este nevoie de o atitudine fără compromisuri, pe care Pavel a descris-o pe larg în Romani 8. „Dorința după o viață plăcută, fără conflicte, ne poate ademeni să ocolim hotărâri și consecințe importante, ca să ne cruțăm firea pământească. Dar prin aceasta o vom îngriji inevitabil, iar ea va putea aduce roade fără să fie împiedicată. Dacă firea pământească este ocrotită și îngrijită, își va instaura dictatura în viața noastră. Dacă este cruțată prin lipsă de consecvență și dacă poftele ei sunt satisfăcute, va deveni tot mai flămândă și mai pătimasă. Îngrijirea firii pământești nu servește (cum se afirmă atât de des astăzi) la acceptarea de sine și la dezvoltarea personalității, ci stârnește pofte care se împotrivesc gândurilor lui Dumnezeu.”⁵⁴

9.4 Concluzie

Cine își aduce trupul și viața pe altarul lui Dumnezeu își pierde viața, viața eului său. Dar ce spune, în esență, Domnul Isus? „Cine își pierde viața eului o va câștiga” (cf. Luca 9:24; 17:33). Jim Elliot a scris: „Nu este nebun cel ce dă ce ne poate păstra, ca să câștige ce ne poate pierde.”⁵⁵

Dacă suntem dispuși, Dumnezeu ne va preface mai departe gândirea. Vom ajunge atunci acolo încât, ca împlinitori ai voii lui Dumnezeu, ni se va părea că facem *propria noastră* voie. Aceasta este legea libertății (Iacov 1:25; 2:12): să vrem de bunăvoie și din inimă ce vrea Dumnezeu. Aceasta este singura viață care merită trăită. Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac!

54. Walter Nitsche, *Versagen und innere Zerrissenheit*, p. 76.

55. Formularea originală este următoarea: „He is no fool who gives what he cannot keep to gain what he cannot lose.”

10. Cele vechi și cele noi – o privire de ansamblu

Cele vechi	Cele noi	Trimiteri biblice
Cele vechi s-au dus	Toate s-au făcut noi	2 Corinteni 5:17
În Adam	În Hristos	Romani 5:12–8:11 ș.a.
Păcătoși	Neprihăniți	Romani 5:19
Omul cel vechi	Omul cel nou	Romani 6:6; Efeseni 4:20-24; Coloseni 3:9-11
Trupul păcatului	Să-I aducem lui Dumnezeu trupul și mădulele noastre ca jertfă	Romani 6:6, 12-23; 8:13; 12:1-2
În firea pământească	În Duhul	Romani 8:8-9
Legea păcatului și a morții	Legea Duhului de viață	Romani 8:2
Firea pământească (în noi)	Duhul Sfânt (în noi)	Romani 8:1-11; Galateni 5
Păcatul – dominați de el, vânduți rob lui	Morți față de păcat: o viață nouă; „vii din morți”	Romani 6 (și Romani 8)
Moarte duhovnicească	Viață duhovnicească nouă, aduși la viață	1 Corinteni 15:45; 1 Ioan 3:14; Efeseni 2:5; ș.a.
Firea pământească (nu folosește la nimic; omul respectiv nu poate împlini Legea lui Dumnezeu)	Născut din nou	Ioan 3; 6:63 Romani 8:7
La sfârșit: moartea	La țință: viața veșnică	Romani 6:21-23
A muri	Înnoire	Romani 6:21; Efeseni 4:22-24
Pământesc – mădulele care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, lăcomia, mânia, iușimea, răutatea etc.	Ceresc – chemare, țință	Coloseni 3:1-11; 1 Corinteni 15:48-49
Plini de noi înșine: În noi nu este nimic bun, atâta vreme cât Hristos nu este în noi.	Hristos în noi	Coloseni 3:11; Galateni 2:19-20; ș.a. Romani 7:18

11. Ce este firea pământească?

Firea pământească este numită adesea printre creștini „natura veche”, în opoziție cu „natura nouă”, pe care am primit-o la nașterea din nou. Alte descrieri sunt: *natura adamică*, *natura păcătoasă*, *natura cârnii*, *ființa omenească*, respectiv *trufașă*, *păcătoasă*, *veche* sau și *pământească*. Chiar dacă acești termeni sunt de folos, Noul Testament o numește întotdeauna „carne” (gr. *sarx*; Cornilescu traduce de obicei „firea pământească”).

„Firea pământească” înseamnă amprenta pe care păcatul a pus-o asupra omului, așa cum este ea ancorată în existența lui trupească și psihică.⁵⁶

Cuvântul *sarx* („carne”) apare cu diferite înțelesuri. În cele mai multe cazuri este vorba despre om. Sensul cuvântului trebuie lămurit de fiecare dată în contextul textului respectiv. Poate fi vorba despre aspectul moral, respectiv cel material, de făptură, sau despre aspectul trecător (Isaia 40:6-8), neajutorat (Ieremia 17:5, 7), respectiv slab al cârnii omenești, despre legătura căsniciei (Geneza 2:24; 1 Corinteni 6:16), despre rudenie de familie (Romani 1:3; 9:3) sau despre omenire în întregul ei (Romani 3:20). Pavel folosește cuvântul de 78 de ori în total (dintre care de 63 de ori în epistolele către Romani și Galateni) ca denumire a ființei omenești căzute și păcătoase.

Așadar, Pavel folosește termenul „firea pământească” în sens moral. Cu acest înțeles este folosit și de Petru (1 Petru 2:11; 2 Petru 2:10, 18) și de Ioan (1 Ioan 2:16). Iacov vorbește despre poftă (Iacov 4:1-3).

Termenul „firea pământească” – în opoziție cu „Duhul” – are o însemnătate centrală pentru tema *Schimbare de tabără* (Seitenwechsel). Afirmția de bază, când este vorba despre conflictul din viața creștină, este constatarea lui Pavel:

„Firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; căci acestea sunt potrivnice unele altora” (Galateni 5:17).

În viața creștinului nu stau față în față două tabere, așa cum sunt ele prezente, mai mult sau mai puțin, în fiecare om. Nu este vorba pur și simplu de lupta dintre rău și bine, care are loc, mai mult sau mai puțin, în fiecare om. Aici este vorba de o altă dimensiune: Duhul este Duhul Sfânt, Dumnezeu Însuși, care S-a mutat în viața, stăpânită de firea pământească, a unui om care a venit la credință. Firea pământească este acea parte a ființei omenești care, în creștin, după nașterea lui din nou, a mai rămas din viața veche în Adam.

56. Roland Antholzer, Gemeindeorientierte Initiative für biblische Beratung e.V. (GIBB).

În viața de zi cu zi, cuvântul *carne* este folosit atunci când este vorba despre măcelar și despre mâncare, și apoi în anatomie, când este vorba despre țesutul omenesc. Ambele corespund folosirii cuvântului *sarx* în Biblie. Adesea este vorba pur și simplu de trupul omenesc (de pildă Romani 2:28). Dar înțelesul cuvântului merge dincolo de simpla materialitate. „Carnea” (omul în existența lui pământească) nu este doar slabă, șubredă și trecătoare. Ea a luat mai degrabă, prin păcat, trăsături care se împotrivesc ființei lui Dumnezeu. Înțelesul firii pământești, așa cum îl folosește Pavel în Romani 7 și 8, precum și în alte locuri, nu descrie aspectul material al omului, ci aspectul lui moral și etic. Firea pământească înseamnă, așadar, șubrezenia existenței omenești și starea de cădere a naturii omenești. „Firea pământească este natura omenească așa cum a devenit ea prin păcat.”⁵⁷

Aspectul moral și etic descrie *cum* este omul: Care îi este motivația, care îi sunt ținutele, cum se poartă față de Dumnezeu, cum se poartă față de semenii lui? Este vorba despre ființa lui, felul lui, natura lui în sens moral, măsurate cu ființa și natura lui Dumnezeu. Firea pământească (adică ființa și orientarea de viață a omului) nu este îndreptată spre Dumnezeul cel adevărat, deși poate fi religioasă. Domnul Isus i-a arătat lui Nicodim că este nevoie de o naștere nouă, fiindcă ce este născut din carne este carne (Ioan 3:5-8). Pentru că firea pământească nu folosește la nimic în ce privește pe Dumnezeu (Ioan 6:63), este necesară o naștere din Dumnezeu, din Duhul, ca să fie creat ceva nou.

11.1 Păcatul și firea pământească

Păcatul este un principiu care se îndreaptă împotriva lui Dumnezeu și îi respinge monopolul autorității. Acest principiu exista deja atunci când încă nu exista „carne” în sensul de oameni creați, de făpturi din carne și sânge. Diavolul, poate cea mai înaltă ființă spirituală creată, a urmat acest principiu, abuzând de libertatea lui. Adam, primul om, a deschis ușa păcatului, călcând o poruncă simplă. Prin aceasta, păcatul pătrunsese în om, și anume până în ființa și existența lui cea mai adâncă (în inima lui). De atunci, păcatul locuiește în fiecare om (Romani 7:17); omul este un *păcătos*. Adam și-a transmis ființa tuturor urmașilor lui. Astfel am devenit păcătoși prin naștere.

Firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) este omul, ființa lui, personalitatea lui individuală, care este determinată de păcatul care locuiește în el. Pavel spune lucrul acesta pe scurt atunci când zice: „Eu ... sunt firesc, vândut rob păcatului” (Romani 7:14). Păcatul este aici stăpânul și vâtaful de robi, iar firea

57. William Barclay, *Fleisch oder Geist*, Augsburg, 1968, p. 19.

pământească (adică omul) este robul lui. Păcatul și firea pământească sunt strâns împletite una cu alta, aproape interschimbabile.

Firea pământească nu este doar un principiu al răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu (cum este păcatul), ci înseamnă și pe fiecare om fără Hristos, în individualitatea lui. Firea pământească este combinația trăsăturilor personalității și ale caracterului. Din punct de vedere moral, firea pământească este unealta păcatului. Carnea mea, adică corpul meu, este înrobite de păcat. Păcatele sunt săvârșite prin trup (adică cu mâinile, cu picioarele și cu limba). Astfel, trupul nu este doar o unealtă neutră, ci este și marcat de obiceiuri, poftes și plăceri păcătoase.

11.2 Firea pământească și omul necredincios

Despre „firea pământească” nu se poate spune nicăieri nimic pozitiv. Din perspectiva lui Dumnezeu, firea pământească nu poate fi îndreptată. O primă indicație a acestui înțeles al firii pământești, așa cum este el dezvoltat pe larg abia în Noul Testament, este afirmația lui Dumnezeu despre om cu puțin timp înainte de potop: „Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că era stricat; căci orice făptură (lit. «toată carnea») își stricase calea pe pământ” (Geneza 6:12; vezi și versetul 3).

Omul necredincios este „după firea pământească” și „în firea pământească” (Romani 8:5-8). Întreaga lui existență, privită în lumina sfîințeniei și neprihănirii lui Dumnezeu, nu este decît „fire pământească”, adică nimic altceva decît o ființă păcătoasă, determinată de propria gândire, de poftes (dorințele nelegitime) și de pornirile ei. Necredinciosul nu este numit „fîresc”. Acest termen este folosit numai pentru creștinii care urmează ființa cea veche, deși, prin Duhul care locuiește în ei, ar trebui de fapt să trăiască duhovnicește (1 Corinteni 3:1).

Omul departe de Hristos se uită la ce este înaintea ochilor (adică la ce se vede). După lucrurile pământești, respectiv cele legate de lumea de aici, umblă neamurile (care se încurcă în „grijile ... vieții”⁵⁸), punând totul în joc pentru ele, fără să-și dea seama că Dumnezeu este Dătătorul tuturor lucrurilor (Matei 6:32). În acest sens, firea pământească este orientată spre lumea de aici și spre ce se vede. Ea se agață de ce se vede – de ceea ce pare sigur. Și aceasta este o trăsătură a firii pământești, care la prima vedere nu este recunoscută ca atare, fiindcă adesea socotim *grija plină de neliniște* pentru existența noastră, în mod pozitiv, drept un simț al răspunderii luat în serios.

58. Cf. Luca 8:14.

11.3 Firea pământească și creștinul

Creștinul nu mai este „în firea pământească”, ci este „în Hristos” și „în Duhul”. Dar firea pământească este încă prezentă în noi, însă nu mai în poziția în care are voie să ne determine gândirea și faptele. Ea rămâne dușmanul de moarte al Duhului Sfânt și, prin urmare, al creștinului. Ea are chiar și acum posibilitatea de a determina și de a marca viața unui creștin, dacă nu primim ce a făcut Dumnezeu pentru noi și dacă nu aplicăm noi înșine sentința de moarte asupra faptelor firii pământești (Romani 8:13). Dumnezeu, în Isus, a osândit și a răstignit păcatul și firea pământească. Lucrul acesta l-am primit prin credință, și așa privim firea pământească din noi. Totuși ea este încă în noi, neschimbată în felul ei. Numeroasele îndemnuri stăruitoare de a ne purta consecvent cu pofta firii pământești (adică de a nu-i lăsa firii pământești niciun loc) presupun că această fire pământească este încă în noi.

Isus i-a arătat lui Nicodim că firea pământească este fără folos și fără putere. „Isus revine din nou la miezul problemei și arată imposibilitatea totală de a face carnea duhovnicească. Ce este născut din carne este carne și nu va fi niciodată nimic altceva. Poate fi o carne bine instruită, o carne cultivată, o carne cu o mare experiență de viață, o carne bună din punct de vedere moral, ba chiar o carne religioasă, și totuși rămâne carne.”⁵⁹

„Firea pământească rămâne păcătoasă! Ne-am pregătit noi în mod cu totul conștient pentru faptul că, în starea noastră pământească, avem o «fire pământească» care tot mai are poftă să se împotrivească Legii lui Dumnezeu și care se oferă bucurioasă ca unealtă a păcatului? Suntem pregătiți pentru aceasta?”⁶⁰

Totuși, nu avem voie să numim deja păcat simpla prezență a firii pământești și semnele ei de viață. Păcatul are loc atunci când cedăm firii pământești și lăsăm pornirile și faptele firii pământești să-și urmeze cursul, în loc să le facem să moară. Cu timpul vom recunoaște tot mai mult răutatea totală și neschimbătoare a firii noastre pământești, fără ca să trăim după firea pământească. Firea pământească este ca o fiară, ca o caracatiță cu multe tentacule. Cu cât intră mai multă pricepere duhovnicească în viața noastră, cu atât devenim mai limpede conștienți de stricăciunea totală a propriei noastre firi pământești. Această cunoaștere de sine ar trebui să crească, în paralel cu cunoașterea harului și dragostei în care Hristos a murit pentru noi.

59. Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane*, p. 190.

60. Walter Nitsche, *Versagen und innere Zerrissenheit*, p. 11.

Cine este dezamăgit de răutatea și stricăciunea firii lui pământești n-a înțeles încă faptul că de la firea pământească nu te poți aștepta la nimic și că ea nu poate fi îndreptată.

Dumnezeu a hotărât să nu ia de la noi firea pământească. Prezența și agresivitatea firii pământești în credincios sunt, după cum se vede, necesare pentru creșterea duhovnicească:

- Ea ne descoperă slăbiciunea lăuntrică.⁶¹
- Ea ne omoară mândria și aroganța.
- Ea ne smerește mereu din nou.
- Ea ne împinge mereu să-L chemăm pe Dumnezeu în ajutor.
- Ea ne arată zădărnicia efortului omenesc.
- Ea ne învață să ne încredem numai în Domnul.
- Ea ne duce acolo încât să-L iubim pe Mântuitorul, care ne-a mântuit de păcat.
- Ea ne aduce la o viață de pocăință continuă.
- Ea ne face să fim vigilenți față de atacurile păcatului.
- Ea sporește dorul după cer.
- Ea ne împinge să ne folosim de toate posibilitățile harului lui Dumnezeu.
- Ea ne încurajează să ne formăm obiceiuri sfinte (sau bune și duhovnicești).
- Ea ne împinge să cerem ajutorul fraților și surorilor noastre.

Firea pământească ne face să căutăm zilnic soluții, și anume în lumina a ceea ce ne spune Dumnezeu despre aceasta în Cuvântul Său. Nu trebuie să așteptăm o minune neașteptată. Dumnezeu nu face pur și simplu să „dispară prin vrăjitorie” problemele care au de-a face cu firea noastră pământească, fiindcă noi trebuie și putem să acționăm, căci El ne-a dat ce ne trebuie pentru o viață biruitoare.

Lucrul acesta îl vom aprofunda mai ales în capitolul următor. Vom ajunge acolo de mai multe ori la repetări. Aceasta este valabil și pentru capitolele care urmează. Toate capitolele tratează, în cele din urmă, o singură temă, dar din perspective diferite. Dar fiindcă este vorba de o *singură* temă – schimbarea taberei, de la Adam la Hristos –, atunci când vom dezvolta o perspectivă ne vom ocupa din nou de diferite aspecte de care ne-am ocupat deja. O perspectivă se sprijină pe celelalte perspective sau aspecte. Un aspect nu poate fi explicat izolat de celelalte.

61. <http://www.keepbelieving.com/sermon/2001-08-26-Full-Speed-Ahead-One-Step-at-a-Time-How-You-Can-Walk-in-the-Spirit-Every-Day/>

12. Firea pământească împotriva Duhului

Firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; căci acestea sunt potrivnice unele altora.

Galateni 5:17

Galatenii trăiseră în mod impresionant ce a lucrat Evanghelia: Au fost îndreptățiți și L-au primit pe Duhul, care a confirmat prin semne și minuni că Dumnezeu Însuși era originea minunatei vești a Evangheliei. Dar ce se întâmplase? Iudaizatorii, care se apucaseră să lucreze ca învățători ai Legii, au mers pe urmele lui Pavel și au încercat să introducă Legea lui Moise în bisericile nou întemeiate. Ei au prezentat Legea ca fiind necesară pentru mântuire și pentru viață, iar mai ales creștinii dintre iudei vor fi reacționat, probabil, pozitiv la aceasta. Acesta este motivul Epistolei către Galateni, în care Pavel se ridică masiv împotriva acestui lucru: Temeliile Evangheliei sunt atinse atunci când Legea este amestecată cu Evanghelia. Odată cu Legea și Evanghelia se ciocnesc două lumi de neîmpăcat.

12.1 Care era problema?

Prin reintroducerea Legii, galatenii au căzut înapoi în vremea Legii și, prin aceasta, și în viața firească. Ei s-au refugiat în Lege, susținând că ea este necesară pentru mântuire și ca măsură a vieții. Probabil că au susținut această părere și față de Pavel. Dar apostolul le arată limpede că pe calea aceasta nu vor fi mântuiți. Mai mult (și aceasta privește tema noastră principală), s-a văzut că ei nu puteau ține Legea. Se purtau unii cu alții ca niște fiare de pradă, care parcă își scot ochii unele altora și se devorează. Pavel spune puțin ironic că ar trebui să ia seama să nu se mănânce unii pe alții. Astfel, el pune la stâlpul infamiei faptul că dragostea lor pentru Lege și presupusa lor credincioșie față de Lege au fost contraproductive. N-a ieșit nimic bun din aceasta. Galatenii uitaseră că vremea Legii și, prin urmare, a firii pământești trecuse. Vechiul sistem fusese desființat. Acum începuse epoca Duhului și a libertății.

Firea pământească (natura adamică veche și căzută) are nevoie de Lege și de poruncile și interdicțiile ei. Dar ea este și rămâne fără putere: Nu Legea, ci omul a dat greș. Ce pune Pavel în loc? Duhul lui Dumnezeu. Epistola este o pledoarie impresionantă pentru Duhul lui Dumnezeu ca înlocuitor al Torei! Duhul lui Dumnezeu, pe care L-a trimis Hristos, este de ajuns pentru toate!

Prin El trăim și umblăm, spune Pavel. Hristos este centrul, temelia îndreptățirii noastre; Duhul este Acela prin care trăim și ne îmbrăcăm în ființa lui Hristos. Dar ținta nu este fărădelegea; legea lui Hristos devine acum realitate în viața noastră de zi cu zi, prin Duhul lui Dumnezeu.

12.2 Lucrarea firii pământești

Aluzia la fiarele sălbatice ne arată, în parte, cum este firea noastră pământească. Firea pământească seamănă cu o felină de pradă, mereu în căutare de pradă și de dominare. La circ, astfel de feline mari sunt îmbânzite de dresor, dar lucrul acesta reușește numai printr-o prezență sigură și printr-un contact vizual continuu, care le ține sub control. Această atitudine este și pentru noi un model. Despre aceasta, mai multe mai târziu.

Pentru că galatenii au iubit Legea în locul Duhului, au ieșit la iveală faptele firii pământești. Relațiile lor unii cu alții erau determinate de un comportament firesc (adică păcătos). În conflictul dintre Duh și firea pământească, lui Pavel nu-i este vorba despre ce se întâmplă *în noi*, ci despre ce se petrece *între noi*. În acest conflict nu este vorba despre o atenție îndreptată spre interior și despre o contemplare de sine – despre ce se petrece în mine –, ci despre un comportament pe care îl simt ceilalți: fie dorința de slavă deșartă și pizma, fie disponibilitatea de a purta povara celuiilalt (5:26–6:2). Izvorul celui dintâi este firea pământească. Duhul vrea binele celuiilalt, așa cum a fost înfăptuit prin Isus Hristos. De aceea El trebuie să ia chip în noi prin roada Duhului, care nu este altceva decât expresia ființei Sale. Faptele moarte ale firii pământești, care mărturisesc despre un Adam sortit morții, trebuie alungate din părtășia credincioșilor. Lucrul acesta funcționează numai prin lucrarea Duhului. Roada dumnezeiască nu va crește prin propriul efort, ci este lucrată de Dumnezeu, care singur dă creșterea.

Duhul și firea pământească se află într-un conflict fără sfârșit. Este vorba despre două mari principii, reprezentate, pe de o parte, de natura păcătoasă și, pe de altă parte, de Duhul lui Dumnezeu. Suntem atinși cu toții personal, fiindcă firea pământească încă locuiește în noi. Iar Dumnezeu cel sfânt îi ține piept, folosindu-L pe Duhul Său cel Sfânt. Uimitor! Atâta putere trebuie să fie necesară – Dumnezeu Însuși coboară la noi ca să înceapă această luptă.

Conflictul dintre Duh și firea pământească din Epistola către Galateni nu urmărește, în primul rând, faptul că în pieptul nostru bat două inimi. El nu învață un conflict neîntrerupt în lăuntrul nostru (asemănător celui descris în Romani 7). Este vorba mai degrabă, în primul rând, despre comportamentul celor din casa lui Dumnezeu unii față de alții. Nu este vorba despre ce trăiesc eu când sunt singur, ci despre cum suntem noi atunci când avem părtășie

unii cu alții. Desigur, este vorba și despre un conflict în noi, fiindcă noi înșine avem firea pământească în noi, în timp ce Duhul lui Dumnezeu locuiește în același timp în noi. Pornirile firii pământești sunt prezente și atunci când suntem singuri.

După această intrare rapidă în Epistola către Galateni, în cadrul temei mai largi, adunăm mai întâi din epistolă ceea ce am devenit noi ca creștini. Conflictul dintre Duh și firea pământească îl tratează Pavel abia la sfârșitul epistolei.

12.3 Creștinul în Epistola către Galateni

- Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre (1:4).
- smulși din lumea rea de acum (sau din veacul de acum) (1:4)
- libertate în Hristos Isus (2:4; 5:1)
- îndreptățiți prin credința în Hristos (2:16-17)
- morți față de Lege (2:19)
- a trăi pentru Dumnezeu (2:19)
- răstigniți împreună cu Hristos (2:19)
- Hristos trăiește în credincios (2:20)
- iubiți de Hristos (2:20)
- L-am primit pe Duhul (3:2, 5)
- binecuvântați prin credință (3:9)
- răscumparați din blestemul Legii (3:13)
- am primit făgăduința Duhului Sfânt (3:14)
- nu viață prin Lege, ci prin credință (3:21-22)
- fii ai lui Dumnezeu prin credință (3:26)
- Ne-am îmbrăcat cu Hristos (3:27).
- Suntem în Hristos (3:28; 5:6).
- Suntem ai lui Hristos (proprietatea Lui) (3:29; 5:24).
- răscumparați ca să primim înfierea (4:5-6)
- Duhul Fiului este în inimile noastre (4:6).
- Dumnezeu este Tatăl nostru drag (4:6).
- moștenitori prin Dumnezeu (4:7)
- Hristos ia chip în noi (4:19).
- născuți după Duhul (din Duhul) (4:29)
- chemați de Dumnezeu (5:8, 13)
- Umblăm prin Duhul (5:16, 25).
- Duhul ne călăuzește (5:18).
- Trăim prin Duhul (5:25).
- moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu (5:21)

- viața veșnică (la înviere) (6:8)
- frați în credință, din casa credinței (6:10)
- răstigniți față de lume (6:14)
- o făptură nouă (6:15).

Aceasta este o sumă uriașă a lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Acesta este indicativul mântuirii (ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi; germ. *Heilsindikativ*) – ceea ce este „deja acum”, pe pământ, proprietatea noastră prin credință. După ce ne-am adus pe larg aminte de acest catalog al mântuirii, ne ocupăm, din această perspectivă, de felul în care trebuie să ne purtăm cu firea pământească și cu poftele ei și de felul în care poate crește roada Duhului.

12.4 Legea și firea pământească – două roți dințate în același angrenaj

Cum se face că Pavel, în această epistolă către galateni, intră atât de concret în tema poftelor firii pământești (gr. *sarx*, „carnea”) și a poftelor? El arată că Legea tocmai nu i-a ajutat să ducă o viață sfântă. Dimpotrivă, Legea a scos din nou la iveală viața veche a galatenilor. Legea provoacă păcatul și pofta firii pământești prin interdicțiile și poruncile ei (vezi și Romani 7). Pavel aduce imediat dovada: Galatenii nu țineau Legea, care cerea să-ți iubești aproapele. Chiar și această poruncă (nu doar mozaică, ci și creștină) le crea greutăți, fiindcă se purtau unii cu alții oricum, numai prietenos nu (Galateni 5:15). Pretenția credincioșiei față de Lege și realitatea erau departe una de alta. Firea pământească și Legea țin una de alta, fiindcă Legea se adresează omului natural, nenăscut din nou. Această legătură, care este ruptă la cel ce a venit la credință, galatenii au refăcut-o. Nu l-au readus ei astfel la viață pe omul cel vechi? Dar Pavel le arată cum arată viața nouă în Duhul.

12.5 Conflictul cosmic străvechi și conflictul personal de azi

La începutul istoriei omenirii a avut loc căderea în păcat. Drept urmare, a fost pusă vrăjmășie între sămânța femeii și sămânța șarpelui, diavolul (Geneza 3:15). Hristos este sămânța femeii și va zdrobi capul șarpelui, chiar dacă în dureri. Această vrăjmășie, în cele din urmă confruntarea dintre lumină și întuneric, este de natură cosmică și prezentă pretutindeni, dar ea a ajuns și în fiecare creștin. Prin viața nouă și prin mutarea Duhului în inima creștinului, acolo există acum doi poli opuși, care nu pot fi niciodată apropiați unul de altul sau a căror orientare nu poate fi niciodată unificată – un război între două feluri de ființă. Doi comandanți de oști, și anume Duhul și firea

pământească, stau față în față și se luptă unul cu altul. „Creștinul este în același timp scena și obiectul, câmpul de luptă și premiul luptei din confruntarea dintre firea pământească și Duh.”⁶² Adversarii nu cunosc armistițiu. Niciodată. Oriunde suntem, firea pământească este acolo; o purtăm cu noi peste tot. Dar și Duhul cel puternic al lui Dumnezeu este în noi. El stă mereu alături de noi, ca să ne ajute în acest conflict. Mai bine zis: El vrea să conducă această luptă. Dar Pavel nu subliniază lupta permanentă, ci viața zilnică prin Duhul. Creștinul poate fi sigur că Duhul va birui. Excepțiile, adică poticnirile, sunt o confirmare a acestei reguli!

12.6 Trăiți și umblați prin Duhul!

Umblați în Duhul (prin Duhul), și nu veți împlini pofta firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; căci acestea sunt potrivnice unele altora, ca să nu faceți ce vreți.

Galateni 5:16-17

În loc să trăiască după Lege, galatenii trebuiau să umble prin Duhul lui Dumnezeu, ca să nu lase loc firii pământești și efectelor ei. Numai așa se putea ajunge la o purtare plină de dragoste a destinatarilor epistolei unii față de alții.

Firea pământească este ceva cât se poate de viu. *Plăcerea și pofta* sunt forțe puternice; ele sunt semnul de viață al firii pământești. Pofta firii pământești cuprinde orice dorință nelegitimă în care este vorba de împlinirea și urmărirea unor ținte egocentrice. Acestea pot fi multe lucruri – chiar și lucruri despre care poate n-am fi bănuit niciodată aceasta. Ca creștin, poți face unul și același lucru fie prin Duhul, fie prin firea pământească. Originea, motivația și ținta hotărăsc dacă persoana respectivă face lucrul acela în Duhul (respectiv cu o gândire duhovnicească) sau în firea pământească (respectiv cu o gândire firească). Vechiul stăpân al vieții mele vechi, care a fost deposedat de putere, este întruchipat de firea pământească, respectiv de păcat. Vechiul stăpân este încă aici, chiar dacă nu mai are nicio înputernicire și niciun drept. El este încă pe drum cu noi, atâta vreme cât nu suntem încă la Domnul și trăim în corpul nostru pământesc. *Firea pământească* nu este identică cu corpul biologic, ci mai degrabă îl folosește, așa cum și sufletul și duhul îl folosesc ca unealtă. Faptele firii pământești nu cuprind doar fapte săvârșite cu mâinile și cu picioarele, ci și lucruri lăuntrice, care țin de domeniul

62. H. Schlier, *Galater*, p. 181, citat la E. Mauerhofer, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*.

gândurilor, simțămintelor și sentimentelor (mândria, încăpățânarea, disprețul, nerecunoștința, ura, gândurile necurate, preacurvia în gând, ambiția greșită, respectiv exagerată, ocultismul și multe altele).

Firea pământească se opune Duhului și vrea să-și impună vechile drepturi. Cândva avea poziția de monopol de a hotărî totul și a programat obiceiuri păcătoase în gândirea și faptele noastre. Dar acum Duhul a preluat stăpânirea și conducerea, ca să ia poziție împotriva firii pământești și a obiceiurilor ei. Această programare veche nu este ștersă în ziua mântuirii mele (a cotiturii mele personale spre mântuire și a întoarcerii mele la Dumnezeu). Ea este mai degrabă dusă de Duhul în locul unde îi este locul: în moarte.

Există un conflict în creștin, care are loc între firea mea pământească și Duhul Sfânt. Petru vorbește despre el când spune că trebuie să ne ferim de poftele firii pământești, *care se războiesc cu sufletul* (1 Petru 2:11). Poftele, spune Iacov, se luptă în mădularele noastre (Iacov 4:1; vezi și 1:13-15), cerând să fie hrănite și satisfăcute.

12.7 Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea noastră – o contradicție?

În Noul Testament suntem adesea îndemnați să acționăm, deși în același timp Dumnezeu este Cel care lucrează ceea ce trebuie. La fel este și aici. Afirmatia de aici („Umblați în Duhul”) este, așadar, un imperativ al mântuirii (ce ni se poruncește să facem pe temeiul a ceea ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi; germ. *Heilsimperativ*). Este o „formă activ-pasivă”. Noi suntem cei care umblăm (activ), dar trebuie s-o facem prin puterea Duhului (pasiv).

Firea pământească și Duhul sunt potrivnice unul altuia, **ca să nu faceți ce vreți**. Ce vrea să spună Pavel prin aceasta? Există trei participanți la acest conflict? Evident: Există firea pământească, există Duhul lui Dumnezeu și exist eu, persoana responsabilă, care se hotărăște pentru o tabără. Scurta propoziție „... ca să nu faceți ce vreți” are cel puțin trei aspecte:

1. Am fost chemați la libertate (5:13), ca să nu facem ceea ce vrea firea noastră pământească.
2. Lupta nu este dusă de noi, ci de Duhul.
3. Noi (eul nostru) stăm, ca cei atinși direct, în mijlocul acestui conflict.

12.8 Chemați la libertate – dar ce fel de libertate este aceasta?

Cuvântul călăuzitor al conflictului dintre Duh și firea pământească (5:1) – adică mesajul epistolei – cuprinde libertatea. Dar, în aceeași suflare, Pavel avertizează să nu folosim această libertate față de Legea lui Moise ca pe o permisiune pentru firea pământească. Căci în afara Legii lui Moise este

valabilă o lege nouă, și anume legea lui Hristos (6:2)! Legea nouă este legea Duhului, prin care Hristos ne marchează viața și ale cărei efecte se văd în roadele Duhului. „Libertatea ia naștere înăuntrul legii, nu în afara ei. Când are o locomotivă cea mai mare libertate? Când se împiedică peste pietre și buturugi? Desigur că nu! Când se lasă «constrânsă» de șine, merge lin și fără frecare, fiindcă așa a fost construită. Ea are nevoie de «ordinea» și de «disciplina» șinelor, ca să poată merge lin și repede.”⁶³ Această conducere pe șine o numește Pavel „călăuzire” și „umblare” prin Duhul lui Dumnezeu. Drept urmare, crește roada felurită a Duhului, în timp ce faptele firii pământești dispar tot mai mult. Aceasta este alternativa lui Dumnezeu la Legea lui Moise, deși în același timp împlinim Legea lui Moise atunci când, prin Duhul lui Dumnezeu, „ne iubim unii pe alții” (5:14; vezi și Romani 8:3).

Aici este vorba despre a părăsi domeniul Legii. Lucrul acesta s-a întâmplat deja cu noi pe Golgota: Am murit față de Lege (Galateni 2:19; Romani 7:6). Dacă lucrul acesta a avut loc, atunci nu stăm într-un pământ al nimănui, unde nu sunt valabile niciun fel de legi. Îi aparținem lui Dumnezeu – este țara *Lui*. Această țară este disputată în luptă, fiindcă ținta nu este încă atinsă. Conflictul dintre Duh și firea pământească îl așteaptă pe fiecare om care intră în viața nouă. Dacă suntem călăuziți de Duhul, nu suntem sub Lege; cele două feluri de a-ți conduce viața (Legea și Duhul) se exclud.

12.9 Duhul luptă pentru noi

Pare într-adevăr că în acest conflict am avea un fel de rol de spectator. Pentru că Duhul și firea pământească se luptă în noi, nici nu mai putem face ce vrem, fiindcă cei doi fac ce vor ei! Firea pământească produce faptele firii pământești, Duhul produce roada Duhului. Albrecht (traducere germană a Bibliei) traduce: „Căci firea pământească, cu pofta ei, se ridică dușmănos împo-

triva Duhului, și tot așa Duhul împotriva firii pământești. Amândoi se află în luptă unul cu altul și nu îngăduie ca voi să lucrați după voia voastră.” Lecția este că în această confruntare „nu facem ce vrem”, oricât de bine ar fi intenționat. Lupta împotriva firii pământești este dusă de Duhul. Dar ea nu trece pe lângă noi, ca și cum nu ne-ar privi. Nu putem pleca în concediu și să-l lăsăm pe Duhul să lupte. Se vrea să se spună că lupta împotriva firii pământești face parte din propriile noastre experiențe, dar că, prin propriul efort, ea este pierdută. Nu avem putere, atâta vreme cât nu-l lăsăm lui Dumnezeu lupta. Avem, ce-i drept, voința, dar nu și mijloacele. Conflictul se

63. Jay E. Adams, *Grundlagen biblischer Lebensberatung*, p. 256.

petrece în sufletul, respectiv în inima mea, unde însă noul comandant de oști, Duhul, a preluat comanda.

12.10 În mijlocul luptei

Să repetăm textul cu cuvintele traducerii Neue Genfer Übersetzung (NGÜ, traducere germană a Bibliei):

„Ce vreau să spun prin aceasta? Lăsați Duhul lui Dumnezeu să vă determine purtarea, și atunci nu veți mai ceda poftelor propriei voastre naturi. Căci natura omenească, prin poftele ei, se îndreaptă împotriva Duhului lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu, prin dorința Lui, se îndreaptă împotriva naturii omenești. Cele două sunt în conflict una cu alta, și fiecare parte vrea să împiedice să faceți ceea ce vă îndeamnă cealaltă parte să faceți.”

Nu există un eu neutru care să poată scăpa de acest conflict dintre firea pământească și Duh. *Eul* nostru își ia forța motrice a faptelor fie din firea pământească, fie din Duhul. Nu suntem niciodată observatori pasivi, ci ne aflăm în punctul central al conflictului. Suntem răspunzători de tot ce hotărâm, gândim și facem. Când mă aflu în confruntarea directă, în ispită și încercare, atunci trebuie să hotărâsc limpede și să iau poziție. „Deși ... Duhul Sfânt S-a mutat în tine și îți reprezintă acolo, în persoana Lui, atât pe Dumnezeu Tatăl, cât și pe Dumnezeu Fiul, El nu va încălca totuși niciodată suveranitatea propriei tale voințe. Nu te va scuti de hotărârea pe care o iei pe propria ta răspundere. ... Dacă El exercită totuși stăpânirea în fiecare colț al inimii tale, dacă El îți determină astfel comportamentul, aceasta se întâmplă numai în urma propriei tale alegeri libere și a consimțământului tău bucuros. Dar tocmai acest drept de a spune nu este ceea ce te ridică, ca om, deasupra regnului animal și face din tine ființa morală pentru care te-a rânduit Dumnezeu. Aceasta este și – numai aceasta – ceea ce te face în stare să-L iubești pe Dumnezeu la rândul tău și să-I răspunzi astfel dragostei Lui. Acest «da» bucuros spus lui Dumnezeu în fiecare clipă a vieții tale umple inima Creatorului de o bucurie mai mare decât toate minunile palpitate (interesante) ale milioanelor de lumi care au fost aruncate, prin cuvântul Lui atotputernic, în nemărginirea universului. Ele toate nu au capacitatea de a-L iubi, fiindcă nu au capacitatea alegerii libere. Privilegiul de a fi tu însuși și de a fi om constă, așadar, în faptul că ai voie să-L cunoști, să-L alegi și să-L iubești pe Dumnezeu. Acesta este privilegiul tău cu totul personal.”⁶⁴

64. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, p. 115.

Prezența Duhului nu este un automatism cu garanția câștigului încorporată. Deviza vieții noastre trebuie să fie: să trăim cu Isus, să rămânem aproape de El și să lăsăm Cuvântul Lui să locuiască din belșug în noi. Astfel ne vom hotărî pentru Duhul și împotriva firii pământești.

Lucrarea lui Dumnezeu și răspunderea noastră nu se exclud niciodată. Dacă vorbim doar despre lucrarea lui Dumnezeu, se poate întâmpla să ne lăsăm purtați în pasivitate. Dacă ne vedem tot timpul datorii și răspunderea, atunci nu privim la Hristos, ci la păcatul pe care vrem să-l biruim. Cu această perspectivă vom fi în pericolul de a lupta cu propriile puteri și de a ne crispa. Duhul cuprinde noua regulă de viață și puterea de a trăi după ea. Călăuzirea Lui nu este doar arătarea drumului, ci Duhul este însoțitorul nostru de călătorie; El merge înaintea noastră.

12.11 Virușii și vaccinul

Încă o comparație, care ilustrează rolul voinței mele, al firii pământești și al Duhului. Să comparăm agenții patogeni latenți din corpul meu cu firea noastră pământească. Când duci o viață sănătoasă, rareori se va ajunge la o îmbolnăvire. Dacă mă hrănesc nesănătos, dacă nu mă îmbrac suficient, aceasta poate duce la o răceală. Dacă iau atunci un medicament (hotărârea aceasta trebuie s-o iau eu), el va începe în corpul meu lupta împotriva răcelii. Lupta aceasta are loc, ce-i drept, în corpul meu, dar nu eu o duc. Totuși, eu pot începe această luptă prin hotărârea conștientă de a lua un medicament. Mai departe, pot favoriza succesul medicamentului prin multă odihnă, o alimentație bună și aer curat.

12.12 Ce sunt faptele firii pământești?

Pavel nu lasă să apară nicio îndoială cu privire la ce înțelege el prin firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) și prin faptele ei. Catalogul lui cu aceste fapte nu este exhaustiv, ca și cum, în afară de cele numite aici, n-ar mai exista alte păcate. Prin cuvintele de încheiere ale catalogului, „și alte lucruri asemănătoare”, Cuvântul lui Dumnezeu îi dă fiecărui cititor nu numai posibilitatea de a continua lista, ci, indirect, porunca de a identifica faptele proprii lui firi pământești.

Faptele firii pământești sunt diferite, atât în efectul lor, cât și în felul în care sunt judecate. Nu degeaba stă curvia pe primul loc. Dar fie că sunt „păcate mici sau mari”, ele vin toate din același izvor rău. Firea noastră pământească este în stare de fiecare dintre lucrurile numite aici (atât în ce privește faptele, cât și în ce privește gândirea). În acest sens, firea pământească este ca o

sămânță în care sunt ascunse toate păcatele posibile, ca să poată ieși la iveală într-o zi. Faptul că Pavel nu vorbește, ca în cazul Duhului, despre *roada* firii pământești pare să aibă de-a face cu faptele Legii, pe care voiau să se sprijine galatenii. Cu alte cuvinte: Suntem în stare să facem faptele firii pământești prin propria putere, în timp ce suntem neputincioși să aducem noi înșine roadele Duhului. Pentru aceasta avem nevoie de Duhul Sfânt. Iar faptele firii pământești sunt cunoscute (5:19-21):

- **Curvia** (gr. *porneia*) – desfrâu, *orice* activitate sexuală în afara căsniciei
- **Necurăția** – ceea ce este pervers, murdar; purtarea fără frâu, respectiv fără rușine în domeniul sexual, fie înăuntrul, fie în afara căsniciei; stricăciunea întregii personalități, așa cum otrăvește ea fiecare domeniu al vieții
- **Desfrânarea** – lipsa de măsură, lipsa de frâu, amortirea simțurilor
- **Închinarea la idoli** – venerarea a tot ce Îl dă la o parte pe Dumnezeu și voia Lui de pe primul loc în viața omului respectiv (cultul idolilor la fel ca închinarea la idoli ideologici din zilele noastre); egoismul
- **Vrăjitoria** (gr. *pharmakeia*) – magie, farmece, ocultism, spiritism, droguri
- **Vrăjmășia** – întoarcerea spatelui oamenilor, dihonie, ură, proasta dispoziție față de alte persoane
- **Cearta** – discordie, gâlceavă, duh de ceartă
- **Gelozia** – invidie, comportamente egoiste și de alt fel, care urmăresc propriul avantaj, bănuiele
- **Mânia** – furie, izbucniri de mânie, atac nestăpânit asupra celor din jur, insistență vehementă asupra propriei păreri
- **Neînțelegerile** – certuri, intrigi
- **Dezbinările** – risipire, rupturi, conflicte
- **Certurile de partide**⁶⁵ – erezie, dezbinări, secte; formarea de grupuri care tulbură
- **Pizma** – obiceiul de a nu-i dori celuiilalt nimic bun
- **Uciderea** – ură, omor (efectiv, și nu doar în gând)
- **Beția** – consum excesiv de alcool, stări de beție
- **Îmbuibarea** – chefuri cu băutură și mâncare fără măsură, lăcomie, desfătare
- **și alte lucruri asemănătoare.**

Nu există niciun viitor în Împărăția lui Dumnezeu pentru oamenii care fac aceste lucruri, pentru care așa ceva este normal, care stăruie în ele și care nu-și mărturisesc păcatul și nu-l părăsesc (5:21).

65. Așa sună nota de subsol din Elb 2003 (traducere germană a Bibliei). În textul principal al acestei traduceri a Bibliei stă aici „secte”.

12.13 Roada Duhului lui Dumnezeu

Roada minunată, de care se bucură Tatăl și Fiul și care este la fel o bucurie pentru cei ce sunt binecuvântați prin ea, este adusă în credincios de Duhul lui Dumnezeu. Nu eu pot face ca o roadă să crească, fiindcă Dumnezeu dă creșterea⁶⁶ (1 Corinteni 3:6). Eu însumi trebuie să creez „condițiile-cadru” pe temeiul cărora este posibilă o creștere bună. Pot încerca să pun la dispoziție un pământ bun, pot împiedica și îndepărta buruiana firii pământești și pot purta de grijă de o „udare” îndestulătoare prin Cuvântul lui Dumnezeu. În toate acestea nu avem însă voie să trecem cu vederea „minunea”: Mai mult decât orice semn și orice minune, este o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu atunci când oamenii, din păcătoși plini de ură, devin astfel de făpturi în ale căror inimi a fost turnată dragostea lui Dumnezeu și care apoi iubesc ei înșiși așa cum iubește Dumnezeu. Roadă Duhului, dimpotrivă, este (5:22-23):

1. **Dragostea** – dragostea dumnezeiască, gata de jertfă, aici mai ales înăuntrul bisericii lui Dumnezeu, care nu este un sentiment, ci o hotărâre a voinței. Fără această dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, totul este fără valoare și în viața creștină (1 Corinteni 13). Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi.
2. **Bucuria** – bucuria comună a celor ce fac parte din poporul lui Dumnezeu, care umblă în Duhul, și în adunările lor; bucuria adevărată pentru ce a făcut Dumnezeu la noi și la alții, pentru ce face El acum și pentru ce va face potrivit făgăduinței Lui; bucuria vieții în Hristos
3. **Pacea** – nu doar lipsa certurilor, ci împăcare, relații calde unii cu alții, legătură strânsă, întregire
4. **Îndelunga răbdare** – răbdare și mărinimie în purtarea față de alții; disponibilitatea statornică de a-i suporta pe semeni și împrejurările; dragostea în latura ei pasivă, dar perseverentă
5. **Bunătatea** – atitudine binevoitoare, mereu gata de ajutor și plină de înțelegere, o fire blândă, dărnicie; latura activă a dragostei
6. **Facerea de bine** – bunătatea din inimă, asemănătoare cu bunătatea; a-i da celui alt ce este drept și bun
7. **Credincioșia (credința)** – încrederea în Dumnezeu; virtutea de a fi demn de încredere, sinceritatea, loialitatea; imitarea lui Dumnezeu, care Se ține întotdeauna de cuvântul Lui și este credincios făgăduințelor Lui

66. Vezi și Matei 6:28: „Uitați-vă la crinii câmpului, cum cresc: Ei *nu se ostenesc* și nici nu torc” (sublinierea autorului).

8. **Blândețea** – delicatețe, putere și duioșie (în germană nu există un cuvânt care să se potrivească exact); opusul egoismului și al pretențiilor exagerate; smerenie în privința propriei persoane
9. **Înfrânarea poftelor** – stăpânire de sine, autodisciplină și autocontrol, echilibru.

Roada, respectiv roadele, sunt felurite și bogate. Și această „listă”, ca și cea dinainte, nu este exhaustivă, ci reprezentativă. William Barclay spune că este greu să găsești în această înșiruire atât o definiție exactă, cât și o delimitare a lor unele de altele.⁶⁷ La toate aceste însușiri și virtuți etice se poate vedea că pentru un om este aproape imposibil să le trăiască mai mult sau mai puțin statornic în viața lui. Este vorba, într-adevăr, de o roadă a lui Dumnezeu.

Pavel își încheie lista reluând firul roșu: „**Împotriva acestor lucruri nu este lege**” (versetul 23). Cu alte cuvinte: Dacă aceste virtuți se văd printre noi datorită prezenței Duhului, Legea este irelevantă. Oamenilor care se iubesc unii pe alții prin Duhul nu mai trebuie să le poruncească nicio Tora: Să nu ucizi.

12.14 Locul firii pământești este pe cruce

Creștinul a luat cea mai limpede poziție față de firea pământească. El însuși a pironit firea pământească pe cruce. Credem aceasta și ne purtăm potrivit cu ea. Firea noastră pământească n-a meritat nimic altceva decât moartea pe cruce. Exact așa spune Pavel:

„Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.”

Galateni 5:24

Cine Îi aparține lui Hristos a făcut lucrul acesta *o dată pentru totdeauna*: Când am crezut în Hristos, ne-am osândit viața veche și ne-am lepădat de ea. Am recunoscut sentința de moarte a lui Dumnezeu asupra vieții noastre fără Dumnezeu și asupra a ceea ce era forța motrice a acestei vieți fără Dumnezeu: firea pământească. De ce răstignită? Pentru că Hristos a luat asupra Sa, pe cruce, în locul nostru, sentința de moarte asupra omului nostru celui vechi.

Firea pământească poartă în ea patima și pofta ca pe un elixir al vieții. Prin pasul credinței spre Hristos ne-am lepădat de ele. Aceasta ne pune o îndatorire, fiindcă ceea ce ai răstignit și ai omorât tu însuși ar trebui să rămână apoi în moarte și să nu se mai vadă în viața noastră. Dar, în ciuda răstignirii, în ciuda omorârii, firea pământească, cu faptele ei, este încă aici.

67. William Barclay, *Fleisch oder Geist?*, Augsburg, 1968.

Ea este încă de neîndreptat în noi. Lucrul acesta corespunde cuvântului adresat romanilor, că trebuie să ne socotim morți față de păcat (Romani 6:11). Dumnezeu a făcut ceva pentru noi, ca să fie cu putință să scăpăm de dictatura păcatului. Așa este și în acest cuvânt. Crucea lui Isus Hristos este sfârșitul firii pământești, sfârșitul omului celui vechi, sfârșitul eului celui vechi. Fără cruce și fără această cunoaștere nu este posibilă umblarea în Duhul.

Nu se spune că ar trebui să ne răstignim firea pământească în fiecare zi. Lucrul acesta se spune adesea cu intenții bune. Dar adevărul este că trebuie să pornim de la faptul că ea a fost răstignită o dată – împreună cu Hristos. Acesta este startul într-o viață nouă, cu cele mai bune premise, date de Dumnezeu Însuși. Acum, după evenimentul crucii, în viața cea nouă, avem de-a face cu fiecare *faptă* în parte a firii pământești. Firea pământească poartă un „război de gherilă” din ambuscadă. Aceste atacuri trebuie „să le facem să moară” prin puterea Duhului Sfânt (Romani 8:13; Coloseni 3:5). A face să moară înseamnă a nu le lăsa să reînvie. Îmi aduc aminte de moartea lui Hristos pentru omul meu cel vechi și de cât L-a costat să moară pentru aceasta. Prin aceasta ajung mereu din nou la privirea și la judecata lui Dumnezeu asupra firii pământești, iar aceasta mă ajută apoi să lupt consecvent împotriva ei.

12.15 Cine este omul după ce a fost răstignit împreună cu Hristos?

Când suntem descriși ca cei care și-au răstignit ei înșiși firea pământească, aceasta este doar o față a monedei. Cealaltă față o descrie Pavel la începutul epistolei:

... am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu,⁶⁸ ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credință, prin (credința) în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Galateni 2:19-20

Aceasta este poate cea mai potrivită descriere a ceea ce înseamnă a fi creștin. Viața noastră veche, respectiv starea noastră de autodeterminare, în care acul busolei a arătat mereu spre noi înșine, este răstignită împreună cu Hristos. Aceasta a fost singura cale de a fi cu adevărat eliberați de viața veche – și mai ales în așa fel încât lucrul acesta să aibă loc în mod valabil din punct de vedere juridic înaintea neprihănirii și sfințeniei lui Dumnezeu. Niciun om nu vrea să-și piardă viața și să renunțe la autodeterminarea lui, fiindcă îi este

68. „Și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu” redă textul notei de subsol din Elb 2003 în acest loc.

frică de pierdere, în fața a ceea ce vine după aceea. Așa ne-a „programat” firea pământească, iar acest „software” lucrează încă în noi. Cât de des ne agățăm de ce suntem și de ce avem! Recunoaștem prea puțin ce pune Dumnezeu în locul celor vechi. Dar acest cuvânt este fără echivoc. „Cât se poate de radical: Am murit, trăiesc! Mort în moartea lui Hristos, viu în viața lui Hristos. Lucrul acesta este formulat atât de puternic, încât nu este ușor de priceput pentru puterea noastră de înțelegere. Ne gândim: Doar nu se poate, căci un om rămâne totuși el însuși, tu rămâi totuși persoana care ești? Unii au căutat aici o soluție, împărțind omul în trei părți: duh, suflet și trup, în care trupul și sufletul trebuie să moară, ca să poată trăi duhul. Dar nu avem voie să privim cuvintele lui Pavel din perspectiva occidentală, ci trebuie să le luăm pentru ce au fost gândite și să încercăm să le înțelegem așa cum le este scopul. Viața în Adam s-a încheiat, fiindcă acum neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită în Evanghelie. Viața lui Hristos începe pentru oricine primește Evanghelia.”⁶⁹

Într-adevăr, ar trebui să înțelegem acest verset biblic, central pentru viața noastră, cât se poate de simplu. „Vei rămâne întotdeauna tu însuși și nimeni altcineva. Omul care se scoală dimineața este exact același cu cel care s-a culcat seara dinainte. De aceea trebuie să te împaci cu faptul acesta: Tu însuși ești omul cu care trebuie să te descurci pentru tot restul zilelor tale. În al doilea rând însă, aceasta este voia lui Dumnezeu! El n-a vrut niciodată să fii altcineva decât tu însuși. Dar El vrea ca acum să fii cu adevărat omul pentru care te-a rânduit ...

Eul meu (același care săvârșește păcatul în mine) este răstignit împreună cu Hristos. «Trăiesc (același eu pe care l-a făcut Hristos din mine), dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» (Galateni 2:20) ... Nu pierzi nimic din propria ta personalitate atunci când, prin credință, îți iei împreună cu Hristos locul pe cruce. Dimpotrivă, personalitatea ta trece printr-o prefacere. Ajungi pur și simplu sub o altă conducere, așa că atunci se spune despre tine: «Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi» (2 Corinteni 5:17).”⁷⁰

În locul omului celui vechi și al eului celui vechi vine acum Altcineva, și anume cu plinătatea vieții Lui. Aceasta este o viață de biruitor, o viață de înviere, o viață dumnezeiască. La urma urmei, este Domnul Isus Hristos Însuși, care Se mută acum în viața mea, în personalitatea mea, respectiv în inima mea, ca să rămână acolo pentru totdeauna. Aceasta înseamnă a fi creștin! Semnul creștinismului este o cruce goală, un mormânt gol, Hristos pe

69. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, p. 80.

70. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, p. 106 și urm.

tron și Hristos în mine! Nu schimbarea vieții impusă mie din afară, nu, ci Hristos este Cel care trăiește în mine și înfăptuiește ce-I place lui Dumnezeu. Este o viață nouă, care izvorăște din inima înnoită. Hristos Însuși este Cel care lucrează și care este izvorul nesecat de putere pentru viața mea nouă. El este izvorul nu doar pentru „lucrurile duhovnicești” (citirea Bibliei, rugăciunea, evanghelizarea etc.), ci izvorul pentru toată viața mea, și pentru munca mea, pur și simplu pentru fiecare secundă a vieții mele. Nu doar mă prefac că ar fi așa – este o realitate că Hristos trăiește în mine. Această viață este marcată de încrederea în Fiul lui Dumnezeu, care, prin jertfa Lui pentru mine și pentru fiecare în parte, a făcut totul cu putință.

12.16 A ne lua crucea în fiecare zi

Înainte ca Isus să fie răstignit pe Golgota, El vorbea deja despre cruce, nu numai despre crucea Lui, ci despre crucea fiecăruia care avea să-L urmeze. În Luca 9:23 (vezi și Luca 14:27; Matei 10:38; 16:24; Marcu 8:34) se spune:

„(Isus) a zis tuturor: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.”

Domnul Isus vorbește aici despre lepădarea de sine (adesea dureroasă). Cine Îl urmează pe El nu se urmează pe sine însuși, nici eul lui și ținutele lui, ci pe Învățătorul și Domnul lui. *Eul* meu este dat morții; nu mai are nicio însemnătate. A lua conștient această cruce și a o țârî la locul execuției este o îndatorire zilnică a ucenicului. Aceasta este, desigur, o comparație. Este vorba despre un principiu pe care Domnul îl ilustrează prin acest exemplu drastic. Cine își pierde viața (și anume pe crucea lepădării de sine și a renunțării la sine) va găsi viața adevărată, viața din belșug (Matei 10:39). Acum, aceste cuvinte ale lui Isus nu corespund întocmai cu ce le-a spus Pavel galatenilor cu privire la faptul că ei și-au răstignit firea pământească. Aceasta se datorează, de pildă, faptului că la Pavel este vorba despre lucrurile rele ale firii pământești. Isus însă are în vedere și lucruri care nu trebuie neapărat să fie rele, dimpotrivă. Există destule lucruri care sunt bune în sine, dar care, dacă le cercetăm cu lupa, ne țin departe de o urmare consecventă a lui Isus.

Crucea *mea* (personală) nu este ceva abstract, ci mă vizează pe mine personal, felul meu de a fi și situația mea. Sunt acele domenii în care la mine se vede încă firea pământească. Crucea surorii mele și a fratelui meu arată, probabil, altfel. A te lepăda în felul acesta de tine însuși costă enorm de mult. Purtarea crucii este și un spectacol de cea mai rea speță. Cine poartă crucea nu se poate aștepta la cinste de la oameni.

12.17 A trăi și a umbla prin Duhul: A fi sau a nu fi

Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.

Galateni 5:25

Crucea a pus capăt celor vechi cu temeinicia lui Dumnezeu. Am fost și născuți din nou prin Duhul, fiindcă firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) era stricată. Am fost aduși la viață, am trecut din moartea duhovnicească la viață. Această viață este existența nouă în Hristos, acesta este omul cel nou. Duhul Sfânt este numit aici izvorul și puterea acestei vieți noi. Cum stau acum în legătură unul cu altul cele două cuvinte, „a trăi” și „a umbla”? Ce le deosebește? Viața este bătaia inimii omului celui nou – faptul că el există. El întruchipează creația nouă, pe care a creat-o Hristos Însuși ca Mântuitor și ca Cel înviat. Noi suntem capodopera Lui. Cele vechi s-au dus, toate s-au făcut noi.

Dar cel născut din nou nu este o statuie, ci un *om* nou și viu, creat după modelul lui Isus Hristos. Un om nou umblă după modelul lui, și anume după Hristos, începutul și autorul creației noi. A umbla nu înseamnă doar *a fi* (a trăi), ci și *a acționa*. Viața obligă la mișcare și la vioiciune. Umblarea înseamnă a face un pas după altul. Viața din Dumnezeu aduce întotdeauna roadă, și anume roada Duhului. Un autovehicul are nevoie de carburant ca să poată merge. Când rezervorul este gol, trebuie să-l împingi. Un motor electric are nevoie de curent, altfel nu-i va folosi nimănui. Creștinul are nevoie de Duhul Sfânt ca să aducă roada Duhului. „Călăuzirea Duhului înseamnă că El rămâne în noi și cu noi, ca un conducător puternic, un învățător înțelept, un antrenor răbdător. Această «călăuzire» nu este un eveniment senzațional, care se petrece o singură dată, ci un proces care înaintează continuu.”⁷¹ Încă o dată: Viața singură nu este de ajuns, după cum nu este de ajuns nici simpla prezență a Duhului. Nu avem voie doar să-L numim pe Duhul al nostru, ci trebuie să ne și supunem pretenției Lui de a ne stăpâni, de a ne călăuzi și de a ne conduce. Acest foc trebuie să-l ațâțăm mereu din nou, și unii altora, în loc să stingem Duhul.

12.18 A umbla prin Duhul – cum se poate?

Poate am observat că Pavel spune, ce-i drept, că trebuie să umblăm prin Duhul, dar nu descrie concret cum trebuie să facem aceasta. Întreaga epistolă seamănă cu o „pledoarie pentru Duhul”. De aceea, Legea este exclusă

71. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, p. 138.

definitiv: „Pentru un suflet care n-a înțeles încă ce este adevărata eliberare pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu, remediul cel mai firesc (și cel mai la îndemână) este să încerce cu Legea. Acesta nu este un remediu, ci exact contrariul.”⁷² A lua Legea în ajutor este exact opusul a ceea ce cuprinde umblarea prin Duhul. Pavel pare să presupună pur și simplu viața prin Duhul ca o experiență reală și care se poate simți. Textul lui însuși ne oferă trăsături ale călăuzirii prin Duhul:

- a nu face din Lege (sau dintr-o lege) regula vieții
- Persoana respectivă *vrea* să umble prin Duhul. Cine umblă prin Duhul răspunde îndemnului corespunzător și hotărârii conștiente și mereu reînnoite de a-I da Lui stăpânirea asupra vieții noastre.
- a primi prin credință faptul că firea noastră pământească este rea și nu folosește la nimic și că trebuia să fie răstignită împreună cu Hristos
- a lua seama să aducem roadele Duhului față de ceilalți
- a lua seama să nu îngăduim faptele firii pământești
- Recunosc și cred: Hristos și Duhul Său trăiesc în mine.
- a nu umbla prin propriul efort, concentrat asupra propriei persoane, ci, în dependență de Dumnezeu, a-I cere și a aștepta de la El călăuzirea Duhului
- a nu ne concentra asupra conflictului împotriva firii pământești din mine, ci asupra lui Hristos și asupra a tot ce are legătură cu El.

12.19 Poticnire și ridicare

Fraților, chiar dacă un om ar fi surprins în vreo greșeală, voi, cei duhovnicești, să-l ridicați pe unul ca acesta cu duh de blândețe; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.

Galateni 6:1

„Venirea Duhului înseamnă că a izbucnit o «infecție divină» ..., dar nu că a sosit perfecțiunea divină. Viața noastră se află acum sub conducerea Celui care a lucrat odinioară inspirarea Legii, ceea ce, desigur, nu înseamnă că oamenii din poporul lui Dumnezeu nu pot fi «surprinși de o greșeală».”⁷³ Nu este realist să pornim de la ideea că trăim mereu și exclusiv în biruință. Conflictul dintre Duh și firea pământească folosește metafora luptei, iar de luptă țin și înfrângerile. În Hristos suntem „deja acum” biruitori, dar „încă nu” suntem la țintă. Biruința finală ne este sigură, dar pe linia frontului câte o

72. F. W. Grant, *Numerical Bible*, volumul 6, p. 313.

73. Gordon Fee, *Der Geist Gottes und die Gemeinde*, Metzinger, 2005, p. 192.

poziție sau alta este uneori copleșită de vrăjmaș. Aceasta i s-a întâmplat celui pe care Pavel îl numește aici „om” și care a făcut o greșală.

Cei cu gândire duhovnicească trebuie să-l ridice pe unul ca acesta cu blândețe. Părtașia vie, plină de încredere și activă a credincioșilor, viața împreună și prietenii în Domnul au o funcție importantă în conflictul dintre Duh și firea pământească – atât în încurajarea reciprocă, cât și în a ajunge din nou pe drumul cel bun și în a-i aduce pe alții înapoi pe el. În aceasta, cei cu gândire duhovnicească trebuie să fie în gardă să nu cadă și ei în aceeași ispită, fiindcă, deși au o atitudine duhovnicească, firea pământească, cu toate poftetele, patimile și ademenirile ei, este și în ei un pericol permanent.

Aici lui Pavel nu-i este vorba despre o anumită greșală. Pentru toate nenumăratele greșeli felurite, mici și mari, este valabil același plan de urgență al lui Dumnezeu pentru ridicarea celui căzut. O greșală este o călcare de poruncă, un pas greșit, o poticnire pe pista de alergare a credinței. O greșală cuprinde un păcat, o faptă a firii pământești, o cedare în fața ispitei.

Fără îngâmfare, ca unii care stăm și trăim sub har, putem spune că astfel de înfrângeri nu sunt regula într-o viață creștină normală. Trebuie însă să recunoaștem cu smerenie că ele corespund experienței noastre zilnice. Dacă zicem că n-avem păcat, spune Ioan, ne înșelăm singuri. Trebuie să luăm păcatul din viața noastră foarte în serios.

12.20 Înapoi pe drumul cel bun

După o greșală trebuie să revii pe drumul cel bun. O greșală aduce întotdeauna o pagubă duhovnicească, a cărei mărime depinde de felul și de însemnătatea greșelii. Aici este vorba despre un principiu, și anume că după o greșală lucrurile nu au voie să meargă mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se cere ca noi să acționăm. Nu avem voie să trecem nepăsători peste păcat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

A reveni pe drumul cel bun înseamnă: Hristos și Duhul mă duc cât se poate de repede acolo încât să nu-mi ascund păcatul, ci să-l mărturisesc și să-l dau pe față. Trebuie să recunosc păcatul pe care l-am săvârșit (ca un copil al luminii), să-mi pară rău de el (adică să sufăr din pricina lui) și să-l mărturisesc (adică să-l recunosc) și să fiu conștient de iertarea lui Dumnezeu.

12.21 Ajutorul nostru din cer

Trebuie să se întâmple ceva atunci când am păcătuț. Hristos, Mijlocitorul nostru în cer, este activ în acest caz ca Ajutor pentru noi:

Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.

1 Ioan 2:1

Ajutorul și Mijlocitorul nostru a rezolvat, ca Cel Neprihănit, prin jertfa Lui, problema păcatului o dată pentru totdeauna. Dar acum, când apare păcatul în viața noastră, El lucrează, după o greșeală, la inima și la conștiința noastră. Ajutorul Se îngrijește de *noi*, nu de Tatăl, pe al cărui tron stă. El nu trebuie să-L îmbuneze pe Tatăl, ca Acesta să nu fie mânios pe noi. Păcatul nu este problema Tatălui, ci problema noastră. Isus Hristos vrea să ne aducă acolo încât să ne recunoaștem păcatul, să ne pocăim (adică să ne pară rău de el) și să-l mărturisim. În același timp, El ne confirmă dragostea Tatălui, ca să recunoaștem că suntem primiți fără condiții. Păcatul nu rupe legătura veșnică de viață cu Tatăl.

Noul Testament nu-i îndeamnă pe copiii lui Dumnezeu să ceară iertare atunci când au păcătuit. Toate păcatele, chiar și cele viitoare, le *sunt* iertate pentru totdeauna (Efeseni 1:7; 4:32; Coloseni 1:14; 2:13; 3:13; Evrei 10:18; 1 Ioan 2:12). Aceasta este, de altfel, marea deosebire față de Vechiul Testament, unde și credincioșii, ca de pildă David, cer iertare. După cruce, lucrul acesta nu mai este necesar. Totuși: Ne mărturisim păcatul și ne pare rău de el, fiindcă trebuie să fim sfinți, așa cum Tatăl nostru ceresc este sfânt. În acest sens avem nevoie de curățire prin apa Cuvântului lui Dumnezeu: Cuvântul ne arată păcatul, iar apoi trebuie să-l mărturisim și, desigur, să-l părăsim: **„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”** (1 Ioan 1:9). Iertarea deplină ne-a fost dată în ziua întoarcerii noastre la Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Dar pentru că putem încă să păcătuim, avem nevoie, ca credincioși, de curățirea prin apa Cuvântului lui Dumnezeu.

12.22 Ce facem dacă am păcătuit?

Trebuie să dovedim că putem totuși mai bine? Trebuie să ne ștergem vina prin fapte de pocăință? Sau o greșeală nu mai are prea mare însemnătate, fiindcă toate păcatele ne-au fost deja iertate?

Trebuie să ne recunoaștem păcatele, să le mărturisim și să le părăsim. Nu există nicio cale de ocolire; aceasta este o necesitate: Ori de câte ori noi – credincioșii – am păcătuit, și toți greșim adesea și în multe privințe (Iacov 3:2), trebuie să mărturisim păcatul. A mărturisi are înțelesul de „a da pe față”. A mărturisi înseamnă a numi un lucru așa cum este el cu adevărat. Tradus literal, înseamnă „a spune același lucru”, și anume același lucru pe care îl

spune Dumnezeu despre el. Păcatul trebuie să-l numim păcat. În privința aceasta nu avem voie să scuzăm sau să înfrumusețăm nimic.

Mărturisirea păcatelor unui credincios nu șterge vina păcatului care ne duce în iad. Vina noastră pentru păcat a fost ștearsă pentru totdeauna prin sângele lui Isus. Păcatul la un credincios afectează relația trăită conștient dintre Tată și copil, părtășia cu Dumnezeu. Părtășia practică, pe care o putem trăi, cu Tatăl și cu Fiul este afectată și este tulburată și rănită printr-o viață firească. Dar un copil al Tatălui rămâne copil chiar și atunci când cei doi nu-și mai vorbesc și copilul a fost neascultător. Ca să avem însă o părtășie adevărată, vie și în același timp plină de dragoste, trebuie înlăturați toți factorii care tulbură, iar aceștia, în relația noastră cerească dintre Tată și copil, se găsesc numai de partea noastră. Trebuie să ne întoarcem și să ne aruncăm mereu din nou în brațele Tatălui nostru ceresc, care ne iubește.

Nu este oare simplu să mărturisești păcatul? Nu, nu întotdeauna. Aceasta are diferite motive. Motivul cel mai frecvent constă în faptul că, la început, reacționăm adesea ca și cum păcatul acesta n-ar fi fost păcat. Inima noastră poate fi, în puterea firii pământești, atât de mândră încât să găsească orice scuză posibilă, care vrea să dovedească faptul că nu este vorba de un păcat. Este uimitor de cât timp avem adesea nevoie ca să ajungem să ne recunoaștem păcatul.

Un alt motiv este că, la păcatele pe care le facem mereu din nou, nu mai îndrăznim să le mărturisim. Pentru că ne este atât de rușine, vrem mai întâi să dovedim că putem totuși mai bine. Dar aceasta ridică întrebarea despre imaginea noastră despre Dumnezeu. Atunci avem o închipuire greșită despre Dumnezeu, potrivit căreia facem ca primirea noastră de către El să depindă de realizările noastre. Dimpotrivă, suntem primiți pentru totdeauna; Tatăl ne iubește în orice clipă, așa cum Îl iubește pe propriul Său Fiu. Această dragoste față de noi nu se micșorează prin păcatul nostru și nici nu crește prin credințioșia noastră!

Cum decurg și cum sunt trăite, în detaliu, ridicarea, restaurarea duhovnicească și vindecarea, respectiv cât de mult durează ele, are întotdeauna de-a face și cu ce păcat a fost săvârșit și ce istorie a avut, precum și cu faptul dacă s-a întâmplat pe neașteptate sau a devenit deja un obicei. Important este ca relația noastră cu Tatăl și cu Fiul să fie din nou, după mărturisirea păcatului, neumbrită și netulburată, chiar dacă trebuie să purtăm urmările anumitor păcate.

12.23 Mărturisirea

Este interesant că în Noul Testament se vorbește puțin despre tema felului în care trebuie să ne purtăm, ca credincioși, cu păcatele care se găsesc în viața noastră. Păcatele pe care le săvârșim unii împotriva altora trebuie să ni le mărturisim unii altora (Iacov 5:16) și să ni le iertăm unii altora (Efeseni 4:32; Coloseni 3:13).

În Corint, biserica se făcuse vinovată pentru că nu pusese sub disciplina bisericii un bărbat care trăia în curvie. În acest context, ridicarea a însemnat întristare, mahnire și pocăință, recunoașterea și mărturisirea păcatului (2 Corinteni 2:5-11; 7:9-11).

- A mărturisi păcatul înseamnă a numi păcatul pe nume. Nu facem o mărturisire generală la sfârșitul zilei, ca să „acoperim” prin ea toate păcatele. Să ne închipuim un copil care vine la tatăl lui și îi spune: „Îți mărturisesc tot răul pe care l-am făcut astăzi.” Ce va spune tatăl? – Tatăl nostru ceresc vrea să știe concret ce mărturisim.
- Nici nu trebuie să așteptăm până la sfârșitul zilei. Imediat ce păcătuiesc, mărturisesc pe loc păcatul. Doar nu vrem să lăsăm păcatul să stea între noi și Tatăl ceresc până la sfârșitul zilei sau să-l uităm pur și simplu!
- La o conferință biblică, cineva a întrebat dacă un păcat pe care l-am făcut fără să ne dăm seama afectează părtășia cu Tatăl. Răspunsul a fost: „Da.” Dar acest răspuns este greșit! Trebuie să înțelegem că facem, fără să ne dăm seama, mult mai multe lucruri păcătoase decât am socoti posibil. Ele nu sunt lucrul normal, respectiv nu sunt intenționate, dar se întâmplă. Uneori ne lipsește și cunoașterea dacă un lucru este păcat. De aceea nu vom putea niciodată să mărturisim toate păcatele pe care le facem ca creștini, deși aceasta este dorința noastră sinceră. Părtășia cu Tatăl este afectată acolo unde nu mărturisim păcatul de care suntem conștienți.

Pavel subliniază aici „îngrijirea sufletească”, slujba de păstor, a cărei împlinire le este încredințată celor cu gândire duhovnicească (și care trebuie primită de cei ce au păcătuit). Aceasta este o temă asupra căreia nu vom insista aici. Ridicarea celui căzut este necesară la fiecare greșeală. La o greșeală mare va arăta altfel decât la una mică. Un gând rău nu este o greșeală care ne aruncă de pe pista credinței. Totuși trebuie să-l mărturisim.

12.24 Creștinul duhovnicesc și creștinul firesc – există așa ceva?

Creștinul *duhovnicesc* este chemat să-l ajute pe cel care a fost surprins de o greșeală și s-a poticnit sau a căzut în ispită să se ridice din nou pe

„picioarele” lui (duhovnicești). Mai întâi: Cine este un om „duhovnicesc” (cf. Galateni 6:1)? Nu este oricine în care locuiește Duhul Sfânt, care are viață prin Duhul și care, de aceea, este un copil al lui Dumnezeu. Mai degrabă este acela care și umblă prin Duhul și este călăuzit de El. Omul duhovnicesc nu este un deținător al unei funcții bisericești, ci unul care este marcat de Duhul: Hristos este pentru el viața, iar roada Duhului se poate vedea. Omul duhovnicesc nu este fără greșală, ci este unul care, în conflictul dintre Duh și firea pământească, stă de partea Duhului.

Creștinul care s-a poticnit și care trebuie să primească ajutor de la frații lui duhovnicești din casa credinței nu este numit „firesc”, ca și cum s-ar deosebi de frații și surorile lui duhovnicești. Printr-o greșală nu devii în mod automat un creștin firesc. O „greșală” sau o „călcare de poruncă” nu este ceva ce îmi caracterizează toată viața. (Așa ar fi în cazul în care lumea gândurilor mele ar fi căzut de mult în ispită și, drept urmare, m-aș fi poticnit apoi cu adevărat.)

Galatenii începuseră în Duhul, atunci când au venit la credință. Dar, pentru că voiau să se supună Legii, Pavel îi avertizează să nu încerce să devină în felul acesta maturi și desăvârșiți prin puterea firii lor pământești (gr. *sarx*, „carnea”) păcătoase și stricate. În cadrul Legii este pusă în mișcare firea pământească, nu Duhul lui Dumnezeu (Galateni 3:3). Urmarea la galateni a fost, de altfel, că se purtau unii cu alții ca niște fiare de pradă. Din Duhul Sfânt, din păcate, nu se vedea prea mult.

Pe corinteni, Pavel îi numește firești (1 Corinteni 3:1-3). Ei deveniseră credincioși cu ani în urmă, dar maturitatea duhovnicească abia dacă se vedea. Starea de lucruri din Corint ne este cunoscută. Suma acestei purtări, marcate de certuri și dezbinări, a făcut din ei creștini firești.

Un creștin firesc se lasă mai mult sau mai puțin călăuzit de firea lui pământească (de ce ține de simțuri, de lumea de aici, de propriile închipuiri, idei și puteri). El nu încearcă cu adevărat să lupte împotriva faptelor sau lucrărilor firii pământești. Lucrul acesta se întâmplă numai prin mărturisirea păcatului (1 Ioan 1:9) și printr-o nouă predare (Romani 6:13; 12:1-2), precum și prin lucrarea plină de putere a Duhului Sfânt, care ne schimbă.

Dar un creștin care este credincios de zeci de ani și care totuși este marcat de un egoism evident se dovedește a fi firesc. El este născut din nou, așa cum era cazul cu mulți din biserica din Corint. Dar, în ciuda nașterii din nou și în ciuda faptului că Îl are pe Duhul Sfânt, cineva poate avea o gândire firească vreme îndelungată (sau perioade îndelungate) ori chiar toată viața. La judecată lucrul acesta va ieși la iveală, când toate faptele firești vor arde, iar

omul însuși va fi mântuit „ca prin foc”, ca să zicem așa, la limită (1 Corinteni 3:15).

Creșterea duhovnicească joacă un rol mare în această întrebare. A fi duhovnicesc înseamnă a fi copt și matur în credință. „O premisă a spiritualității⁷⁴ este timpul. Căci este nevoie de timp ca să devii ceea ce în 1 Corinteni 2:15 este numit *omul duhovnicesc*. Așa cum dezvoltarea trupeză are nevoie de timpul ei, tot așa și creșterea duhovnicească cere timpul ei. Nimeni nu este imediat duhovnicesc când este născut din nou. Este nevoie de timp până când cineva devine un om duhovnicesc.”⁷⁵

12.25 Esența conflictului dintre Duh și firea pământească

Să ducem până la capăt firul roșu al conflictului dintre Duh și firea pământească: Duhul și firea pământească stau față în față ca dușmani în viața noastră, în viața de zi cu zi și în relațiile dintre noi. Lucrul acesta este valabil până când ajungem la țintă. Aceasta nu este o teorie prăfuită, ci experiența de viață a fiecărui creștin. Duhul și firea pământească se recunosc fără greș după roadele lor. Amândouă luptă pentru conducerea vieții noastre. Noi înșine stăm în orice clipă în mijlocul acestui conflict: Tot ce facem și tot ce nu facem este hrănit de unul dintre aceste două izvoare. Altfel spus: Fiecare mișcare a corpului nostru sau a gândurilor noastre își ia forța motrice și energia din unul dintre cele două izvoare. În cele din urmă, noi hotărâm. Spunem „da” sau „nu”! „Rolul deosebit pe care îl au persoanele înseși în această luptă nu este nici pasiv, nici neutru. Ele trebuie să ia hotărâri care determină desfășurarea acestei lupte. A umbla în Duhul aduce cu sine o hotărâre serioasă, dar nu una care cuprinde un efort puternic al voinței pentru biruirea unor împotriviri uriașe, ca să se înfăptuiască ceva. Mai degrabă, creștinii sunt chemați să se încredințeze Duhului și lucrării lui Dumnezeu și să urmeze pur și simplu călăuzirea Lui.”⁷⁶

Noul concept de viață constă în faptul că Duhul lui Dumnezeu înfăptuiește în noi ce-I place lui Dumnezeu. Măsura pentru aceasta nu mai este Legea lui Moise, ci Hristos, respectiv legea Lui. Acum suntem liberi să nu ne plăcem nouă înșine, ci să-I plăcem lui Hristos. A umbla prin Duhul, în puterea Lui,

74. „Spiritualitatea” nu trebuie înțeleasă aici în sensul „religiozității moderne”. Este vorba mai degrabă pur și simplu de „maturitate duhovnicească”, „gândire duhovnicească”, respectiv „ființă duhovnicească”. Pentru că este vorba de un citat, cuvântul respectiv n-a fost schimbat în textul principal.

75. Arnold G. Fruchtenbaum, *Gesetz und Gesetzlichkeit*, Hünfeld, 2010, p. 109.

76. Charles B. Cousar, *Galatians*, p. 138.

înseamnă a semăna pentru viitor și a secera într-o zi, pentru aceasta, viața veșnică (Galateni 6:8).

„Aplicarea biruinței lui Hristos și folosirea ei din plin cer mai mult decât o singură faptă de credință. Ele cer o întreagă atitudine de credință. Aceasta este o bizuire continuă pe Dumnezeu. Zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă. Iar bizuirea ta pe El în clipa aceasta nu va fi de ajuns pentru clipa următoare. «Umblați în Duhul, și nu veți împlini poftele firii pământești.»”⁷⁷

Firea pământească trage în jos, spre căutarea împlinirii și a satisfacției aici și acum; ea tinde mereu spre păcat. Duhul trage în sus, spre Hristos. Să ne lăsăm trași în sus! Un planor nu poate decola singur; el poate doar să se conducă și să folosească vântul. El trebuie să fie tras în sus. Așadar, să ne gândim la lucrurile de sus, unde este Hristos!

77. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, p. 111.

13. Omul cel nou și omul cel vechi: Cele vechi s-au dus, toate s-au făcut noi

Pavel vorbește doar de trei ori despre *omul cel nou*: o dată în Epistola către Coloseni, de două ori în Epistola către Efeseni. *Omul cel nou* este întruchiparea a ceea ce a înfăptuit Dumnezeu prin Hristos. Lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu creează *un singur* om nou, după modelul Fiului omului proslăvit, și în același timp *mulți* oameni noi!

Acești oameni nu vor doar să fie altfel, adaptându-se unor noi norme de comportament – nu, ei sunt cu adevărat o creație nouă. Așa cum Dumnezeu l-a creat pe primul om, tot atât de reală este crearea omului celui nou! Această schimbare radicală, acest schimb al celor vechi pe cele noi, are loc dinăuntru în afară; este o schimbare a inimii, din care crește ceva cu totul nou, și anume viața lui Dumnezeu Însuși.

Omul cel nou întruchipează ceea ce a devenit acum păcătosul răscumpărat în Hristos. Ambele epistole ale lui Pavel care folosesc acest termen descriu diferite aspecte ale noii noastre poziții de mântuire în Hristos. Suma acestor numeroase aspecte ale mântuirii, nemeritate, ar putea fi numită *omul cel nou*. Textele în care este numit termenul *omul cel nou* sună astfel:

„... ca, făcând pace, să-i creeze pe cei doi în Sine Însuși într-un singur om nou.”

Efeseni 2:15

„... că, în ce privește felul vostru de viață de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, dar sunteți înnoiți în (sau: prin) duhul gândirii voastre (sau: al minții voastre) și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, creat după Dumnezeu într-o neprihănire și sfințenie adevărată.”

Efeseni 4:22-24

„Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a creat; unde nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit⁷⁸, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.”

Coloseni 3:9-11

78. Adică membru al unui popor de nomazi călăreți de la Marea Neagră.

Înainte să cercetăm aceste cuvinte cu lupa, să adunăm, ca și în Epistola către Galateni, numeroasele aspecte ale mântuirii din aceste două epistole:

13.1 Omul cel nou în Epistola către Efeseni

- sfinți (1:1, 4)
- binecuvântați (1:3)
- aleși (1:4)
- fără prihană (1:4)
- calitatea de copii ai lui Dumnezeu (1:5)
- primiți în har (1:6)
- pecetluiți (1:13)
- aduși la viață (2:5)
- așezați împreună în locurile cerești, respectiv în lumea cerească (2:6)
- mântuiți (2:8)
- Suntem **lucrarea Lui** (alcătuirea Lui, făpturile Lui), creați în Hristos Isus (2:10).
- Noi, care eram departe, am fost apropiați (2:13).
- Am fost creați într-un singur **om nou** (iudei și neamuri uniți în Hristos) (2:15).
- împăcați cu Dumnezeu (2:16)
- având intrare la Tatăl (2:18)
- împreună cetățean (2:19)
- om din casa lui Dumnezeu (2:19)
- împreună moștenitor (3:6)
- mădular al aceuiași trup (3:6)
- părtaș la aceeași făgăduință (3:6)
- întărit prin Duhul lui Dumnezeu în **omul dinăuntru** (3:16)
- Hristos locuiește în inima lui (3:17).
- umplut de toată plinătatea lui Dumnezeu (3:19)
- copil al luminii (5:8).

13.2 Omul cel nou în Epistola către Coloseni

- sfinți (1:2, 22)
- făcuți în stare să aibă parte de moștenirea în lumină (1:12)
- izbăviți de sub puterea întunericului (1:13)
- mutați în Împărăția Fiului dragostei Sale (1:13)
- are în El răscumpărarea (1:14)
- iertarea păcatelor (1:14)

- împăcați (1:22)
- fără prihană (1:22)
- fără vină (1:22)
- **Hristos în noi**, nădejdea slavei (1:27)
- **desăvârșiți în Hristos** (1:28)
- **aveți totul deplin – aduși la plinătate – în El** (2:10)
- tăiați împrejur (în chip duhovnicesc) în Hristos (2:11)
- înviați împreună cu El (2:13; 3:1)
- morți împreună cu Hristos (2:20; 3:3)
- **Hristos este viața noastră** (3:4).
- Ales al lui Dumnezeu (3:12).

Acest „catalog al mântuirii”, impresionant, aruncă o lumină puternică asupra a ceea ce este omul cel nou în Hristos.

13.3 Omul cel vechi în Epistolele către Efeseni și Coloseni

Dacă vrem să explicăm cine și ce este **omul cel vechi**, aceste epistole ne lămuresc și în privința aceasta:

Efeseni

- morți în greșelile și în păcatele lor (Efeseni 2:1; cf. 5:6)
- conduși și manipulați de domnul puterii văzduhului (2:2)
- fiii neascultării (2:2)
- determinați de poftele firii pământești (2:3)
- din fire copii ai mâniei (2:3)
- fără Hristos (2:12)
- străini de cetățenia lui Israel (2:12)
- străin de legămintele făgăduinței (2:12)
- fără nădejde (2:12)
- fără Dumnezeu în lume (2:12)
- trăind în deșertăciunea gândurilor (4:17)
- cu mintea întunecată (4:18)
- străini de viața lui Dumnezeu (4:18)
- cu inima împietrită (4:18)
- fără simțăminte sănătoase (4:19)
- fără nicio moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu (5:5)
- (moral) cu totul întuneric (5:8).

Coloseni

- aflându-se sub puterea întunericului (1:13)

- înstrăinați (de Dumnezeu și de ființa omenească așa cum o vrea Dumnezeu) (1:21)
- vrăjmaș al lui Dumnezeu prin gândurile lui (1:21)
- neîmpăcați (1:22)
- fiii neascultării (3:6).

Prin aceasta, deosebiriile dintre omul cel vechi și omul cel nou sunt stabilite limpede. Omul cel vechi este felul vechi de viață, dinaintea de cotitura totală a mântuirii, când Dumnezeu, prin actul Său creator din lucrarea de răscumpărare, a creat un om nou. Acum, omul cel nou nu întruchipează pur și simplu doar felul nou de viață sau un comportament nou, respectiv mai bun, în opoziție cu viața veche. Există oameni care n-au nimic de-a face cu Isus și care își pot schimba viața spre bine printr-o disciplină puternică. Ei duc chiar o viață mai bună din punct de vedere moral decât câte un creștin care este un „om nou”. Dar omul care este în firea pământească se poate purta, ce-i drept, bine din punct de vedere moral, însă, atâta vreme cât este în firea pământească, poate că le place oamenilor, dar nu-I place lui Dumnezeu. Aici avem de-a face cu o altă dimensiune a schimbării, și nu doar cu un comportament. Nu este vorba nici de o reformare a omului, ci de o creație nouă adevărată, și anume de crearea unei vieți noi în om. Acest lucru nou, și anume viața nouă, este concret o Persoană: Hristos (1 Ioan 5:11-12; Coloseni 3:4, 11). Din omul cel vechi, din păcate, din perspectiva lui Dumnezeu, nu mai era nimic de folosit.

13.4 Istoria creației omului celui nou

Omul cel nou a fost creat după tiparul ființei lui Dumnezeu, adică în neprihănire, sfințenie și adevăr. A luat ființă într-adevăr un om nou, și nu doar un tipar nou de comportament. Cele două sunt legate inseparabil: Un om nou are și un comportament moral și etic nou. Lucrul acesta este posibil numai dacă omul a fost înnoit și din punct de vedere moral și etic. Aceasta privește apoi inima, conștiința, simțirea, duhul, mintea și sufletul lui, care toate au de-a face cu morala și cu etica și le determină.

La aceste cuvinte ale Scripturii te gândești la istoria creației primului om, fiindcă aici există cel puțin o paralelă. Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu și după asemănarea Lui (Geneza 1:26-28). „Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om, țărână din pământ, și i-a suflat în nări suflare de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2:7). Acest act creator face din om, spre deosebire de animal, o făptură alcătuită din duh, suflet și trup. Numirea acestor trei aspecte nu vrea să ridice o întrebare antropologică, ci doar să

arate că omul, ca purtător al chipului lui Dumnezeu, are și un duh. Ca atare, el este în stare să comunice cu Dumnezeu, să creadă în El și să I se roage.

Și omul cel nou în Hristos își găsește corespondentul, respectiv modelul, în Cel care l-a creat. Cine l-a creat pe omul cel nou? Dumnezeu l-a creat. Numai Dumnezeu poate crea ceva nou. Dar față de istoria de la început există și deosebiri. Noua creație a omului a devenit necesară din pricina stării totale de păcat și a stricăciunii morale a omului. De aceea omul cel nou este marcat acum de opusul total: de neprihănire, sfințenie și adevăr, așa cum se găseau și în viața lui Isus ca om pe pământ. Lucrul acesta are o însemnătate deosebită pentru viața noastră de zi cu zi, în care este vorba de faptul că pe această planetă oamenii cei vechi și oamenii cei noi încă trăiesc împreună.

Dumnezeu a suflat, așadar, suflarea de viață în nările lui Adam. Prin aceasta, corpul făcut din pământ a devenit o ființă vie, o persoană. La acest eveniment a luat parte și Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, suflarea lui Dumnezeu a fost aceea care l-a făcut pe Adam persoană, o ființă care are un duh. Acum, la noua creație a omului, lucrurile stau așa încât viața lui Hristos, în comparație cu crearea lui Adam, este, ca să zicem așa, suflată în noi (cf. și Ioan 20:22). În noi, această viață se unește cu persoana noastră, cu eul nostru. De aceea se poate spune despre noi că suntem oameni noi.

Omul cel nou stă ca un fel de înlocuitor pentru fiecare om în parte. Cu alte cuvinte: Omul cel nou este noul Hans-Jörg, noua Christine – în Hristos. Ce este hotărâtor la acest om nou este Hristos, care trăiește în noi și în care trăim noi. El este, de fapt, lucrul nou. Viața lui Hristos pulsează în noi! Modelul lui Hristos este format numai prin Hristos, care locuiește în noi! Nimic altceva (nici legi, nici reguli, nici hotărâri, nici efort, nici educație) nu-L poate înlocui pe acest Hristos care trăiește în noi.

În Isus, aceste trei trăsături ale ființei, numite mai sus (neprihănirea, sfințenia și adevărul), erau prezente desăvârșit. El a făcut cu puțință, pe cruce, crearea unui om nou, fiindcă a luat asupra Sa, pe cruce, toate consecințele, întreaga notă de plată a omului celui vechi (Romani 6:6). Abia aceasta a deschis drumul pentru ceva cu totul nou. Acum Hristos Însuși este chipul după care a fost creat omul cel nou. Hristos este modelul originar și totodată chipul care îl reproduce; chipul care îl reproduce, întrucât El Însuși locuiește acum în mine și este această viață nouă. „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15:49). Acesta este doar *un* cuvânt din Biblie, alături de multe altele, care mărturisesc că planul lui Dumnezeu este să ne schimbe după chipul lui Isus (de pildă Romani 8:29; 2 Corinteni 3:18; 1 Ioan 3:2). Chipul Celui ceresc cuprinde, în cele din urmă, și trupul, dar procesul prefacerii după chipul lui

Isus abia a început odată cu ziua creării (sau a nașterii) omului celui nou. Iar drumul într-acolo trece prin Hristos Însuși. Hristos în noi este viața nouă și, în acest sens, „omul cel nou”.

13.5 Mulți sunt un singur om nou

Termenul *omul cel nou* apare în Epistola către Efeseni pentru prima dată în 2:15: „... ca, făcând pace, să-i creeze pe cei doi în Sine Însuși într-un singur om nou.” Aici este vorba despre unirea iudeilor și a neamurilor într-un **singur om nou**. Aici Hristos Însuși este Creatorul omului celui nou. Aici, în centru stă Biserica din toată lumea, ca templu al lui Dumnezeu și locaș al lui Dumnezeu prin Duhul, și astfel trece în prim-plan acel aspect care subliniază unitatea și comuniunea ca trăsătură de bază a noului fel de a fi om. Este vorba aici despre ceea ce au acum în comun toți creștinii. Și tot în acest sens, această nouă corporație este, în cele din urmă, Hristos Însuși: 1 Corinteni 12:12: „... tot așa este și Hristos”: Hristos este trupul și în același timp capul.

Omul cel nou este numit întotdeauna la singular. În acest sens este vorba și despre o nouă *comunitate de oameni*, al cărei Cap și început este Hristos (Coloseni 1:17-18). Ea stă în opoziție cu comunitatea de oameni al cărei cap este Adam cel căzut (Romani 5:12-21). Este nevoie de toți credincioșii ca să se oglindească în felul lor de viață ființa desăvârșită a lui Hristos, adică ființa omului celui nou.

„Accentul individual din lucrarea creatoare a mântuirii lui Dumnezeu se exprimă în Efeseni 2:10, unde Pavel se referă la fiecare persoană ca fiind «creată în Hristos Isus». Trecerea la o perspectivă mai degrabă corporativă vine în 2:11-22. Tipologia Adam–Hristos stă și în spatele acestui pasaj. Dar accentul în Efeseni 2:15 nu cade atât pe poziția individuală înaintea lui Dumnezeu și pe «a fi în Hristos» al ei, în opoziție cu «a fi în Adam», ci mai mult pe noile relații care există, la nivelul dintre oameni, pentru cei ce sunt «în Hristos». Iudeii și neamurile au fost împăcați și, împreună, în Hristos, ei alcătuiesc «omul cel nou». «Omul cel nou» este o societate nouă, în care toți au acces liber și egal la Dumnezeu și sunt mutați în cele cerești (adică în domeniile cerești) (2:5-6). Potrivit planului lui Dumnezeu pentru «omul cel nou», nu există despărțiri și nici vrăjmășie între mădulele lui, ci numai pace (2:16).”⁷⁹

Omul cel nou nu mai are nimic de-a face cu originea noastră etnică, cu mediul nostru social și religios și nici cu toate avantajele și dezavantajele și consecințele care erau legate odinioară de acestea. Toate aceste relații și

79. Greg Herrick, *Old Man and New Man in Paul*, 1999, p. 5.

legături s-au încheiat. Au luat naștere altele noi – înăuntrul casei lui Dumnezeu, înăuntrul Bisericii, înăuntrul trupului lui Hristos. Am găsit, ca să zicem așa, un nou cămin în acest om nou.

Acum ne interesează și aspectul personal al omului celui nou, ceea ce am devenit noi – fiecare personal, individual.

13.6 Personalitatea individuală devine un om nou

„Prototipul”, modelul omului celui nou, este omul Hristos Isus. El este măsura tuturor lucrurilor. Totuși, El nu este un om-tip, care nivelează, uniformizează sau desființează toate trăsăturile individuale care alcătuiesc personalitatea fiecărui om. Chiar dacă aspectul descris mai sus, care subliniază comuniunea și unitatea, dă poate această impresie, omul cel nou este totuși alcătuit din multe fapte noi (cf. 2 Corinteni 5:17). Este o dovadă a atotputerniciei, dar și a înțelepciunii și artei lui Dumnezeu faptul că creația Lui pur și simplu debordează de varietate și individualitate. Așa se spune că nicio frunză nu este identică cu altă frunză și că nici măcar un fulg de zăpadă nu seamănă, în structura lui cristalină, cu altul. Tot așa este și cu omul. Nici pe dinafară, nici în personalitatea lui, niciun om nu este identic sută la sută cu vreun alt om.

Tot așa, personalitatea individuală a fiecărui om rămâne la nașterea lui din nou. Când un om vine la credință, pe dinafară (în comportamentul lui) nu se schimbă la început aproape nimic. Dar în el începe ceva uriaș: Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu este sădită, ADN-ul lui Dumnezeu, ca să zicem așa, prin care el este născut din nou (1 Petru 1:3, 23).

Același om are acum o viață schimbată: **„Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința ... în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”** (Galateni 2:20). Aici, eul *cel vechi*, care nu mai trăiește, trebuie pus pe același plan cu omul cel vechi. Dar acum există încă un eu, altfel persoana n-ar mai exista. Acest eu este acum omul cel nou, eul cel nou, eu în Hristos, care trăiește acum în mine (în lăuntrul meu). „Eu trăiesc, și Hristos trăiește în *mine*” înseamnă, așadar, omul cel nou, care este în același timp aceeași persoană care era înainte, dar acum este determinat de Hristos Însuși și umplut de Hristos Însuși.

„O viață nouă era absolut necesară. În ce privește ce sunt *eu*, tot efortul, toată nevoia de a face eforturi s-a încheiat. Nu-i pot da eului meu evlavie. La «omul în Hristos» (2 Corinteni 12:2), firea pământească și păcatul nu mai există (în creația nouă care sunt eu în Hristos). Mai mult – în sensul cel mai propriu: «Eu» (înțeles în sensul omului celui vechi) nu mai există – «am fost

răstignit împreună cu Hristos, sunt mort; și totuși trăiesc, dar nu eu, ci Hristos trăiește în mine». Sau mai exact: «Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu.» Acest «eu, nu mai eu» este taina și puterea punerii în practică a credinței creștine. *Trăiesc*, pentru că persoana (individul, adică fiecare om în parte) rămâne, desigur, aceeași. Nu este vorba despre misticism platonian, nici despre o contopire panteistă în oceanul existenței. Bucuria care îmi umple inima și lumina care luminează viața *mea* îmi aparțin *mie*. Ele sunt cu totul *ale mele*. Nu, de acum înainte duc o viață veșnică adevărată, care poate fi numită cu adevărat așa. Am pentru prima dată, cum spune apostolul, «viața adevărată» (1 Timotei 6:19).

Pacea *Lui*, bucuria *Lui*, viața *Lui* și Duhul *Lui* sunt acum ale *mele*; năzuința *Lui*, țințele *Lui*, interesele *Lui* sunt acum ale mele; dragostea Tatălui este acum a mea; lepădarea *Lui* de acum și slava *Lui* viitoare, la fel; și toate acestea în puterea unei iubiri prin care El, pe socoteala și cu plata *Lui* personală, m-a făcut cu desăvârșire liber.”⁸⁰

Omul cel nou (adică Hristos în mine) este rezultatul și rodul suferinței jertfirii personale a Mântuitorului nostru. Această creație nouă este marcată pentru totdeauna de dragostea lui Isus!

13.7 Ce este omul cel nou?

În Coloseni 3:11 găsim explicația concretă a ceea ce este omul cel nou:

Hristos (este) totul și în toți.

În primul rând, Hristos este modelul omului celui nou – atât în crearea lui, cât și pentru felul lui de viață; El este spațiul lui de viață și nădejdea lui. Dar Hristos este și *în* noi. Acesta este omul cel nou. Și acesta este și mesajul Epistolei către Coloseni: *Hristos în voi*, nădejdea slavei (1:27). *Hristos este viața noastră* (3:4).

Acum, dacă Îl numim pe Hristos Însuși omul cel nou, nu se poate vorbi despre o creație. Hristos n-a fost creat; El este veșnic, fiindcă este Dumnezeu. Altfel trebuia să fie creat, pentru că nu exista mai înainte: Un om devine o creație nouă primind viața lui Hristos și parte la natura Lui. Viața Lui este sădită în cea mai lăuntrică parte a mea. În personalitatea mea individuală este, ca să zicem așa, cufundată viața lui Hristos, așa cum Dumnezeu a suflat suflarea de viață în nările lui Adam. În felul acesta am fost „aduși la plinătate” (Coloseni 2:10; ER, traducere germană a Bibliei), adică desăvârșiți. Viața lui Hristos a umplut sau a împlinit acum întreaga noastră existență, așa

80. F. W. Grant, *Deliverance: What is it?*

cum ne-am născut odinioară. „All of HIM in all of me” – „totul din EL în tot ce sunt eu”⁸¹. În felul acesta nu devin, desigur, un nou Hristos, ci mai degrabă un om nou, un nou Hans-Jörg. Se poate vorbi de „nou” pentru că viața lui este acum umplută de Hristos, prin faptul că această viață nouă îi cuprinde întreaga existență lăuntrică (omul dinăuntru, inima, mintea, conștiința, sufletul). Aceasta nu înseamnă, mai întâi, un sentiment, ci un fapt al mântuirii, împlinit și înfăptuit de Dumnezeu!

„Omul cel vechi, acesta era Adam, sau, mai bine zis, noi în unire cu Adam. Omul cel nou, acesta este Hristos, sau, mai exact: noi înșine uniți cu Hristos.”⁸²

Arthur C. Custance⁸³ descrie acest proces al creației noi ca întruparea (încarnarea) lui Hristos în credincios. Așa cum Fiul cel veșnic a luat carne și sânge la întrupare, tot așa Hristos Isus, ca Omul adevărat, Se naște acum în noi în sens duhovnicesc (supranatural), ca să crească de acum înainte și să ia chip în viața noastră (vezi și Galateni 4:19). În felul acesta, fiecare om trăiește la nașterea lui din nou „Crăciunul lui personal”. Și numai sub acest aspect are, în cele din urmă, întruparea lui Isus însemnătate pentru el.

„Credinciosul în Hristos Isus devine proprietarul unui bun pe care nu l-a avut niciodată mai înainte – el devine părtaș al naturii dumnezeiești. Viața veșnică a Dumnezeului necreat este sădită în partea cea mai lăuntrică a personalității lui omenești, iar întreaga lui ființă și existență este străbătută de energia dumnezeiască a unei vieți noi. Nașterea din nou este dăruirea unei naturi noi, care cuprinde intelectul, emoțiile și voința, care produce în om o viață cu totul nouă și îl face în stare să trăiască într-o sferă total nouă.”⁸⁴

13.8 Făptura nouă

În acest loc să ne aducem încă o dată aminte că a luat ființă cu adevărat și substanțial (duhovnicește) ceva nou, care este acum prezent în credincios. Paralel cu termenul „omul cel nou” mai există și alte denumiri înrudite:

„Noi suntem **lucrarea Lui** (capodopera, alcătuirea Lui), creați în Hristos Isus” (Efeseni 2:10). Acesta este mai mult aspectul individual. El arată că, exact așa cum Dumnezeu Și-a pus dragostea, înțelepciunea și puterea dumnezeiască în prima creație, același lucru este valabil și pentru creația nouă. Acolo dragostea Lui iese la iveală și mai limpede, fiindcă a fost nevoie nu de puterea Lui, ci de dragostea Lui nemărginită. Căci moartea Fiului Său

81. W. Ian Thomas, *The Indwelling Life of Christ*.

82. C. K. Barrett, citat la H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, p. 79.

83. Arthur C. Custance, *Man in Adam and in Christ*, p. 273.

84. Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane*, p. 192.

(simbolizată prin bobul de grâu semănat, sămânța pentru viața nouă) aduce roada nouă.

„Așadar, dacă este cineva în Hristos, este o **făptură nouă**; cele vechi s-au dus; iată că **lucruri noi** au luat ființă” (sau „toate s-au făcut noi” [Elb, traducere germană a Bibliei]; 2 Corinteni 5:17). Într-adevăr, cele vechi s-au dus, chiar dacă astăzi mai avem natura veche în noi. Crucea este sfârșitul omului celui vechi. Pentru Dumnezeu suntem deja acum desăvârșiți „în Hristos”; El nu mai vede cele vechi.

„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu au vreo valoare, ci o **făptură nouă**. Peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta ...” (Galateni 6:15-16; Schl 2000, traducere germană a Bibliei). Făptura nouă aduce cu sine o altă viață, care nu se orientează după creația veche și după Legea lui Moise. Mai degrabă, această creație ne echipează dinăuntru și ne arată cum trebuie să trăim: Căci, așa cum L-am primit pe Hristos, Domnul, tot așa trebuie să umblăm în El (cf. Coloseni 2:6).

Hristos este Cel întâi născut din toată creația (și din cea nouă; Coloseni 1:15); El este începutul și autorul ei (Coloseni 1:18; Apocalipsa 3:14), ca Cel întâi născut dintre cei morți. Prin urmare, creația nouă se întoarce limpede la Hristos, fiindcă ea este rezultatul faptului că moartea este biruită. Ea începe dincolo de moarte, în puterea vieții Lui neperitoare (Evrei 7:16). De aceea omul cel nou în Hristos este, și dincolo de moarte, de nedistrus, de nepierdut, nepieritor și veșnic.

13.9 Ce a fost creat din nou?

În aceste versete nu se spune ce anume a fost creat din nou. Nu este creat un „om paralel” în om, astfel încât într-un om să existe acum două personalități. La cotitura mântuirii fiecărui om, istoria, respectiv întreaga existență a omului celui vechi s-a încheiat pe crucea de pe Golgota. Omul cel vechi și omul cel nou nu continuă să existe unul lângă altul. **Omul cel nou l-a înlocuit pe omul cel vechi**. Omul cel nou este întruchiparea a ceea ce am devenit acum în Hristos – personal și împreună.

Creația nouă se limitează deocamdată la lăuntrul omului (care însă se arată în felul de viață). De aceea se vorbește despre un „om dinăuntru” (Efeseni 3:16; Romani 7:22; 2 Corinteni 4:16; cf. 1 Petru 3:4), care corespunde vieții noi și omului celui nou. Trupul are parte de creația nouă abia la schimbarea sau la învierea viitoare. La sfârșit, nimic nu este exclus din această creație nouă, fiindcă la înviere vom fi desăvârșiți pe deplin și cu toate aspectele unei existențe omenești așa cum o vrea Dumnezeu. Atunci vom fi asemenea

Domnului Isus în privința trupului, a sufletului și a duhului, dar atunci nu ca unii pământești, ci ca El, ca unii cerești.

Pe scurt, se poate spune că – în ce privește personalitatea noastră – am rămas, pe de o parte, aceiași și totuși, în același timp, am devenit cu totul noi. Dumnezeu vrea să ne aibă ca personalități așa cum suntem (adică așa cum ne-am născut ca fapăturile Lui și ca unii care au propria lor identitate). Dar El ne primește numai „în Hristos”, adică numai ca unii care au fost mutați în Hristos. Iar pentru aceasta a purtat El de grijă, mutându-ne El Însuși în Hristos (1 Corinteni 1:30). Prin aceasta ne-a și „sădit” în întreaga lucrare de mântuire a lui Isus. Pentru noi sunt valabile moartea, îngroparea, învierea, înălțarea la cer și proslăvirea lui Hristos, fiindcă am fost așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2:6).

13.10 Are nevoie omul cel nou de înnoire?

Ambele epistole (către Efeseni și către Coloseni) subliniază că omul cel nou este înnoit neconținut. Există oare pericolul ca el să îmbătrânească și să rămână fără putere sau chiar să poată muri?

Mai întâi, o observație de principiu: Nimic, nicio faptură, nu există în sine și prin sine. Tot ce este creat și trăiește (inclusiv creația nouă) este purtat și ținut în viață de Creator (Coloseni 1:17; Evrei 1:3; Neemia 9:6). Faptul că inima mea bate (de până la 80.000 de ori pe zi) se datorează puterii lui Dumnezeu, care ține creația în viață. Ce este creat depinde de El! Tot așa și omul cel nou. El este înșuflețit de Creatorul lui, Hristos.

Omul dinăuntru trebuie să fie înnoit și înșuflețit neconținut. Viața duhovnicească a creștinului trebuie să fie hrănită statornic. Creștinul trebuie să crească mereu în putere prin Duhul lui Dumnezeu. Această putere lucrează „în omul dinăuntru” (așa, literal, Efeseni 3:16). Această înnoire și înșuflețire statornică este necesară pentru că creștinul se află încă într-un trup muritor și slab și mai are încă în el și rămășița vieții vechi (natura veche), iar gândirea lui este adesea încă influențată de ea. Trăim în „deja acum” și în „încă nu”. Înnoirea este necesară pentru că creștinul este expus greutăților și necazurilor unei creații căzute și se află într-o lume ostilă și ademenitoare. Nu în ultimul rând, înnoirea și înșuflețirea sunt necesare pentru că vrăjmașul sufletelor, ademenitorul și ucigașul de la început, i se împotrivesc credinciosului.

Creștinul se află într-un câmp de tensiune. Viața noastră de creștini este atacată zilnic pe diferite fronturi. Aceste atacuri au o singură țintă: Vor să ne ademenească să ne potrivim viața după lume și să trăim așa cum trăiește omul cel vechi, adică pentru sine, fără să ne pese de credință și de ascultare.

Vrăjmașii pot fi identificați exact cu ajutorul Bibliei: În mine este firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”), natura veche. În afara mea există lumea (oamenii și lumea lor), căreia nu-i pasă de Dumnezeu. Și apoi este marele vrăjmaș, care este numit diavolul și Satana. În cer înnoirea nu va mai fi necesară, pentru că atunci acești vrăjmași nu vor mai fi: Firea pământească se va sfârși odată cu corpul nostru muritor, lumea trece cu pofta ei, iar diavolul va fi zdrobit sub picioarele noastre.

„Cuvântul «nou» din expresia «și v-ați îmbrăcat în omul cel nou» este în greacă *neos*; aceasta nu arată doar spre o altă viață, ci spre o viață cu totul nouă ca fel, adică această «specie de om» este prezentată în tinerețe și prosperitate, presupunându-se un proces viu de creștere. Este vorba despre o viață tânără, plină de putere, care ia chip prin creștere și înaintare în viața obișnuită. Procesul de creștere este descris ca o înnoire continuă, în care Duhul Sfânt dă acestui om nou (Tit 3:5) un mod de gândire total nou și trăsături (noi), și nu-i face omului celui vechi o cură de întinerire. Aceste trăsături sunt în acord cu chipul Celui ce l-a creat, adică cu Dumnezeu Însuși și cu Hristos: Căci atât Dumnezeu (Efeseni 2:10), cât și Hristos (2:15) sunt răspunzători pentru omul cel nou. Ei vor ca oamenii care alcătuiesc împreună această nouă «specie de om» să fie mai conștienți de această lucrare a creației – este o înnoire «spre cunoștință». Lucrul despre care este vorba este faptul că Hristos, care locuiește în credincioși, este totul pentru ei: «Omul cel nou» este Hristos, așa cum ia chip în credincioși în bogăția deplină a Persoanei Sale, sau, pe scurt: Hristos în credincioși.”⁸⁵

Cunoașterea și gândirea sunt înnoite. Când un om vine la credință, are încă în el vechile tipare de gândire și de comportament păcătoase. Acestea rămân și în firea lui pământească. Dar împotriva lor stă lucrarea Duhului lui Dumnezeu, iar aceasta începe în centrul nostru de comandă – în acel loc unde se iau hotărârile. Omul de afară se trece în uzura vieții de fiecare zi. Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură însă că omul nostru dinăuntru (adică omul cel nou) se înnoiește din zi în zi (2 Corinteni 4:16). Persoana respectivă trăiește înnoirea privind spre veșnicie, respectiv spre Hristos Însuși, a cărui slavă se răsfrânge asupra noastră (2 Corinteni 3:18) și ne întărește (Coloseni 1:11).

13.11 Omul cel nou: Îmbrăcat ca o haină

Omul cel nou seamănă cu o haină pe care o îmbraci. Procesul invers este valabil pentru omul cel vechi, de care te-ai dezbrăcat ca de o haină. „Imaginea «îmbrăcării» și a «dezbrăcării» are de-a face cu schimbarea

85. G. H. Kramer, *Christus ons leven*, p. 117.

hainelor și se referă la schimbarea caracterului în lumina schimbării identității, prin faptul că persoana respectivă a schimbat vechiul domeniu de viață (fără Dumnezeu) cu un nou domeniu de viață (la Dumnezeu).⁸⁶ Dezbrăcarea și îmbrăcarea au avut loc la cotingura mântuirii noastre, când Hristos a intrat în viața noastră.

Omul cel vechi ține în toate privințele de trecut – sau totuși nu? Toate cele trei locuri din Biblie în care este numit omul cel vechi îi descriu sfârșitul: fie ca „răstignit”, fie ca „dezbrăcat”. Totul arată spre o acțiune unică și încheiată. Dezbrăcarea unei haine are loc într-un moment anume, înnoirea, în schimb, are loc neconținut. Ea face posibil ca această haină nouă să rămână și nouă și să nu se uzeze, respectiv să nu se murdărească.

Haina îl face pe om. O haină este ceea ce vezi la un om. Și aceasta vrea să spună Pavel aici: Trebuie să se vadă limpede că omul cel nou n-a fost doar o idee sau o teorie inteligentă, ci că puterea lui Dumnezeu, care creează viață și înnoiește, a produs o adevărată capodoperă. Dovada pentru aceasta este faptul că omul cel nou devine vizibil în viața de zi cu zi. El își orientează acum viața spre Mântuitorul și Creatorul lui. El se îmbracă în Domnul Isus Hristos (Romani 13:14). Este vorba, așadar, ca omul cel nou să devină tot mai vizibil; Hristos (ființa Lui, dragostea Lui) trebuie să alunge ființa egoistă de până acum a omului celui vechi.

Drumul omului celui nou este înconjurat de indicatoarele lui Dumnezeu, care ne arată ce forme de exprimare are viața nouă și pe care nu le are. Accentul cade foarte mult pe prefacerea felului de viață. Omul care vine la credință nu-și schimbă viața dintr-odată de la vechi la nou. Dacă ar fi așa, n-ar fi nevoie de înnoire și nici măcar de poruncile Noului Testament, care arată cum arată viața omului celui nou.

Nu trebuie să *devenim* oameni noi, de pildă prin eforturi crispate și înverșunate, care au ca țintă o viață asemenea lui Hristos. Nu! Este vorba ca să punem în practică în viață ce *suntem* deja în Hristos: neprihăniți, sfinți și adevărați.

Privilegiul de a fi om nou obligă și la a trăi astfel. Trebuie să devenim ceea ce suntem! A fi oameni noi și, în același timp, a *deveni* oameni noi sună a paradox, dar nu este. Unul este *indicativul* mântuirii (germ. *Heilsindikativ*) – ceea ce suntem, fără puțință de contestare, înaintea lui Dumnezeu. Celălalt este *imperativul* mântuirii (*Heilsimperativ*), care ne îndeamnă să trăim în mod corespunzător, pornind de la această existență. Niciuna dintre aceste două laturi nu are voie să fie pusă împotriva celeilalte sau să fie scoasă din

86. Greg Herrick, *Old Man and New Man in Paul*, 1999, p. 7.

echilibru. Cine subliniază poziția, adică indicativul mântuirii, mai mult decât punerea în practică, scoate lucrurile din echilibru. Scriptura vorbește adesea în aceeași suflare despre amândouă laturile, ca să ne arate limpede că nu trebuie să le disecăm (adesea ca pretext sau scuză) prin acrobații teologice. Pentru Noul Testament, poziția de mântuire este cu siguranță la fel de importantă ca efectul ei în viața de zi cu zi. Prin aceasta din urmă se înțelege imperativul mântuirii, care ne cere să ne străduim cu toată puterea să trăim așa cum vrea Dumnezeu și cum a făcut El cu putință.

13.12 Rezumat – o imagine

Imaginile și comparațiile cu adevărurile biblice pot fi de mare ajutor. Biblia însăși (mai ales Domnul Isus) folosește imagini și pilde ca să facă înțelese adevărurile duhovnicești. Imaginile au însă și limitele lor. Ele vor să lămurească anumite aspecte, dar aceasta înseamnă și că nu orice aspect existent al unei astfel de imagini se potrivește cu adevărul pe care ea trebuie să-l ilustreze. Ce este numit în imagine sau în comparație are însemnătate. Ce nu este numit sau atins este, în schimb, fără importanță.

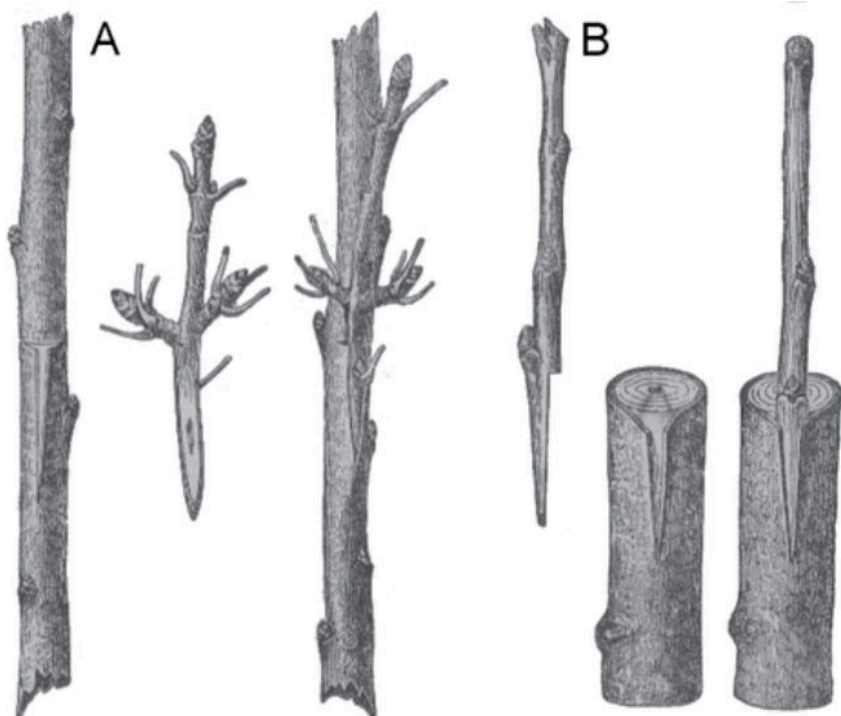
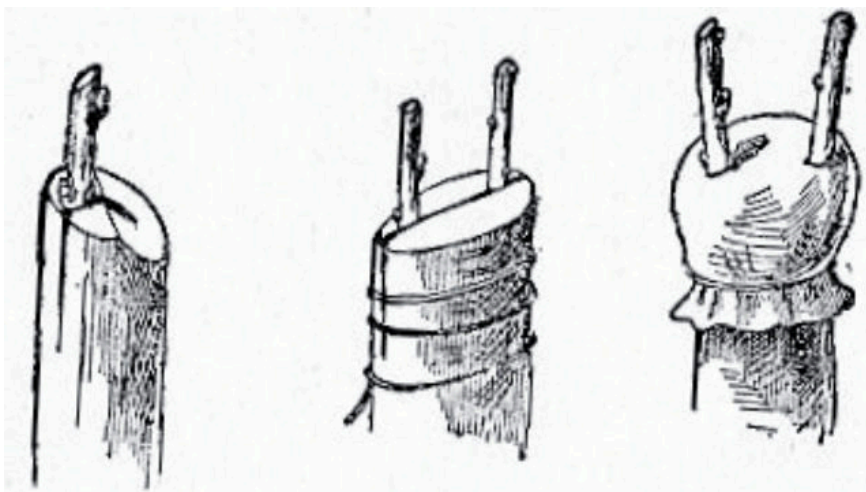
13.12.1 Pomul cel vechi

Biblia îl compară pe om de câteva ori cu un pom. Un exemplu clasic este marele împărat Nebucadnețar. El este comparat cu un pom mare și puternic. Pentru că s-a mândrit din pricina mărimii și a puterii lui, Dumnezeu a hotărât să-l taie. Numai buturuga cu rădăcinile trebuia să rămână: Căci împăratul n-a murit, ci a primit pentru o vreme o inimă de animal, ca apoi să ajungă din nou împărat (Daniel 4; vezi și Judecători 9:7-15). Astfel, acest pom a fost tăiat cu securea, ca să vorbim în imagini, de Dumnezeu Însuși. Aceasta este imaginea unui om care trăiește fără Dumnezeu, un urmaș al lui Adam. Isus spune că nu există pom rău care să facă roade bune (Luca 6:43). Cu alte cuvinte: Oamenii care sunt în firea pământească nu pot să placă lui Dumnezeu. Omul cel vechi este un pom care nu face roade bune. Lucrul acesta este valabil pentru omenire în întregul ei la fel ca pentru fiecare om în parte (Psalmul 37:35). Un pom atât de rău nu merită, când este vorba de roada lui, nimic altceva decât să fie tăiat și aruncat în foc (Luca 3:9). Aceasta s-a întâmplat cu omul nostru cel vechi: El a fost osândit pe cruce, iar sentința de moarte a fost executată. El a ars, ca să zicem așa, în judecata sfințeniei lui Dumnezeu. Viața noastră veche s-a încheiat prin aceasta. Nu noi înșine am încheiat-o, ci El. Hristos a fost Cel care a murit *în locul* nostru. Dacă am fi murit la propriu, atunci și rădăcina ar fi fost smulsă odată cu pomul.

Rădăcina reprezintă – în imaginea noastră – persoana. Ea întruchipează ceea ce sunt eu ca om, ca făptură a lui Dumnezeu.

13.12.2 Un pom nou

Care este acum țința lui Dumnezeu? Dumnezeu vrea să devin un pom sădit lângă un izvor de apă. Așa se spune despre cel neprihănit în Psalmul 1 (cf. Psalmul 92:12; Ieremia 17:8). Trebuie să devin un pom bun, care face roade bune (Matei 7:17), roada Duhului (Galateni 5:22-23). Pentru aceasta este nevoie de un pom nou. Acesta trebuie sădit și trebuie să crească. Iar ca să devină într-o zi un pom puternic, cu rădăcini puternice și cu roade bune, este nevoie de îngrijire și, mai ales, de apă. Imaginea noastră îngăduie încă un aspect: Am fost născuți din nou prin sămânța nepieritoare a Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 1:23). Această sămânță este sămânța lui Dumnezeu (1 Ioan 3:9), care, într-un om, după întoarcerea lui la Dumnezeu, încolțește și crește (ca să vorbim în imagini) până când din ea s-a făcut un pom puternic. Această sămânță este Hristos Însuși (Galateni 3:16). Prin aceasta avem paralela cu faptul că Hristos Însuși este *omul cel nou*, viața Lui în noi (Coloseni 3:4, 11). Tot potențialul de dezvoltare al omului celui nou este cuprins pe deplin în această sămânță, oricât de mică ar fi ea. Acest om trebuie acum să se desfășoare, să crească, să sporească, să se întindă. Lucrul acesta nu se întâmplă într-o clipă, ci numai printr-o creștere continuă și o înnoire neîncetată. Numai Dumnezeu dă creșterea, înnoirea și puterea. Noul Testament vorbește, într-un alt context, despre un măslin (Romani 11:16-24), în care este altoit un alt lăstar, ca să crească mai departe pe pomul cel vechi. Să ne închipuim buturuga pe care am comparat-o cu persoana noastră. Acum, în această buturugă este altoit lăstarul cel nou, adică sămânța Cuvântului (Hristos Însuși), ca să poată crește și să devină un pom nou. Acest proces îl numește specialistul „altoire”.

13.12.3 Rădăcina veche, care încă trăiește

Rădăcina veche (buturuga pomului vechi, dar tăiat) este încă aici. Ea este chiar încă vie. În imaginea noastră, aceasta nu este omul cel vechi, ci mai degrabă firea noastră pământească – natura adamică veche, stricată și păcătoasă. Ea a marcat viața noastră veche, viața omului celui vechi. Chiar cu riscul ca repetarea acestor adevăruri să obosească, s-o spunem încă o dată: Omul cel vechi nu este firea pământească. Omul cel vechi întruhidează mai degrabă existența mea fără Dumnezeu, înainte să vin la credință. Firea pământească, în schimb, reprezintă natura și ființa omului celui vechi. Aceasta este încă prezentă. Câtă vreme trăim, această rădăcină veche se va găsi în noi. Iar această rădăcină are însușirea de a deveni din nou activă (Iov 14:7-9). Din această buturugă cresc mici lăstari – roade rele, fapte și obiceiuri ale trupului și ale firii pământești. În timp ce Dumnezeu poartă de grijă de creșterea pomului celui nou, nouă ni se dă porunca să omorâm mădulele care sunt pe pământ, adică mădulele firii pământești păcătoase (Coloseni 3:5; Romani 8:13). Aceasta trebuie să se întâmple prin credință și prin Duhul. Trebuie să îndepărtăm acești lăstari ca pe niște buruieni, să tăiem ramurile sau (dacă din ele s-au făcut deja din nou mici trunchiuri) să le doborâm cu securea puterii lui Dumnezeu. Sarcina unui „grădinar” care se ocupă consecvent de buruieni intră în domeniul nostru de răspundere. În această muncă nu suntem lăsați în voia noastră: Prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu trăim și umblăm (Romani 8:13; Galateni 5:18)!

13.13 Numai prin credință

Lucrul acesta are loc numai în credința și prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care (cum spune Pavel) „m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). Credința este dependența de Dumnezeu. Ea cuprinde atitudinea care așteaptă totul de la Hristos și nimic de la sine. Acel „a face să moară”, descris de pildă în Romani 8:13 și în Coloseni 3:5, are loc, în cele din urmă, *prin credință*. Din aceasta face parte a spune „nu” păcatului, în timp ce în același timp îi spui „da” lui Hristos (Romani 6:13, 19). Cel neprihănit trăiește (zilnic) prin *credința* lui (Romani 1:17). Ne apropiem de Dumnezeu prin credință (Romani 5:2), stăm în picioare prin credință (Romani 11:20; 2 Corinteni 1:24). Îl las pe Hristos să locuiască în inima mea prin credință (Efeseni 3:17). Sunt tare și devin tare prin credință (1 Petru 5:9). Această credință trebuie s-o exercit astăzi. Aceasta este cheia. Credința nu este un sentiment. Pentru credință, ceea ce spune Dumnezeu este absolut adevărat și

valabil: Lucrul acesta privește nu numai mântuirea mea veșnică, ci și viața mea de fiecare zi. Căci fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu!

13.13.1 Grădinarul leneș

Proverbe 24:30-32 spune: „Am trecut pe lângă ogorul unui om leneș și pe lângă via unui om fără pricepere. Și iată, era toată năpădită de mărăcini, fața ei era acoperită de buruieni și zidul ei de piatră era dărâmat. Am privit și mi-am îndreptat inima spre aceasta; am văzut și am primit învățătură.”

Adesea, chiar sub altoiul nobil (așa se numește acest lăstar nou și ales) cresc din nou lăstari vechi. Aceștia trebuie neapărat tăiați, fiindcă îi iau lăstarului nou apa și, mai departe, pe parcursul creșterii, și lumina.

Dacă grădinarul nu-și împlinește îndatoririle, apare o problemă. Dinamica proprie a firii pământești (gr. *sarx*, „carnea”) nu trebuie subestimată. Dacă hrănești și cruți firea pământească, în loc s-o dai morții statornic, respectiv mereu din nou, atunci lăstarii vechi vor crește în multe locuri. Aceasta are efecte negative asupra creșterii pomului nou. Creșterea lui este frânată, rădăcinile nu mai cresc mai departe în Hristos, așa că pomul nu mai primește hrană. Este aproape ca și cum și Pavel ar fi avut înaintea ochilor aceeași imagine (Coloseni 2:7).

O viață firească și egoistă seamănă cu un pom uscat, înconjurat de mulți lăstari ai rădăcinii vechi, care pot crește atât de înalt încât pomul odinioară nou nu se mai vede. Apa destinată acestui pom nou curge în mulții lăstari ai rădăcinii pomului vechi. Pomul se poate îmbolnăvi, ramuri întregi se pot usca, iar roada lui poate fi săracă, respectiv mică.

Cu ceva timp în urmă am fost surprins când adunam și culegeam merele din care ne facem suc: Într-un pom am găsit două soiuri diferite de mere. Acesta era rezultatul unei altoiri. Proprietarul de mai înainte voise să aibă două soiuri de mere într-un singur pom. M-am gândit imediat la viața creștină: Și acolo se găsesc două feluri diferite de roade – roade pe care le face să crească Duhul, dar și roade produse de firea pământească.

13.14 Viitorul omului celui nou

Până acum l-am văzut pe omul cel nou în câmpul de tensiune al lumii, care trece. O scurtă privire asupra viitorului lui nu trebuie să lipsească. Pe omul cel nou îl atinge deja suflarea viitoarei creații noi, așa cum este descrisă în Apocalipsa 21. În noi, această creație nouă a început deja. Suntem un fel de pârgă a creației noi a lui Dumnezeu (Iacov 1:18). În Hristos am fost deja

așezați în locurile cerești (în sfera cerească) (Efeseni 2:6). Așa este descrisă poziția noastră de Cuvântul lui Dumnezeu. Ca oameni *noi* vom trăi în creația *nouă*, cândva și cu un corp nou, care va corespunde atunci aceleiași calități a unei creații noi, așa cum este acum cazul cu *omul nostru dinăuntru* (1 Corinteni 15:35-57). Viitorul omului celui nou îți taie răsuflarea și este peste măsură de slăvit, ca și Creatorul lui Însuși: Când Se va arăta El, viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă, înaintea întregului univers (Coloseni 3:1-4)!

Dar să nu uităm aspectul colectiv sau comunitar, care este poate chiar cel mai important. O nouă omenire, al cărei început și Cap este Hristos, va fi populația cerului nou și a pământului nou. Hristos este totul și în *toți*!

Realitatea mântuirii omului celui nou este întruchipată de Biserica Noului Testament, care a luat ființă abia la Rusalii. Ea (alcătuită din toți credincioșii) va fi acest om nou, pe care l-a creat Hristos și al cărui Cap este El. Acest *un singur om*, care este alcătuit din toate mădulele trupului, va fi pentru totdeauna – până în toată veșnicia – spre lauda slavei, a harului și a dragostei lui Dumnezeu, respectiv a lui Hristos.

Omul cel vechi se strică prin pofte; din pricina morții duhovnicești, el merge spre moartea trupească, care duce, în cele din urmă, la moartea veșnică. El nu se îmbunătățește, este supus stricăciunii și piere. Omul cel nou este înnoit prin legătura de viață cu Creatorul lui, până când începe viața veșnică, respectiv desăvârșirea, la înviere.

13.14.1 A trăi deja acum viața viitorului

Viitorul omului celui nou nu este o temă abstractă sau izolată de realitatea vieții noastre. Acest viitor cuprinde, pe de o parte, nădejdea noastră, dar el conține deja acum și ceea ce ne determină viața. S-ar putea formula așa: Trăim pornind de la țintă, privind la Isus și la ceea ce a creat și ce va face El. Dacă viața creației noi pulsează deja în noi, aceasta nu înseamnă altceva decât că trăim deja acum viața viitorului.

Roadă Duhului Sfânt, viața unică și exemplară a lui Isus Însuși, poruncile Lui ale dragostei și, în ansamblu, toate poruncile Noului Testament ne arată cum va arăta din punct de vedere moral viața în creația nouă. În creația nouă a lui Dumnezeu, totul va fi plin de dragostea lui Dumnezeu – de aceeași dragoste pe care trebuie s-o punem în practică deja acum în viața noastră.

Bisericile noastre sunt capete de pod și avanposturi ale lumii noi a lui Dumnezeu. Aici, cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și răscumpărarea în Hristos trebuie să intre în contact cu „omul cel nou”, respectiv cu creația

nouă. La noi trebuie să se vadă ceea ce Dumnezeu va avea în curând, în fiecare loc din lumea Lui nouă, ca fiind lucrul normal și în același timp minunat de slăvit.

Când privim astfel lumea nouă a lui Dumnezeu și ne gândim la faptul că ea a început deja în noi, trăim viața viitorului nu din constrângere sau sub constrângere, nici din motive legaliste. Noul fel de viață trebuie să devină pentru noi lucrul normal, așa cum va fi în curând în slava veșnică a lui Dumnezeu.

Atunci, spre deosebire de astăzi, nu vor mai fi vrăjmași și blocaje care să poată sta în calea vieții noi. De aceea, astăzi, a deveni așa cum a fost Isus este legat de hotărâri ale voinței, de efort și de implicare. Dar noi nu suntem lăsați pe seama noastră (ca de pildă un om necredincios care vrea să-și îmbunătățească moral caracterul), ci Îl avem de partea noastră pe Dumnezeu cu harul Său și cu Duhul Său cel bun.

13.15 Apel

Harul ne învață, ba chiar ne educă (Tit 2:11-12), așa încât omul cel nou să câștige teren cu adevărat în viața noastră de zi cu zi. Nu Legea, ci harul ne educă, aducându-ne mai întâi mereu aminte de ceea ce suntem deja în Hristos și nu mai trebuie să devenim. Harul ne așază în bogăția nemărginită a lui Hristos și ne umple de ea, fiindcă numai pornind de la el este posibilă o viață schimbată.

Ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, cu felul lui vechi de viață. Dar mintea, ființa, respectiv natura acestui om vechi se află încă în noi atâta vreme cât suntem în trupul nostru. Împotriva unei reveniri a vechii orientări de viață stă înnoirea continuă a gândirii noastre.

Hristos în noi: Aceasta este realitatea de viață a omului celui nou. Ian Thomas a comparat-o cu o mănășă, care, fără o mână vie, este un lucru mort. Așa suntem noi – cu totul neputincioși fără Hristos și în afara Lui. Dar când mâna vie intră în mănășă, ea poate face orice! Tot așa putem porni de la faptul și putem crede că putem totul prin Acela care ne întărește!

14. Născuți din nou la o viață nouă

La ultimul nostru vârf de munte ajungem la faptul care este, în această privință, poate cel mai cunoscut. Este vorba despre nașterea din nou, despre primirea unei vieți noi și veșnice. Prin aceasta ajungem la ceea ce putem învăța de la apostolul Ioan despre puterea transformatoare a Evangheliei, care creează lucruri noi. Am fost eliberați de puterea păcatului, ne-a fost dăruit Duhul Sfânt, am fost făcuți oameni noi. Aceasta a fost mai ales tema lui Pavel. Dar trebuia și să ne naștem din nou, pentru că viața noastră veche s-a dovedit, din pricina păcatului, nefolositoare, iar prin aceasta nu aveam o viață adevărată, adică eram morți duhovnicește.

Mai întâi însă să ne uităm la un termen pe care l-am folosit deja de câteva ori: „*natura nouă și natura veche*”. Chiar dacă acești termeni nu există ca atare în Biblie, lucrul pe care îl desemnează se găsește totuși în ea. Ceea ce numim „*natura nouă*”, în opoziție cu „*natura veche*” (adică *firea pământească*), nu este altceva decât „*natura dumnezeiască*”. Petru scrie în a doua lui epistolă, capitolul 1:4:

„... ca prin acestea (făgăduințe) să deveniți părtași ai naturii dumnezeiești.”

Este întotdeauna de folos să avem în vedere contextul în care sunt încadrați termenii. În acest loc, el este următorul:

Creștinul a primit totul de la Dumnezeu ca să poată trăi pentru El. Mai întâi viața însăși. Aceasta poate fi numită viața omului celui nou. A pune în practică această viață dumnezeiască în viața de zi cu zi înseamnă „*evlavie*” (temerea cuvenită de Dumnezeu; o viață după voia lui Dumnezeu), adică o viață spre slava lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a arătat, prin Cuvântul Său, propria Lui slavă, care ne-a cuprins și a lucrat în noi toată hotărârea de a-L avea pe El Însuși înaintea ochilor ca țintă a vieții noastre și a călătoriei noastre prin viață. Această călătorie trece prin lume – nu numai prin creația lui Dumnezeu, ci și prin lumea schimbată și stricăta de oameni, adică prin societatea în care trăim. Ca unii care am primit natura dumnezeiască și suntem părtași ai ei, am scăpat de stricăciunea din lume. Cu natura dumnezeiască suntem acum în stare să trăim altfel decât lumea, care este marcată de poftă. Aici devine limpede și ce este această natură dumnezeiască și ce nu este. Ea nu privește slava exterioară a lui Dumnezeu, ci ființa morală

a lui Dumnezeu. Este vorba despre o viață duhovnicească supranaturală, care poartă în sine trăsăturile morale și etice ale lui Dumnezeu, pe care Petru le pune aici în contrast cu purtarea lumii pierdute.

Această natură se arată concret într-un proces dinamic, în cursul căruia cel născut din nou își dă toată silința și aduce roadă duhovnicească. În felul acesta își întărește chemarea și alegerea dumnezeiască. Astfel confirmă în viața lui lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu în el. „A deveni părtași ai naturii dumnezeiești” nu înseamnă doar a *avea* ceva, ci totodată și a *deveni* ceva: Este vorba de a deveni asemenea lui Dumnezeu și, prin aceasta, imitatorii Lui.

Dovada că natura, respectiv ființa lui Dumnezeu, poate cu adevărat să intre într-un om și să-i marcheze viața este Isus Însuși. În El este viața dumnezeiască; El Însuși este viața veșnică. El S-a făcut om, pentru ca această viață să devină accesibilă și să poată fi trăită de noi, oamenii. De aceea Ioan poate spune: „Ce este adevărat în El și în voi” (1 Ioan 2:8).

14.1 Ce este, de fapt, natura?

Prin *natură* se înțelege ființa sau alcătuirea naturală care caracterizează un lucru de la început, respectiv o ființă vie de la naștere. Natura animală este alta decât natura omenească (Iacov 3:6-7). În contextul nostru, natura cuprinde ceva ce ai preluat – spre deosebire de ce ai produs tu însuși. Cuvântul *natură* (gr. *physis*) înseamnă „faptul de a fi devenit”⁸⁷; verbul înseamnă a *produce*, a *dezvolta*, a *încolți* și a *crește* (mai ales la plante); substantivul înseamnă și *origine* și *naștere*.

Noi, oamenii, suntem *din fire*, adică de la naștere și după ființa și natura noastră, copii ai mâniei (Efeseni 2:3; Galateni 2:15). În natură este valabilă legea potrivit căreia fiecare specie își aduce propriii urmași. Lucrul acesta este valabil și pentru om: Este valabil pentru corp, pentru omul de afară, la fel ca pentru inima lui, pentru omul dinăuntru. Și astăzi, în secolul al XXI-lea, omul întruchipează încă ființa lui Adam (a primului om creat), dar și ceea ce a devenit acesta prin căderea lui în păcat. Facem deosebire între natura omului amintită de Iacov (adică ceea ce am devenit ca fapte ale lui Dumnezeu după chipul Lui) și ființa păcătoasă pe care am moștenit-o de la Adam (după căderea în păcat). Cu alte cuvinte: „Trebuie să facem deosebire între natura omului și natura noastră ca oameni căzuți.”⁸⁸ Suntem oameni și

87. Kittel, *Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament* (gr. *phyein*).

88. Această deosebire poate fi ilustrată foarte bine prin persoana lui Isus: El a luat natura omenească la întruparea Sa (încarnarea), dar nu natura veche și, prin urmare, păcătoasă.

vom fi întotdeauna, oricare ar fi schimbarea pe care o trăim prin nașterea din nou în ce privește duhul și sufletul și oricare ar fi schimbarea care ne așteaptă trupul în clipa în care va veni Domnul ca să ne cheme la Sine. Nu vom pierde niciodată identitatea esențială cu care ne-a creat Dumnezeu la început (prin naștere). Suntem și rămânem aceleași persoane – aceiași indivizi. De aceea trebuie să facem deosebire între termeni precum «natura noastră omenească», «natura noastră căzută», «natura noastră nouă». Căderea în păcat n-a desființat (natura) existenței noastre de oameni; nașterea noastră din nou, pe de altă parte, nu desființează existența noastră de oameni. Ce este esențial pentru existența omenească nu vom pierde niciodată, iar individualitatea noastră nu va fi schimbată niciodată.”⁸⁹

Natura adamică căzută schițează realitatea omenească ce nu mai este determinată de duhul omenesc și de legătura lui cu Dumnezeu (spre deosebire de animal, care nu are duh), ci de suflet și de trup. Duhul omului adăpostește conștiința lui despre Dumnezeu și capacitatea lui fundamentală de a recunoaște existența unui Creator, precum și capacitatea lui de a crede în El, de a-I se ruga, de a-L căuta și de a-L cinsti. Dar această funcție a suferit, prin păcat, o pagubă masivă. Duhul nu este stins, dar funcția lui nu mai este îndreptată spre Dumnezeul cel viu. Urmarea o descrie Pavel astfel: „Omul *firesc* (gr. *psychikos*, de fapt *sufletesc*) ... nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:14). Căderea în păcat a atins toate aspectele realității omenești. „Legătura (cu Creatorul, legătura) de afecțiune, respect și dependență care îl ținea aproape de Dumnezeu este ruptă; el seamănă cu o casă al cărei acoperiș s-a prăbușit și a căzut la pământ. Numit după aspectul cel mai de jos la care au coborât duhul și sufletul, el este «carne». Astfel, «carnea» (firea pământească) este denumirea scripturală a naturii lui vechi, respectiv căzute.”⁹⁰

14.2 Părtași ai naturii lui Dumnezeu

Cu *natura veche* aparțineam lumii, unde nu domnește Hristos, ci Satana. Dar odată cu primirea vieții noi am scăpat de stricăciunea lumii și de înșelăciunile ei (2 Petru 1:4; 2:18, 20). Cu trupul suntem încă în lume. Trăim, așadar, în același timp în două lumi (Efeseni 2:6; Coloseni 2:20; 3:1-5). Cu viața dumnezeiască aparținem lumii noi a lui Dumnezeu, creației Lui noi, care este creată în Hristos și prin Hristos.

89. F. W. Grant, *The two Natures*, p. 5.

90. *Ibidem*, p. 7.

Viața noastră autodeterminată s-a încheiat; „SRL-ul eului” nostru a dat faliment; întreprinderea vieții noastre, respectiv a lumii eului nostru, este falimentară. Procedura de insolvență a fost dusă la capăt pe Golgota. Pentru datorii a plătit Hristos. Dar acum suntem părtași ai vieții lui Dumnezeu; avem acum „acțiuni sigure”, suntem „acționari”, pentru că avem parte de viața lui Dumnezeu. Cu aceste „acțiuni” există un nou început adevărat, fiindcă Dumnezeu Însuși este autorul lor.

14.3 Viața veșnică este viața lui Hristos

Am primit, la propriu, parte de viața lui Dumnezeu, parte de viața Lui veșnică. Aceasta nu este, în cele din urmă, nimic altceva decât faptul că Hristos Însuși, ca Persoană, este viața noastră nouă (prin aceasta se exprimă doar un alt aspect al aceluiași lucru). Așa cum El Însuși este omul cel nou, care am fost creați să fim, tot așa El întruchipează viața noastră nouă.

Faptul că avem viața dumnezeiască nu ne înalță în poziția de dumnezei. Tot atât de puțin devenim Hristos atunci când Hristos devine viața noastră. Rămânem făpturi, oameni după chipul lui Dumnezeu, care acum, pe temeiul acestei vieți, pot fi din nou în părtășie cu Dumnezeu. Avem viața „în Hristos”, care este autorul ei și de care depindem. Nu avem această viață despărțiți de El.

14.4 Cum devenim părtași ai vieții dumnezeiești?

Cuvântul *natură* are de-a face cu nașterea și cu creșterea și ne îndreaptă atenția spre ceea ce i-a lămurit Isus cărturarului Nicodim: *nașterea din nou*.

În esență, este vorba despre nașterea din nou, prin care devenim părtași ai naturii dumnezeiești. *Nașterea din nou* este un termen biblic, care nu are nimic de-a face cu religiile din Extremul Orient, cu „ciclul veșnic al nașterii și al pieirii” (ca de pildă în budism) sau cu vreo concepție despre lume, de orice fel ar fi ea. Nașterea din nou este amintită de câțiva autori din Noul Testament, dar este descrisă cel mai pe larg de apostolul Ioan. În timp ce trecerea noastră de la Adam la Hristos are diferite aspecte, aspectul nașterii din nou este descris tocmai de Ioan. Nașterea din nou creează o viață nouă, alta. Ea se deosebește de viața pe care am moștenit-o din fire (de la Adam).

Toți scriitorii Noului Testament și-au adus contribuția cu privire la felul în care primești viața nouă și cum se arată ea în viața de zi cu zi. Tuturor le este comun faptul că a fi creștin înseamnă o schimbare a omului, pe care omul nu o produce el însuși, ci care vine de sus, de la Dumnezeu Însuși. Prin aceasta

suntem deja în miezul temei noastre. „De sus” este exact cuvântul pe care îl folosește Isus în legătură cu nașterea cea nouă.

14.5 Nașterea din nou – născuți din Dumnezeu

Nicodim voia să discute cu Isus întrebări teologice. Dar pentru aceasta Domnul Isus n-avea timp. Pentru El era mai importantă nevoia unei nașteri noi. Prin aceasta, Domnul Isus spune într-o singură frază că ceea ce este omul pe temeiul nașterii lui (din fire) nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim că nu-i poate da intrare în ea (Ioan 3:1-36). Nevoia unei nașteri noi nu lasă nimic bun la ceea ce suntem din fire. Lucrul acesta este valabil și pentru Nicodim, învățătorul lui Israel. Isus îi spune că această naștere nu are loc prin zămislire omenească, ci „din apă și din Duh”. Nu este vorba despre o înmulțire naturală, ci despre o lucrare de sus, de la Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu nu sunt născuți din voia omului, ci din Dumnezeu (Ioan 1:13). Copil al lui Dumnezeu devii numai prin nașterea din nou! Omul ar putea fi zămislit de sute de ori de un tată trupesc și născut de mama lui, iar rezultatul ar fi întotdeauna același: Ce este născut din carne este carne. Dacă omul trebuie să se nască din nou, atunci originea trebuie căutată cu totul în altă parte. Dar cum este adusă la îndeplinire această naștere minunată? Ea are loc concret din apă și din Duh, așa cum spune Domnul Isus (Ioan 3:5).

14.5.1 Născuți din apă

Aici nu este vorba nici despre o naștere la propriu, nici despre instrumentele care sunt folosite la naștere. Așadar, apa trebuie să aibă un înțeles figurat. Ce simbolizează apa? Apa simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum le scrie Pavel efesenilor: „... prin spălarea cu apă prin Cuvânt” (5:26). Cuvântul lui Dumnezeu este un instrument concret la nașterea din nou:

„El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.”

Iacov 1:18

„... voi, care ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care putrezește, ci dintr-una care nu putrezește, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.” (vezi și 1:3)

1 Petru 1:23

„Acum voi sunteți curați, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus.”

Ioan 15:3

Apa este Cuvântul lui Dumnezeu și puterea lui curățitoare. El este făcut viu de Duhul lui Dumnezeu și lucrează asupra păcatosului. Cuvântul lui Dumnezeu vestit, mărturisit sau citit dă pe față păcatul și duce la pocăință și credință. Primirea plină de credință a lui Isus Hristos aduce nașterea din nou (Ioan 1:12). Credința este urmarea vestirii Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10:17). Cuvântul, ca sămânță a lui Dumnezeu, aduce viața nouă.

Cuvântul, sămânța nepieritoare, lucrează cel puțin două lucruri: El produce o viață care, ca și Cuvântul însuși, este nepieritoare (adică veșnică). Și produce o viață care are exact aceleași trăsături pe care le are Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este ADN-ul vieții noi. Sămânța are toate informațiile cu privire la cum va arăta planta sau ființa vie zămislită. Tot așa, Cuvântul lui Dumnezeu este planul de construcție, „întregul cod genetic” al vieții noi. Acest Cuvânt, pe care îl putem citi, arată cum se înfăptuiește și cum se manifestă această viață. În acest sens spune Iacov că am fost născuți prin Cuvântul adevărului și că acest Cuvânt este în același timp sămânța care a fost sădită în noi, ca să poată crește (Iacov 1:18, 21). Natura seminței determină forma vieții. Natura dumnezeiască este în sine desăvârșită, respectiv deplină (ceea ce este valabil și pentru sămânța respectivă), dar în noi ea poate și trebuie să ia chip și să crească.

Înainte să ajungem la al doilea instrument, după considerațiile de mai sus fie de ajuns să arătăm că aici nu este vorba despre botezul în apă. Apa botezului în apă nu produce un om nou și nu ne face copii ai lui Dumnezeu. Botezul în apă ne unește mai degrabă *în exterior* (în mărturisirea noastră) cu Hristos.

14.5.2 Născuți din Duh

Nu duhul omenesc este cel care se naște din nou. Și tot atât de puțin el este cel care produce nașterea cea nouă. Mai degrabă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este Acela prin care nașterea din nou este declanșată și înfăptuită.

Ce este născut din Duh este duh. Este adevărat că darul nașterii din nou nu înseamnă o viață nouă din punct de vedere trupesc sau biologic. Este o viață duhovnicească, în opoziție cu existența naturală a omului nerăscumpărat. Dar ea este și în acord cu Duhul Sfânt, cu Duhul lui Dumnezeu, fiindcă este viață dumnezeiască. Viața nouă corespunde naturii Duhului Sfânt; doar am devenit părtași ai naturii dumnezeiești (ai vieții dumnezeiești).

Nicodim, în ciuda învățăturii lui, este depășit. Ar fi putut ști din Vechiul Testament ce lucrează „apa și Duhul” atunci când amândouă acționează asupra omului prin lucrarea lui Dumnezeu!

14.5.3 Prorocia lui Ezechiel: Inimi noi și duh nou

Ezechiel a fost acela care n-a vorbit despre *nașterea din nou* în sens literal, dar s-a gândit totuși la același proces, în care urmau să fie folosite apa și Duhul. Dumnezeu va face următoarele (Ezechiel 11:19; 36:25-27):

- va stropi apă curată peste israeliți, ca să-i curețe
- le va da o inimă nouă și un duh nou
- le va da o inimă de carne în locul unei inimi de piatră
- Duhul lui Dumnezeu va fi pus în ei, ca să trăiască după legile lui Dumnezeu.

Aici sunt numite elemente importante ale mântuirii lui Dumnezeu în nașterea din nou. Mai întâi este curățirea, care încheie socotelile cu trecutul. În locul vieții vechi, pentru care era nevoie de curățire, vin acum o inimă nouă și un duh nou.

Atât expresia „inimă” în mod deosebit, cât și termenul „duh” (în sensul de „duh omenesc”) înseamnă lăuntru cel mai adânc al persoanei respective (Proverbe 4:23). Este vorba despre centrul personalității omenești, care trebuie prefăcut cu totul. Prin această prefacere omul nu devine lipsit de voință, ci, mai degrabă, devine în stare să facă voia lui Dumnezeu. Inima de piatră este o inimă împietrită – o inimă moartă, care nu poate și nu vrea să trăiască pentru Dumnezeu. Când voința omului este înnoită, el are nevoie de putere ca să poată și face voia lui Dumnezeu. El primește Duhul lui Dumnezeu, prin care devine în stare să trăiască cu adevărat după poruncile lui Dumnezeu.

Și aici devine limpede că omul este schimbat dinăuntru în afară, și nu prin porunci care îi sunt impuse din afară și care duc doar la o schimbare exterioară a comportamentului. Oamenii își pot schimba comportamentul printr-o disciplină aspră, dar creștinul se poartă altfel pentru că a primit o inimă nouă și Duhul lui Dumnezeu. Ascultarea cea nouă este pentru el o chestiune a inimii. În aceasta, disciplina este la fel de importantă, dar nu hotărâtoare.

Ce este născut din Duh este duh! Astfel, deja Ezechiel face deosebire între „duhul nou”, care corespunde vieții noi, și Duhul Sfânt ca Persoană, care locuiește în cel născut din nou. Chiar dacă Isus nu vorbește direct cu Nicodim

despre darul Duhului Sfânt, acesta este totuși cuprins aici. Ioan amintește de câteva ori Duhul ca fiind al nostru (Ioan 7:39; 14:17, 26; 15:26; 16:13).

Pavel preia cuvintele lui Ezechiel și explică faptul că ele sunt valabile și pentru noi: Duhul lui Dumnezeu scrie pe inimile noastre, care, spre deosebire de tablele Legii, nu sunt de piatră, ci de carne. Aceasta presupune că și inimile noastre au fost prefăcute cu totul. Această „lucrare” a lui Dumnezeu la inima noastră arată încă o dată ce face Dumnezeu ca să ne schimbe tot mai mult după chipul Fiului Său. Scrierea Lui pe inimile noastre are o țință: Trebuie să fim prefăcuți, din punct de vedere moral, în același chip al lui Hristos proslăvit pe tronul lui Dumnezeu – și anume prin Duhul (2 Corinteni 3:3, 18).

14.6 Salvați și trecuți din moarte la viață: Aduși la viață

Nașterea cea nouă nu este necesară pentru că n-am avea viață, ci pentru că ne lipsește viața *cea adevărată*. Ce este născut din carne este carne și, prin urmare, nefolositor. Trebuie să ne naștem din Duh. Numai așa intrăm în Împărăția lui Dumnezeu și în stăpânirea lucrurilor cerești.

Dar, în mod logic, urmarea unei nașteri este și o viață care nu exista înainte. Astfel spune Domnul Isus că El va aduce deja acum oameni din moarte la viață. Aici și astăzi (nu abia în viitor) va face El lucrul acesta: „Vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei ce-l vor auzi vor trăi” (Ioan 5:25). Așa cum Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța nașterii din nou, tot așa aici Cuvântul (glasul Fiului) este acela care dă viață. Omul nu este din fire doar un păcătos (adică o ființă stăpânită de firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”), care nu folosește la nimic). El este și un mort care are nevoie de viață. El este din fire mort în păcatele lui (Efeseni 2:1; Coloseni 2:13 ș.a.). Moartea înseamnă întotdeauna despărțirea unor lucruri care, prin natura lor, țin unul de altul. Astfel, omul este, ce-i drept, cât se poate de viu din punct de vedere biologic și mintal, dar *în sens duhovnicesc*, în ce privește legătura lui cu Dumnezeu, este mort. Această relație, cu tot ce ține de ea, nu există. Prin învierea *duhovnicească* (sau aducerea la viață, care cuprinde, în cele din urmă, un alt aspect al nașterii din nou), păcătosul mort duhovnicește primește viața veșnică. Înstrăinarea lui de viața lui Dumnezeu (Coloseni 1:21; cf. Efeseni 4:18) este desființată prin aceasta. Prin această viață, relația cu Dumnezeu nu este doar restaurată și adusă la nivelul relației lui Adam cu Dumnezeu dinainte de cădere. Mai degrabă, prin ea se leagă o relație care ne face copii și fii ai lui Dumnezeu. Am trecut din moarte la viață! „Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și sunt viață” (Ioan 6:63), spune Domnul Isus.

14.7 Taina devenirii și a creșterii

Este de folos să facem, în general, câteva constatări cu privire la procesul nașterii celei noi. Biblia nu spune în ce parte a omului se află viața veșnică atunci când Dumnezeu i-o dăruiește omului. Unii spun că este în duhul nostru, alții subliniază sufletul. Este ispititor să atribuim proceselor mântuirii care au loc în om câte unul dintre aspectele ființei omenești. Biblia nu este însă o carte de antropologie, nici a omului celui vechi, nici a omului celui nou.⁹¹ La nașterea din nou avem de-a face cu o taină care este în parte descoperită, dar într-o anumită măsură și ascunsă, lucru care se datorează complexității naturii omenești. Aceasta arată încă o dată limitele cunoașterii noastre, dar nu ia nimic din faptul că avem cu adevărat viața veșnică (duhovnicească) a lui Dumnezeu ca propria noastră viață. Domnul Isus Însuși compară procesul nașterii celei noi, lucrată de Duhul, cu vântul: Vâjăitul lui îl poți auzi (adică poți percepe efectele lui la omul respectiv, în care lucrează Duhul). Nu poți vedea însă de unde vine și încotro merge (Ioan 3:8). Nașterea din nou este pentru noi un proces ascuns, care nu poate fi făcut vizibil nici prin cunoașterea noastră, nici prin tehnică.

Nici procesul de creștere al vieții noi nu este descris în detaliu, ci este presupus ca un lucru dat. Aproape toți scriitorii Noului Testament ne asigură că există creștere și înnoire (continuă), mișcare, precum și înaintare și maturitate tot mai mare în credință (Ioan 3:30; Efeseni 4:13; 1 Petru 2:2; 2 Petru 3:18; Coloseni 1:10; 3:10; 1 Ioan 2:12-17; Galateni 4:19; Romani 12:2; 2 Corinteni 3:18; 4:16; Efeseni 4:23). Lucrul acesta este descris mai mult sau mai puțin la nivel de principiu. Este vorba întotdeauna de un proces care, pe de o parte, este pus în mișcare și dus mai departe de Dumnezeu Însuși, dar care, pe de altă parte, poate fi înfăptuit numai prin contribuția noastră, prin acordul și hotărârea noastră, precum și prin disciplina și consecvența noastră în împlinirea poruncilor lui Hristos (Luca 8:15; 2 Petru 1:8; Iacov 3:18; Tit 3:14). Procesul de transformare are loc întotdeauna după principiile amintite. Dar în multele milioane de creștini el se desfășoară (din pricina deosebirilor dintre acești creștini în alcătuirea lor lăuntrică, în situația lor de viață și în hotărârea lor) cu viteză și intensitate diferite. Grădinarul dumnezeiesc Se îngrijește cu dragoste de fiecare plantă în parte (Evrei 12:11; Ioan 15:2) – la toate cu singura mare țință ca ele să ajungă asemenea chipului Fiului Său (Romani 8:29). Dacă aceasta este cea mai mare țință a lui Dumnezeu, atunci ea

91. Hans-Jörg Ronsdorf, *Și totuși morții trăiesc* (Und die Toten leben doch), capitolul 3 (Conceptia Bibliei despre om), p. 147 și urm.

trebuie să fie și cea mai mare preocupare a noastră. Această părtășie cu Dumnezeu, respectiv acest acord de a avea aceeași țință, va simplifica multe lucruri în viața noastră și ne va da o mai mare orientare spre țință. Prin aceasta vom câștiga o privire cu totul diferită – și anume dumnezeiască – asupra situației noastre de viață de fiecare zi.

Numai înțelepciunea lui Dumnezeu lucrează atât *apariția* vieții noi, cât și *creșterea* ei. Hotărâtor este rezultatul, după care se recunoaște lucrarea lui Dumnezeu, și anume roada bună a Duhului într-o viață schimbată a creștinilor.

14.8 Creșterea – viața crește

Creșterea este un lucru cât se poate de important. Viața lui Dumnezeu este în sine desăvârșită, dar, când este pusă într-un om, ea trebuie să crească. Ea trebuie să pătrundă și în mod practic întregul om. Viața nouă schimbă tot mai mult comportamentul omului, cunoașterea, respectiv ființa lui, de la viața veche spre viața nouă (adică ființa lui Isus Hristos ia tot mai mult chip în el; Galateni 4:19; 2 Corinteni 3:18).

Să privim natura liberă. Acolo nu există lanuri de grâu. Ele există numai acolo unde oamenii le-au întemeiat și au semănat sămânța potrivită. Tot așa, în viața noastră veche am produs numai spini și mărăcini (Efeseni 5:11). Dar acum este semănată sămânța Cuvântului; și crește grâu bun, roadă pentru Dumnezeu (Matei 13:23; Romani 6:22; 7:4). Sămânța încolțește în „pământul inimii”, care este roditor. Așa schimbă viața nouă din Dumnezeu pe om. Rezultatul a ceea ce s-a petrecut înăuntru și se petrece de atunci încoace se poate vedea în comportamentul omului născut din nou: El este acum îndreptat spre Acela care l-a născut.

În omul în care este semănată sămânța există încă răul, așa cum într-un lan de grâu se mai pot descoperi, mai mult sau mai puțin, mărăcini și spini. Dar viața nouă, roada nouă, este și o viață de biruitor (1 Ioan 5:4). În ea se pot desfășura schimbările celui născut din nou: El a devenit acum un imitator al lui Dumnezeu, care i-a dăruit viața. În timp ce pământul bun aduce roada bună, noi îndepărtăm de pe ogorul vieții noastre ceea ce nu este roadă bună: spinii vechilor noastre comportamente păcătoase, precum și mărăcinii care au rădăcini lungi și adânci și înseamnă obiceiuri vechi, încăpățănate. Unele buruieni cer o disciplină aspră și perseverență până când sunt făcute nevătămătoare, dar aceste eforturi merită, dacă ne supunem țintei pe care o are Dumnezeu cu noi. Pietrele care zac pe ogorul vieții noastre sunt poveri și greutatea de prisos; uneori sunt păcatele care ne înfășoară așa de lesne și care ne încetinesc și ne împiedică creșterea și înaintarea (Isaia 5:1-7; Evrei 12:1).

Este uimitor ce loc însemnat ocupă creșterea în Biblie și cât de des este aplicată omului. Israel era via Domnului și trebuia să aducă roadă bună. Dumnezeu Însuși este Vierul.

Este important să păzim bine via vieții noastre, respectiv „propria noastră vie” (Cântarea cântărilor 1:6). Hristos este Vița, iar noi suntem mlădițele ei, ca să aducem roadă pentru Tatăl (Ioan 15:1-8).

Creșterea duhovnicească este un proces normal, așa cum are loc în natură și în natura noastră omenească. Această creștere are nevoie de timp și de toate condițiile-cadru necesare. Creșterea nu are loc în salturi și nici nu există scurtături – prin orice lucruri și experiențe ar fi ele. „Nicăieri în Scriptură nu se învață că există un salt brusc de la starea firească la starea duhovnicească sau de la o viață relativ nepăsătoare la o viață de predare lui Hristos. Dimpotrivă, creșterea în evlavie este înfățișată ca o creștere care ar trebui să fie la fel de normală și de firească precum dezvoltarea normală a unui om de la copil la omul copt, matur.”⁹²

Cu ajutorul serelor poți scăpa de legile anotimpurilor și poți recolta multe plante și soiuri de legume în orice anotimp. Dar știm cu toții că în seră nu poți crește niciodată plante de calitate pe care o ating plantele din câmp deschis. Lucrul acesta este valabil și pentru gustul fructelor plantelor cultivate în seră. Tot așa, roada duhovnicească crește cel mai bine în viața de zi cu zi. Rода are condițiile optime de creștere în natura liberă, unde este expusă vântului și vremii, căldurii și frigului, secetei și ploii. „Creștini de seră” nu vrem să devenim.

14.9 Cultivarea

„A cultiva” înseamnă, de pildă, a face un lan de grâu acolo unde înainte era pădure sau stepă. În contextul „aducerii de roadă”, Pavel spune (Filipeni 2:12-13):

**„Lucrați-vă propria mântuire
cu frică și cutremur;
căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi
și voința
și înfăptuirea,
spre buna Lui plăcere.”**

Probabil niciun alt cuvânt din Biblie nu arată atât de scurt și concis răspunderea noastră de a acționa și, în același timp, lucrarea lui Dumnezeu în

92. Henry Allen Ironside, *Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit*, p. 153.

acțiunile noastre. În timp ce noi „lucrăm”, în același timp Dumnezeu este la lucru. Mântuirea obligă la acțiune: Trebuie, adică, să aducem dovada mântuirii primite – ba chiar s-o ducem până la capăt. Acest cuvânt din Biblie cuprinde o mare tensiune între răspunderea noastră și lucrarea lui Dumnezeu. Dar nu avem voie să rezolvăm pur și simplu această tensiune, socotind că mântuirea trebuie privită separat de lucrarea noastră și că nu are nimic de-a face cu propriile noastre eforturi. Să luăm Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este! Chiar cu frică și cutremur (adică fiind conștienți că putem face greșeli) trebuie să trăim mântuirea și să luăm în serios „imperativul mântuirii” (ce ni se poruncește să facem pe temeiul a ceea ce a făcut Dumnezeu deja pentru noi; germ. *Heilsimperativ*), amintit adesea. Când vom fi odată la țință, vom recunoaște că, în toată implicarea noastră, Dumnezeu, în harul Său, a fost Acela care a înfăptuit totul.

Dar în ce constă legătura acestui verset cu creșterea duhovnicească? Termenul „lucrați” era folosit în limba greacă și pentru agricultură, respectiv pentru lucrarea pământului. Aceasta ne confirmă: Dumnezeu Și-a sădit Cuvântul în inima noastră; viața nouă ne-a fost dăruită. Acum trebuie să îngrijim și să cultivăm acest ogor al vieții noi: Trebuie să îndepărtăm tot ce tulbură și să punem la dispoziție tot ce favorizează creșterea. Pe lângă aceasta, trebuie să ne asigurăm că se poate strânge o recoltă bună. Viața noastră seamănă cu ogorul, lucru spus, desigur, în sens figurat. Această muncă a plugarului este, la rândul ei, lucrarea lui Dumnezeu Însuși. În încrederea în Dumnezeu, care lucrează totul și vrea să lucreze totul, cultivăm ceea ce a creat Dumnezeu în noi.

Lucrurile lumii fac pământul inimii tare și nesimțitor la vorbirea lui Dumnezeu. Un pământ tare până acum trebuie afânat cu trudă, ca să poată primi apa și să aducă din nou roadă. Și buruiiana gândurilor rele și necurate trebuie îndepărtată statornic. Plantele tinere se înlătură mai ușor decât cele vechi, cu rădăcini adânci. Să luptăm, așadar, imediat și statornic împotriva lor!⁹³

14.10 Hobby sau datorie?

Grădinarul amator se ocupă de buruieni pentru că hobby-ul lui este, pur și simplu, să aibă o grădină frumoasă. Nu trebuie s-o facă; nimeni nu-l obligă. Când aplicăm imaginea grădinarului sau a plugarului la sfințirea noastră, nu este vorba de o opțiune pe care o putem folosi sau și neglija. A te hotărî pentru o viață de sfințire și pentru creștere duhovnicească nu este ceva doar

93. C. G. Willis, *Betrachtungen über den Brief an die Philipper*, p. 184.

pentru o clasă deosebită de creștini, care vor să plece în misiune sau să devină predicatori. Mântuirea ne obligă mai degrabă să urmărim sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Oricât de neobișnuit ar suna pentru unul sau altul: Fără sfințenie în viața noastră nu-L vom vedea, la sfârșit, pe Domnul (Evrei 12:14)!

„Căci pământul care bea ploaia ce cade des peste el și aduce o verdeață folositoare pentru cei pentru care este lucrat primește binecuvântare de la Dumnezeu; dar, dacă aduce spini și măracini, este lepădat și aproape de blestem, iar sfârșitul lui este să fie ars” (Evrei 6:7-8).

14.11 Indicativul mântuirii la Ioan

Viața lui Dumnezeu (viața veșnică) este tema lui Ioan. El tratează și nașterea cea nouă, prin care primim această viață. Vrem să adunăm din cele trei epistole ale lui ce am devenit ca copii ai lui Dumnezeu și ce ne-a fost dăruit. La el, *indicativul* mântuirii (germ. *Heilsindikativ*) înseamnă următoarele (să se observe numeroasele paralele cu Pavel):

- părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1:3)
- bucurie deplină (1:4)
- Umblăm în lumină (1:7; 2:9-11).
- El, Fiul lui Dumnezeu, Și-a dat viața pentru noi (3:16).
- Sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat (1:7).
- El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre (2:2; 4:10).
- Păcatele noastre sunt iertate (2:12).
- Păcatele noastre sunt luate (3:5).
- iertare continuă (după mărturisire) și curățire de orice nelegiuire (1:9)
- Avem la Tatăl un Mijlocitor (un apărător), când am păcătuit (2:1).
- În noi, dragostea lui Dumnezeu a ajuns cu adevărat desăvârșită (2:5; 4:12, 17).
- Dragostea Tatălui ne-a fost dăruită (3:1).
- Dumnezeu ne iubește (4:16).
- Suntem *în El* (2:5).
- Suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos (5:20).
- Ce este adevărat în El este la fel de adevărat în noi, și anume viața dumnezeiască (2:8).
- Rămânem în veac (2:17).
- Îl avem pe Duhul Sfânt, ungerea din partea Celui Sfânt (2:20, 27).
- El ne-a dat din Duhul Său (3:24; 4:13).
- Suntem în Tatăl și în Fiul (2:24).

- făgăduința Lui pentru noi: viața veșnică (2:25)
- Dumnezeu ne-a dat viața veșnică; și această viață este în Fiul Său (5:11, 13).
- Îl avem pe Fiul și, cu El, viața (5:12).
- Viața veșnică rămâne (adică locuiește) în noi (3:15).
- Suntem născuți din Dumnezeu (2:29; 3:9; 4:4, 6-7; 5:1, 3, 18-19; 3 Ioan 11).
- Suntem copii ai lui Dumnezeu (3:1).
- Sămânța lui Dumnezeu este în noi (3:9).
- Vom fi asemenea Fiului lui Dumnezeu (3:2).
- Îl vom vedea pe Fiul lui Dumnezeu așa cum este (3:2).
- Am trecut din moarte la viață (3:14).
- Suntem în El, și El este în noi (3:24; 4:4).
- Avem viață prin Fiul (4:9).
- Avem îndrăzneală în ziua judecății (4:17).
- Frica a fost luată de la noi prin dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu (4:18).
- Ne rugăm cu încredere și după voia Lui (5:14-15).
- Suntem aleși (2 Ioan 13).
- Adevărul dumnezeiesc rămâne (ca și Duhul lui Dumnezeu) în noi și cu noi în veac (2 Ioan 2).

14.12 Imperativul mântuirii la Ioan

Unde se găsesc binecuvântări și privilegii, există și îndatoriri și răspundere. Cunoașterea aceasta nu este nouă, dar această înșiruire ne vorbește:

- a păzi poruncile Lui (2:3-4; 3:22; 5:2-3; 2 Ioan 5)
- a păzi Cuvântul Lui (2:5)
- dator să umble cum a umblat El (2:6; cf. 4:17)
- a-l iubi pe fratele (2:10; 3:10, 14; 2 Ioan 5)
- a nu iubi lumea (2:15)
- a birui lumea prin credință (5:4)
- a-L mărturisi pe Fiul (2:23)
- a rămâne în El (2:28)
- a face ce este drept (2:29)
- a se curăți pe sine, cum El, Fiul lui Dumnezeu, este curat (3:3)
- a nu face păcatul (3:6, 9; 5:18)
- a ne da viața pentru frați și a ne deschide inima pentru ei (3:16-17)
- a ne iubi unii pe alții cu fapta și cu adevărul (3:18; 4:7; 4:11)
- a rămâne în dragoste (4:16)

- a face ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu (3:22)
- Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi (4:19).
- a umbla în adevăr (2 Ioan 4; 3 Ioan 4)
- a lua seama la noi înșine, ca să nu pierdem ce am lucrat (2 Ioan 8)
- a rămâne în învățătura lui Hristos (2 Ioan 9)
- a ține cu tărie la adevăr (3 Ioan 3)
- a le da găzduire slujitorilor lui Dumnezeu (3 Ioan 5-8)
- a face binele și a urma binele (3 Ioan 11).

14.13 Viața veșnică – calitate și cantitate

Viața nouă are o dimensiune care pune în umbră tot ce a fost până acum și tot ce oamenii au socotit posibil. Viața veșnică nu este pur și simplu o existență fără sfârșit. O astfel de existență o are fiecare om, chiar și cel care nu este născut din nou. Prin nașterea din nou primim mai degrabă o existență care ne face în stare să fim într-o zi în cer și, astfel, acolo unde viața veșnică este „acasă”. Dar în mesajul lui Ioan este vorba despre plinătatea acestei vieți marcate de cer, pe care o purtăm în noi nu abia atunci, ci deja acum, cât suntem încă pe pământ. Plinătatea, bogăția și conținutul acestei vieți se găsesc acum în noi. Prin aceasta n-a luat ființă doar o existență, ci un om nou, cu tot ce alcătuiește un om: voință, dragoste, cunoaștere și multe altele. Cu această viață am primit cunoașterea Tatălui (Ioan 17:3). Am intrat într-o relație și într-o părtășie vie, marcată de dragoste și strânsă, cu Tatăl și cu Fiul. Lucrul acesta n-ar fi niciodată posibil dacă n-am avea aceeași viață pe care o au Tatăl și Fiul.

14.14 Semne de viață

Cine a putut fi de față la nașterea copiilor lui știe ce vreau să spun. Toți așteaptă încordați primele sunete ale copilului. Când copilul țipă, minunea nașterii s-a împlinit. Și în viața duhovnicească există astfel de semne de viață. La scurt timp după ce a vorbit despre nașterea din nou (1 Petru 1:23), Petru spune că, asemenea unor prunci născuți de curând, trebuie să dorim laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 2:2). Cu alte cuvinte: Un om născut din nou are foame de Cuvântul lui Dumnezeu, respectiv interes pentru el. Nu mai poate fi fără Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă acesta este pentru el ca hrana. Alte semne de viață, pe care le-am enumerat deja printre imperativele mântuirii, sunt:

- Cel născut din Dumnezeu face ce este drept (1 Ioan 2:29).

- Cel născut din Dumnezeu Îl iubește pe Dumnezeu și Îl cunoaște (1 Ioan 4:7).
- Cel născut din Dumnezeu crede că Isus este Hristosul (1 Ioan 5:1).
- Cel născut din Dumnezeu îi iubește pe frații și surorile în credință (1 Ioan 5:1).
- Cel născut din Dumnezeu biruiește lumea (1 Ioan 5:4).

O trăsătură a vieții noi o cercetăm mai pe larg (1 Ioan 3:6, 9; 5:18):

**„Oricine rămâne în El
nu păcătuiește;
oricine păcătuiește
nu L-a văzut
și nici nu L-a cunoscut.”**
**„Oricine este născut din Dumnezeu
nu face păcat,
pentru că sămânța Lui rămâne în el;
și nu poate păcătui,
pentru că este născut din Dumnezeu.”**
**„Știm
că oricine
este născut din Dumnezeu
nu păcătuiește.”**

14.15 Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește

Acesta este un semn de viață care, la prima vedere, ne pune pe gânduri și poate chiar ne întristează. Vrea Ioan să spună că creștinul nu mai poate păcătui niciodată? Dacă ar vrea să spună aceasta, s-ar fi contrazis singur; căci în capitolul 2:1 scrie:

**„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri,
ca să nu păcătuiți;
și dacă cineva a păcătuیت –
avem la Tatăl un Mijlocitor,
pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.”**

Și chiar înainte de aceasta spune:

**„Dacă zicem că n-avem păcat,
ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.
Dacă ne mărturisim păcatele,**

**El este credincios și drept
ca să ne ierte păcatele
și să ne curețe de orice nelegiuire.”**

1 Ioan 1:8-9

Dacă Ioan ne îndeamnă să nu păcătuim, atunci, evident, există posibilitatea ca omul respectiv să mai poată păcătui și să nu fi devenit fără păcat. Experiența noastră zilnică este, din păcate, și o dovadă de nerespins că lucrurile stau așa. Dar standardul sau măsura lui Ioan este, fără îndoială, ca să *nu* păcătuim (deloc); el nu spune, cum am spune probabil noi: „Încearcă să păcătuiești cât mai puțin!” Ioan deduce standardul vieții noastre mai degrabă din ceea ce a spus Isus Însuși despre Dumnezeu, potrivit căruia „Dumnezeu este lumină (absolut sfânt și drept) și în El nu este deloc întuneric (păcat)” (1 Ioan 1:5). Când spune la început: „Dacă cineva a păcătuit ...”, devine limpede că nu vorbește aici despre regulă, ci despre excepție. Nu e nevoie să facem acrobații ca să punem aceste cuvinte în acord cu cele în care se spune că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește sau (formulat și mai limpede) nu *poate* păcătui. Aceste cuvinte, care par atât de contradictorii, trebuie să fie compatibile unele cu altele.

Ioan ne vede aici ca pe cei cărora le-au fost dăruite puterea și ființa vieții noi. În ochii lui, suntem aici cei ce au această viață, care a luat naștere prin sămânța dumnezeiască a Cuvântului. Iar aceasta are, în mod necesar, următoarea consecință: Creștinul nu păcătuiește în mod continuu (aceasta ar fi forma gramaticală a durativului) și nu din obișnuință. El este, ca să vorbim ca Pavel, eliberat de puterea păcatului. „Deși credinciosul păcătuiește uneori, totuși nu păcatul, ci opusul păcatului este principiul care îi stăpânește viața. Suntem copii ai lui Dumnezeu, iar păcatul este pentru noi anormal și nefiresc.”⁹⁴ Creștinul îl iubește pe Dumnezeu și poruncile Lui. Face parte din ființa lui să urască păcatul. El trăiește și umblă prin Duhul, ca să nu împlinească pofta firii pământești (gr. *sarx*, „carnea”) (Galateni 5:16, 25).

Unii explică aceasta așa: Ioan s-ar gândi exclusiv la viața nouă (viața lui Hristos în el), care nu poate păcătui. Această explicație este corectă doar în parte. Desigur, această viață nu poate păcătui. Dar aici nu este vorba despre activitățile vieții noi, ci despre comportamentul *persoanei* care este născută din Dumnezeu. Viața nouă în sine nu *face* nimic. Mai degrabă persoana respectivă *face* ceva în acord cu viața ei, cu natura ei. Persoana *face* ceva cu deplină răspundere și prin propria hotărâre, iar viața, respectiv natura ei hotărăște originea faptei – adică izvorul din care se adapă persoana. Sămânța

94. Alfred Plummer, la John R. W. Stott, *The Letters of John*, p. 138.

este aceea prin care persoana respectivă a fost născută din nou, iar această sămânță este în același timp viața nouă. Ioan îl vede acum pe omul născut din nou ca pe acela care duce această viață, respectiv care este determinat și marcat de această viață. În această viață nu se potrivește niciun păcat; el este un corp străin. „Epistola lui Ioan conține contraste puternice. Pe lângă aceasta, ea conține multe afirmații abstracte. La fel este și cu păcatul și neprihănirea. Este scos în evidență mereu ceea ce este caracteristic pentru un lucru. Astfel, credinciosul este neprihănit prin ființa lui: El face ce este drept și nu păcătuiește. Aceasta înseamnă, desigur, că caracterul vieții lui este bun: El trăiește în neprihănire și, în mod logic, nu trăiește în păcat. Pentru necredincios este valabil opusul.”⁹⁵

Ioan nu vorbește despre un ideal, despre cum *ar putea* să fie, ci despre cum *este*. Uneori poți avea impresia că el trece pur și simplu peste despărțirea dintre *poziție* și *starea* practică (un ajutor pentru înțelegere pe care l-am folosit mai ales în învățătura lui Pavel despre mântuire). De aceea această afirmație nu este adevărată doar „teoretic”, potrivit poziției sau obiectiv, ci descrie cu adevărat ceea ce suntem și în mod practic în viața noastră de zi cu zi (imperativul mântuirii; germ. *Heilsimperativ*). Ea merge dincolo de ceea ce am devenit prin har în poziția noastră (indicativul mântuirii; germ. *Heilsindikativ*).

14.15.1 Patru trepte în istoria mântuirii: Omul și păcatul

Augustin de Hipona (354–430), în confruntarea cu Pelagius⁹⁶, a făcut următoarea împărțire pe baza a trei termeni latini: *posse* (pentru „a putea, a fi în stare”), *peccare* (pentru „a păcătui, a greși, a încălca legea”) și *non* (pentru „nu”).

14.15.2 A nu mai păcătui: Posibil sau imposibil?

Este evident: Ioan cunoaște faptul că un credincios „poate păcătui”. El nu-l exclude. Păcatul nu este regula într-o viață creștină. Normal este ca creștinul să nu păcătuiască, pentru că puterea lui Dumnezeu i-a dăruit, prin cunoașterea lui Dumnezeu, tot ce privește viața și evlavia (2 Petru 1:3). „Creștinul adevărat nu este cineva care a pierdut capacitatea de a păcătui, ci

95. Ibidem, p. 137.

96. Călugăr britanic care, contemporan cu Augustin, a respins învățătura acestuia despre har, respectiv despre mântuire, și a subliniat în schimb libertatea voinței omenești.

voința și disponibilitatea de a o face.”⁹⁷

Ioan nu vorbea despre faptul că ar putea exista o stare fără păcat și perfecțiune (altfel s-ar contrazice singur în mod izbitor). O stare fără păcat ca atare nu este posibilă, chiar și numai pentru că păcatul locuiește în noi și este împletit inseparabil cu corpul nostru și cu existența noastră pământească. Faptul de a nu mai păcătui este astăzi un lucru vrednic de urmărit (cf. cuvintele lui Ioan: „... ca să nu păcătuieți”), dar posibil abia în slavă, când vom fi pe deplin asemenea Lui, Domnului nostru.

1. Omul înainte de căderea în păcat	2. Omul căzut	3. Omul născut din nou	4. Omul în desăvârșirea finală
Posse peccare	Non posse Non peccare	Posse non peccare	Non posse peccare
El putea să păcătuiască (dar putea și să evite păcatul).	El nu poate să nu păcătuiască; este neputincios să nu păcătuiască.	El poate să nu păcătuiască (dar poate și să păcătuiască).	El nu mai poate păcătui.
Pe baza voinței libere, omul putea hotărî să respecte porunca lui Dumnezeu sau s-o calce.	El este în firea pământească, vândut rob păcatului. Nu orice faptă a omului căzut este un păcat, dar el nu poate trăi fără păcat.	Din punct de vedere duhovnicesc, viața nouă și viața veche sunt în el. Constrângerea spre păcat este ruptă. El a fost pus în situația de a nu păcătui, dar încă poate păcătui.	Păcatul și firea pământească, natura veche, erau legate în creștin de existența lui pământească și trupească din creația veche, care se încheie la desăvârșirea finală și este înlocuită de trupul slavei și de apropierea neîntreruptă de Hristos.

Trebuie oare să fim dezamăgiți, din pricina experienței noastre, știind că nu putem atinge niciodată această țintă? Sau există în Scriptură vreun temei care ne confirmă că *nu* vom reuși să fim fără păcat? O astfel de afirmație ne-ar mira foarte mult. Cum să-l încurajezi pe creștin, pe de o parte, să nu păcătuiască și, în același timp, să-i arăți limpede că aceasta nu va funcționa niciodată? Lucrurile acestea nu se potrivesc, iar din punct de vedere

97. William MacDonald, *Der vergessene Befehl – Seid heilig*, p. 45.

pedagogic ar fi foarte neînțelept. Standardul pentru viața noastră este întotdeauna desăvârșirea lui Dumnezeu, niciodată mai puțin.

Dar dacă cineva crede cu toată seriozitatea că a atins starea de desăvârșire (o viață fără păcat), acela și-a pierdut, probabil, privirea și simțul pentru natura păcatului și pentru realitate. Conștiința lui nu mai este sensibilă la aceasta. Chiar și la multe lucruri bune pe care le facem se vede adesea încă o umbră a păcatului. Cine afirmă că nu mai păcătuiește trebuie să aducă dovada și să aducă „martori” pentru starea lui fără păcat: soțul sau soția lui, copiii lui și alți semeni din apropierea lui. Eu cunosc doar pe Unul despre care este adevărat lucrul acesta: Isus. Aici adaug fraza des folosită și adevărată în toate privințele: „Creștinii pot dezamăgi, Hristos niciodată.” Ea nu trebuie să servească drept scuză, ci drept încurajare.

14.16 Desăvârșirea – ce este aceasta?

Noul Testament vorbește adesea despre desăvârșire, chiar și atunci când este vorba despre viața noastră de credință. Prin aceasta nu se înțelege perfecțiunea sau starea fără păcat. Pentru felul în care înțelegem sfințirea este important să înțelegem corect această desăvârșire. Putem deosebi cel puțin trei înțelesuri ale acestui termen în locurile din Scriptură în care apare:

14.16.1 Desăvârșirea poziției noastre de mântuire

„Căci printr-o *singură* jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14). Prin jertfa desăvârșită și pe deplin îndestulătoare a lui Isus am fost eliberați pentru totdeauna de păcatele noastre. Aceasta este o mântuire neschimbătoare, perfectă și desăvârșită din perspectiva lui Dumnezeu. Am fost spălați, sfințiți, îndreptățiți (1 Corinteni 6:11). În creația nouă a lui Dumnezeu (2 Corinteni 5:17) suntem desăvârșiți (1 Corinteni 2:6; Filipeni 3:15). În Hristos am fost aduși la plinătate, respectiv desăvârșiți (Coloseni 2:10).

Această desăvârșire cuprinde un dar al harului și lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu. „Această desăvârșire dăruită nu trebuie confundată cu starea absolută fără păcat sau cu desăvârșirea etică; dar nu există creștere spre desăvârșire și maturitate morală dacă lipsește desăvârșirea fundamentală.”⁹⁸

98. Erich Mauerhofer, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*, p. 124.

14.16.2 Desăvârșirea (maturitatea) în viața noastră: A deveni matur

În timp ce primul înțeles se referă într-adevăr la o desăvârșire fără pată și neschimbătoare, Noul Testament folosește acest termen și pentru o realitate care a luat ființă și se află în creștere, respectiv în înaintare. Ea are ca țintă desăvârșirea (gr.: maturitatea), și anume maturitatea stării de adult duhovnicesc. Acest înțeles al cuvântului *desăvârșit* îl găsim în 1 Corinteni 14:20. Acolo se spune că, în adunările lor, corintenii nu trebuiau să fie copii la minte, ci oameni desăvârșiți, adică adulți, maturi. Biserica în întregul ei trebuie să ajungă la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare (desăvârșit, respectiv matur), la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (cf. Efeseni 4:13). Astfel, hrana *tare* a învățaturii biblice este destinată celor adulți (desăvârșiți, maturi), care, prin obișnuință, au simțurile deprinse – atât să deosebească binele, cât și răul (cf. Evrei 5:14).

Când Isus ne poruncește să devenim desăvârșiți, așa cum și Tatăl ceresc este desăvârșit (Matei 5:48), aceasta lasă să se vadă două lucruri: Pe de o parte, arată desăvârșirea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, procesul din viața noastră de a deveni asemenea Tatălui nostru, pentru că suntem imitatorii Lui.

14.16.3 Desăvârșirea deplină în împlinirea viitoare

Credința noastră are o țintă: să fim la Hristos și cu Hristos și să fim cu totul asemenea Lui. Ce altceva decât aceasta se poate numi desăvârșit sau împlinit, când vom fi asemenea Lui? După această unire deplină cu Hristos, chiar și în învierea Lui, alerga Pavel, dar încă n-o atinsese: „Nu că am și apucat (învierea dintre cei morți și, prin aceasta, răscumpărarea și a trupului) sau că am și ajuns desăvârșit (am ajuns la desăvârșire, adică am fost adus la țintă)” (Filipeni 3:12). Ziua schimbării sau a învierii noastre ne va face desăvârșiți (ne va aduce la țintă, ne va împlini) cu duhul, sufletul și trupul (cf. Coloseni 1:28).

14.17 Responsabili pentru ce facem, nu pentru ce suntem

Uneori spunem despre cineva: „A acționat potrivit naturii lui.” Vrem să spunem prin aceasta că el însuși n-a hotărât dacă face ceva și ce face, pentru că a fost mânat de natura lui. Oamenii nu vor fi judecați în ziua judecății după ce au fost din fire, ci după ce au făcut pe propria răspundere și cu totul conștient (Romani 2). Lucrul acesta este valabil și pentru credincios. Când păcătuiește, nu se poate scuza spunând că a fost natura lui veche, eul lui

vechi sau firea pământească. Va trebui să hotărâm mereu dacă vrem să umblăm prin Duhul sau prin firea pământească. A trăi din Duhul lui Dumnezeu poate și trebuie să fie pentru noi o rutină obișnuită. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și ținta Lui cu noi. Nu trebuie să fie un conflict continuu, înverșunat și istovitor, o hotărâre continuă pentru bine. Trebuie să primim prin credință faptul că suntem oameni noi – cu o inimă nouă, cu o viață nouă și cu un duh înnoit. Putem și trăi cu conștiința acestei existențe noi. Un fluture a fost odinioară o omidă, până când, prin minunea metamorfozei, a trecut printr-o schimbare totală. Deși este aceeași insectă, nu există nicio asemănare între aceste două forme de existență. Fluturile zboară din floare în floare. Dacă n-ar „fi ce a devenit” și s-ar simți încă omidă, ar fi foarte ciudat. Un fluture care crede că este omidă! O comparație hazlie, dar în același timp serioasă, pentru că mulți creștini dau aceeași impresie în viața lor. Să nu ne purtăm ca o omidă care se îndoapă cu lucruri „pământești”, ci ca fluturii care zboară și trăiesc din „binecuvântarea cerească”! Putem și trebuie să ne trăim noua identitate: Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu! Hristos trăiește în mine (cf. Galateni 2:20).

14.18 Natura nouă și natura veche sunt în noi în același timp

Este și rămâne pentru noi o taină faptul că natura veche și natura nouă sunt în noi în același timp și că (spus în termeni biblici) Hristos și păcatul locuiesc deodată în noi. Totuși Scriptura învață acest lucru, pe care îl confirmă și experiența noastră. Care ar putea fi intenția lui Dumnezeu când lasă răul în noi până în ziua răscumpărării? Răul nu trebuie trăit, dar trebuie totuși perceput, pentru ca, în acest scurt timp, să înțelegem tot mai mult cum este cu adevărat răul și ce a însemnat pentru Hristos să fie făcut păcat.

Învățătura potrivit căreia creștinul are o singură natură (și anume doar pe cea nouă) trebuie respinsă categoric după studierea textelor biblice relevante. Pe cât de desăvârșiți suntem în Hristos, pe atât de stricăta este firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) pe care o mai purtăm. Ea este legată în mod indisolubil de existența noastră trupească (de aici și denumirea de „*carne*”, un singur și același termen fiind folosit atât pentru existența pământească în trup, cât și pentru ființa veche păcătoasă, respectiv natura veche, care trăiește în corp, în carne). Abia odată cu moartea trupească sau cu schimbarea tuturor credincioșilor la răpire vine, pentru fiecare creștin în parte, sfârșitul absolut al firii lui pământești păcătoase.

14.19 Concluzie

A fi născut *din nou* și *de sus* este un eveniment atât de copleșitor tocmai pentru că toată înțelepciunea, tehnica și puterea omului nu pot produce acest lucru, după cum nu pot produce nici schimbarea care are loc apoi în mod vizibil.

Cerul se mișcă de bucurie când un păcătos se pocăiește – așa cum se întâmplă cu o mamă și un tată când s-a născut copilul și „aud” primele semne de viață. Bebelușul are nevoie de multă grijă și îngrijire până devine independent. Lucrul acesta este valabil în mod asemănător și pentru viața duhovnicească. Creația este adesea o imagine a realităților duhovnicești, care ne ajută, la rândul lor, să înțelegem mai bine adevărurile duhovnicești. Din copii se fac tineri, care într-o zi cresc și devin părinți în Hristos (1 Ioan 2:13-14).

Când vorbim astăzi despre „natura nouă”, ne referim de fapt la „viața nouă, respectiv viața veșnică dăruită de Dumnezeu”, pe care o întruchipează totodată Domnul Isus Însuși în persoana Sa. Această viață are în mod necesar un anumit fel, o anumită ființă, respectiv o natură specifică. Aceasta înseamnă că această viață nu descrie doar o existență (adică faptul de a fi), ci mărturisește și a cui semnătură o deosebește și în ce fel se manifestă ea din punct de vedere moral. Încă o dată atrag atenția: termenul „natura divină” apare o singură dată în Noul Testament (NT), și anume ca o indicație a felului în care ființa și însușirile lui Dumnezeu se dezvoltă în noi și se manifestă în viața noastră.

După ce am început cu Pavel, am urcat acum toți munții, atât cu Ioan și Petru, cât și cu Iacov. Au fost multe priveliști și pătrunderi fascinante, care ne-au făcut să vedem cât de mare este Dumnezeu în ființa Sa și în mântuirea Sa. Cunoașterea lui Dumnezeu, a ființei Sale și a lucrării Sale să ne umple inimile.

Viața celor născuți din nou nu este doar existență, nu doar faptul de a fi și așteptarea cerului, ci mai ales viață din belșug. Dumnezeu dă cu plăcere și din belșug, și lucrul acesta n-ar trebui să-l recunoaștem abia când vom fi în cer.

15. Temperament și caracter

Începutul unei vieți de creștin autentice este o înnoire radicală, pe temelia căreia urmează o schimbare continuă spre asemănarea cu Hristos. Ce influență are temperamentul asupra vieții mele de credință și de biruință?

Wikipedia, enciclopedia liberă de pe internet, dă pe scurt următoarea explicație: „Temperamentul descrie felul în care o ființă vie acționează și reacționează, adică stilul ei de comportament. Acesta este adânc înrădăcinat și se compune din reacții emoționale, motorii, legate de atenție și din autoreglare. Termenul descrie trăsături relativ constante, și deci tipice, ale comportamentului, cum sunt perseverența, pragul de excitație, dispoziția, ritmul.”⁹⁹

„Teoria temperamentelor, veche de aproape 2.500 de ani, clasifică oamenii după felul lor fundamental de a fi și este astăzi, din punct de vedere științific, o teorie depășită ... Ea se întoarce la patologia umorală (teoria celor patru umori), atribuită lui Hipocrate din Kos (medic grec, 460 – 375 î.Hr.) ... Legătura dintre teoria celor patru umori și teoria celor patru temperamente a fost făcută de Galenus din Pergam, care a atribuit fiecăreia dintre cele patru lichide ale corpului («humores») câte un temperament. După predominarea uneia dintre aceste patru lichide s-ar forma în mod deosebit temperamentul legat de ea ... :

- sângele («Sanguis»): sangvinicul (vesel, activ)
- flegma («Phlegma»): flegmaticul (pasiv, greoi)
- bila neagră («Melas Cholé»): melancolicul (trist, meditativ)
- bila galbenă («Cholé»): colericul (iritabil și ușor de aprins).”¹⁰⁰

15.1 Biblia și teoria temperamentelor

Pe de o parte trebuie constatat că teoria temperamentelor este de origine păgână. Pe de altă parte, este un fapt că ea este depășită din punct de vedere științific. Aceste două constatări au de-a face cu faptul că această teorie nici nu apare în Biblie, nici nu poate fi dedusă din ea. Biblia pur și simplu ignoră această teorie, care exista deja pe vremea când a luat naștere a doua ei parte (Noul Testament).

99. Disponibil online la <http://de.wikipedia.org/wiki/Temperament>.

100. Disponibil online la <http://de.wikipedia.org/wiki/Temperamentenlehre>.

Totuși nu vrem să aruncăm copilul odată cu apa din copaie. Temperamentele sunt o realitate și de aceea o privire asupra temperamentului (propriu) poate fi folositoare. Chiar dacă această teorie este depășită, fiecare om are un temperament, care corespunde adesea, mai mult sau mai puțin, unuia dintre cele patru amintite sau unui amestec al lor.

Și după nașterea mea din nou rămân persoana care am fost înainte, dar mi-a fost dăruită o viață duhovnicească nouă, care are natura și ființa lui Hristos. Această viață trebuie să-mi modeleze personalitatea. Chiar și așa-numitele părți tari ale temperamentului meu nu au nicio valoare fără Hristos. Numai personalitățile umplute de El corespund măsurii lui Dumnezeu pentru viața nouă: Hristos este dreptarul și măsura făpturii noi care am devenit. Ființa lui Hristos, la rândul ei, se exprimă în roada Duhului. Aceasta este norma noastră pentru formarea personalității noastre. O cercetare a temperamentelor își are justificarea atâta timp cât este subordonată ținței propriu-zise a vieții noastre de creștini.

Este folositor să ne uităm la punctele tari și la punctele slabe ale temperamentelor. Avem de-a face cu ele zilnic; ele fac parte din viața noastră și deci și din viața noastră de credință. Știm că nu ne putem schimba pur și simplu structura (ceea ce am moștenit de la părinții noștri). Este neapărat folositor să recunoaștem cum suntem structurați, căci în felul acesta sunt descoperite și lucruri negative și acele comportamente care ne pot împiedica și bloca creșterea spre asemănarea cu Hristos. Comportamentul leneș al flegmaticului este de cele mai multe ori o piedică pentru o viață de credință activă. Același lucru este valabil pentru faptele și judecățile pripite ale colericului. Ar trebui să devenim conștienți de astfel de aspecte negative, ca să putem acționa împotriva lor. Pentru aceasta, un test poate fi cu totul de folos.

O preocupare exagerată cu temperamentele, în privința vieții noastre duhovnicești și a darurilor noastre, ne îndreaptă puternic atenția spre noi înșine. Există câteva îndemnuri să ne cercetăm pe noi înșine și lucrarea noastră, dar deviza este aproape întotdeauna să privim la Hristos. Aceasta produce schimbare, la care, desigur, luăm și noi parte.

W. J. Ouwenel: „Ei (Ole Hallesby, Tim LaHaye și Henry Brandt) au arătat cum arată viața la cele patru temperamentе când inima este întoarsă de la Dumnezeu și se lasă în voia păcatului; atunci se impun părțile rele ale temperamentelor. Dar când inima este îndreptată spre Dumnezeu și se încredințează călăuzirii Duhului Sfânt, atunci părțile tari ale personalității pot fi dezvoltate, iar Hristos ia chip sub forma căldurii sufletești, a sincerității, a vioiciunii, a amabilității, a optimismului sangvinicului; în spiritul de

conducere, în hotărârea, în spiritul de echipă, în fermitatea, în spiritul întreprinzător al colericului; în prietenia credincioasă, în creativitatea, în disponibilitatea de sacrificiu a melancolicului și în liniștea, în buna dispoziție, în disponibilitatea de a asculta, în spiritul de ordine, în chibzuința flegmaticului ...

În ciuda tuturor studiilor despre structurile biotice și psihice și ... despre temperamente și tipurile de personalitate, omul nu este un robot programat dinainte, lăsat cu totul pradă părților urâte ale caracterului său. Și aici ne învață Biblia, ca și practica pastorală, că totul depinde de orientarea inimii. Într-adevăr, temperamentul unui om este stabilit prin constituția lui ereditară; de aceea este aproape neschimbător (deși în cursul vieții pot apărea mici modificări, dar asupra acestora omul nu are nicio influență). Trebuie însă să deosebim bine **temperamentul** de **caracter**. Caracterul este rezultatul trăsăturilor de comportament ale unui om, care însă nu sunt determinate doar de temperament, ci ... mai ales de inimă.

Când un om vine la credința în Hristos și este deci născut din nou, el nu primește un temperament nou (după cum nu primește nici un alt trup), dar primește o «inimă nouă»: o atitudine a inimii radical nouă, o poziție, o mentalitate cu totul nouă, un nou concept de viață. Încep acum să joace un rol în viața lui factori operanți și motivaționali cu totul diferiți, precum și o cunoaștere nouă și o gândire nouă (deci o «cogniție» nouă) și o voință orientată din nou (factorul conativ¹⁰¹). Astfel, omul înnoit poate dezvolta, în limitele (largi!) ale constituției temperamentului său, un caracter cu totul nou, în care, cum am spus, Hristos ia chip într-un mod cu totul unic.”¹⁰²

Temperamentul, înzestrarea și predispoziția moștenite, este sfințit la credincios și devine astfel folositor pentru Dumnezeu. Amabilitatea sangvinicului, de exemplu, este folositoare pentru Dumnezeu. Prin locuirea și călăuzirea Duhului, ea devine chiar o roadă pentru Dumnezeu. Lucrul acesta este valabil pentru toate părțile „bune” ale fiecărui temperament, latura de înzestrare, respectiv de temperament, a ființei omenești ținând de prima creație a lui Dumnezeu și deosebindu-l astfel deja pe Adam înainte de căderea în păcat. Din păcate, păcatul a supus și temperamentul unor deteriorări, pe care trebuie să le înlăturăm în mod consecvent.

101. „Conativ” are sensul de „impulsiv”, „care tinde spre ceva”.

102. W. J. Ouweneel, *Psychologie, Ein bibelorientiert-wissenschaftlicher Entwurf*, p. 168 (sublinierea adăugată).

15.2 Caracterul și schimbarea lui

Caracterul este însușirea recognoscibilă a unei persoane. Cunoaștem acest termen mai mult sau mai puțin bine. De cele mai multe ori este pus în legătură cu însușiri omenesti bune și demne de urmărit, și anume cu ceea ce îi lipsește societății și, în ultima vreme, mai ales lumii financiare. Lăcomia fără frâu, iubirea de sine și egoismul ne dau o pregustare a ceea ce va mai veni. Societatea simte că un caracter bun și statornic, care rezistă și ispitei, ar putea frâna, dacă nu chiar opri, prăbușirea morală.

Dar să ne uităm la propria noastră viață. Cuvântul *caracter* vine de la ștanța care dădea forma unei monede sau unui sigiliu. Ce ne modelează și ce se vede la noi? Și mai importantă este întrebarea: cine și cum suntem, în privința caracterului, atunci când nu ne vede nimeni? „Fața omului o cunoști la lumină, caracterul lui în întuneric”, spune un proverb.

Ceea ce îi trebuie lumii a devenit realitate în Isus. Ființa Lui poate deveni adevărată în noi. Un caracter bun este modelat de roada Duhului Sfânt și deci de Isus. Dar el nu vine pur și simplu zburând. Nici Dumnezeu nu-l face să apară ca prin farmec în inima noastră, ocolindu-ne voința. El ne dă totul, ca să-l dezvoltăm sub călăuzirea Lui, cu puterea și cu harul Lui. Trebuie să ne antrenăm caracterul și să-l facem astfel puternic. În aceasta constă responsabilitatea noastră. Roada duhovnicească – dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor – trebuie s-o învățăm oarecum ca pe o limbă nouă sau ca pe o a doua limbă, până când, datorită învățării și exersării, o vorbim din obișnuință. Caracterul duhovnicesc trebuie să devină normalitate în viața noastră.

Caracterul se vede atunci când contează și când suntem sub presiune sau în ispită. De aceea spune și Pavel că nu trebuie să purtăm grijă de firea pământească, ci să ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos (Romani 13:14). Un caracter întărit (adică antrenat și urmărit cu perseverență) poate rezista ispitei de a renunța, în situații extreme, la principiile duhovnicești pe care le-a învățat de la nașterea sa din nou și pe care le prețuiește drept calea lui Dumnezeu.

Cum ne antrenăm caracterul? Prin învățare și aplicare. Trebuie să învățăm ca să înțelegem cum este alcătuit acest „caracter duhovnicesc”. Mi se prescrie, ca să zic așa, să-l fac al meu lăuntric. În pași mici punem tot mai mult în practică aceste însușiri, pentru că vrem lucrul acesta.

În timp ce temperamentul rămâne aproape neschimbat toată viața, caracterul suferă schimbări, atât în bine, cât și în rău. Temelia caracterului

este voința și puterea ei de a se impune. Avem o inimă nouă și o voință înnoită. Acesta este începutul unei vieți noi, care trebuie însoțită până la țintă de voința de a se schimba.

Ca și în cazul teoriei temperamentelor, cuvântul *caracter* nu se găsește în Biblie. Cel mai aproape de el este noțiunea biblică de virtute (Filipeni 4:8; 1 Petru 2:9 [însușirea lui Dumnezeu]; 2 Petru 1:3, 5). Biblia nu urmează învățătura despre virtute a filozofilor din vremea ei. Asemănările stau în parte în ceea ce deosebește virtutea și în parte în faptul că ea este exersată și antrenată. Privite biblic, virtutea sau caracterul și schimbarea lui spre asemănarea cu Hristos au drept țintă pe Dumnezeu Însuși și Împărăția Sa. Nu realizarea proprie ca scop în sine, ci o putere de voință înnoită prin Duhul Sfânt și punerea în practică ce izvorăște din ea, spre slava lui Dumnezeu și spre folosul altora, corespunde imaginii și țintei biblice a transformării noastre, care se va revărsa în ținta finală a lumii noi a lui Dumnezeu.

„Ai grijă de gândurile tale, căci ele devin cuvinte.
 Ai grijă de cuvintele tale, căci ele devin fapte.
 Ai grijă de faptele tale, căci ele devin obiceiuri.
 Ai grijă de obiceiurile tale, căci ele devin caracterul tău.
 Ai grijă de caracterul tău, căci el devine destinul tău.”

16. Cuvânt de încheiere

Sunt vremuri când lucrurile ne copleșesc și nu mai știm ce să facem și ce să lăsam. Uneori firea pământească (gr. *sarx*, „carnea”) izbucnește, așa încât suntem uimiți și speriați de noi înșine. Alteori suntem la fel de speriați de nepăsarea noastră. Toate acestea ne vor întâmpina și ne vor însoți cât timp suntem, în existența noastră pământească, pe drumul spre desăvârșire. Această constatare nu vrea să scuze nimic. Dar vrem să rămânem și cinstiți atunci când este vorba de cât adevăr duhovnicesc ajunge să se dezvolte în viața noastră.

Să prindem curaj, fără să renunțăm! Chiar dacă în lăuntru nostru ne vine să renunțăm, aceasta este cea mai proastă soluție. Resemnarea și capitularea sunt de origine firească și diavolească!

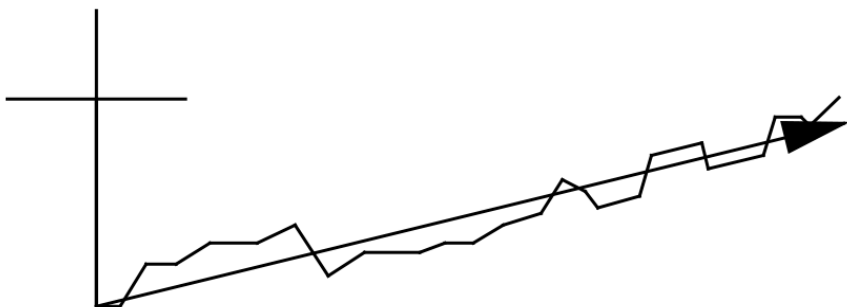
Tatăl ne ajută la fiecare pas – indiferent cât de mic sau cât de mare este. Trebuie să înaintăm pe drumul spre țință. Chiar dacă trecem prin vremuri în care ne îndepărtăm de El, El este aproape de noi, și întotdeauna ajunge un singur pas ca să ne întoarcem în brațele Lui.

Poate că drumețiile pe munte au fost atât de lungi și de obositoare, încât acum nu mai vedeți pădurea din cauza copacilor. Desigur, dacă punem laolaltă toate textele biblice despre această temă, este într-adevăr un lucru vast. Dar trăim o creștere în înțelegerea duhovnicească pe care o lucrează Dumnezeu. Iar aceasta are pur și simplu nevoie și de timp. Nu o putem nici forța, nici scurta. Dumnezeu Își merge drumul cu noi. El este pentru noi, iar noi suntem în grija Lui. El nu stă în spatele nostru ca un vătaf de sclavi, care este interesat doar de greșelile și de eșecurile noastre. Dimpotrivă: El ne-a primit ca fii, respectiv copii ai Săi, și ne pune totul la îndemână, ca să putem trăi spre slava Lui.

Chiar și Pavel ne spune spre mângâiere că, pe drumul spre slavă, nu a ajuns încă la această țință și nici nu a devenit încă desăvârșit. Dar direcția lui este bună: el aleargă spre țință, pentru că a fost apucat și cuprins de ea – de Hristos. Acesta este secretul lui.

Schimbarea taberei și toată dăruirea, toată predarea, toată osteneala, toată renunțarea, toată hotărârea vor merita. În slavă nu vom mai avea această ocazie unică. De aceea timpul nostru „în trup” (2 Corinteni 5:10), în existența noastră pământească, este atât de neobișnuit de prețios. El nu poate fi repetat, iar ocaziile pe care le aduce nu ni se vor mai oferi încă o dată.

**„Dumnezeu nu ne-a dat
un duh de frică (*descurajare, temere*),
ci (*duhul*)
de putere,
și de dragoste
și de chibzuință
(*disciplină, stăpânire de sine, echilibru*).”**
2 Timotei 1:7

Drumul nostru spre țintă nu este doar o urcare continuă în creșterea duhovnicească și în sfințire. Există și coborâșuri, există oprire și stagnare, dar și urcușuri. Direcția trebuie să fie bună, iar ținta însăși ne atrage – privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței!

17. Bibliografie¹⁰³

- Adams, Jay E., *Grundlagen biblischer Seelsorge*, Gießen, 1983.
- Anderson, Neil T., *Neues Leben – neue Identität*, Lage, 1994.
- Anderson, Neil T., *Restored, Experience Life with Jesus*, Franklin, SUA, 2007.
- Anderson, Neil T., *Spiritual Warfare*, Ventura, California, SUA, 2000.
- Anderson, Neil T., *Steps to Freedom in Christ*, Oxford, 2000.
- Anderson, Neil T., *Winning the Battle within*, Eugene, Oregon, SUA, 2004.
- Barclay, William, *Geist oder Fleisch*, Augsburg, 1967.
- Binde, Fritz, *Vom Geheimnis des Glaubens*, Wuppertal, 1979.
- Bullinger, Dr. E. W., *Die zwei Naturen in dem Kind Gottes*, Düsseldorf, 1907.
- Burkhardt, Helmut, *Christ werden, Bekehrung und Wiedergeburt*, Gießen, 1999.
- Custance, Arthur C., *Man in Adam and in Christ*, Grand Rapids, 1975.
- Edman, V. Raymond, *Das ausgetauschte Leben*, Kassel, 1963.
- Eldredge, John, *Der ungezähmte Christ*, Gießen, 2005.
- Gahan, M. C., *The Soul's Transfer from Adam to Christ*, Michigan, 1957.
- Gibson, Jean, *Training im Christentum 3*, Bielefeld, 1990.
- Heijkoop, H. L., *Der Heilige Geist*, Zürich, 1955.
- Hession, Roy, *Nicht ich – sondern Christus*, Bad Liebenzell, 1980.
- Hille, Rolf (ed.), *Ein Mensch, was ist das?*, Wuppertal, 2004.
- Hole, F. B., *Das große Heil Gottes*, Zürich, 1979.
- Ironside, Henry Allen, *Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit*, Bielefeld, 1989.
- Käser, Ernst, *Rechtfertigung des Lebens*, Herblingen, 1989, ediția a 2-a.
- Kelly, William, *Die Lehre des NT über den Heiligen Geist*, Neustadt, 1975 (1880).
- Kettling, Siegfried, *Wer bist du, Adam?*, Wuppertal, 1978.
- Lutzer, Erwin W., *Das widerspenstige Ich*, Bielefeld, 2011.
- MacDonald, William, *Der vergessene Befehl: Seid heilig!*, Bielefeld, 1988.
- Markmann, Otto, *Weiter zu etwas Höherem*, o luare de poziție critică față de cartea „Das normale Christenleben” de Watchman Nee.
- Mauerhofer, Erich, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*, Frutigen, 1980.

103. Am folosit literatura amintită și am și citat-o în parte. Însă faptul că o enumăr nu înseamnă cătuși de puțin că așa fi de acord cu toate afirmațiile cărților enumerate.

- Medema, H. P., *Romeinen 7; Het normale en het abnormale christlijke leven*, Vaassen, 1998.
- Modersohn, Ernst, *Die herrliche Freiheit der Kinder Gottes*, Bielefeld, 2008.
- Nee, Watchman, *Befreiung*, Stuttgart, 1978.
- Nee, Watchman, *Das normale Christenleben*, Wuppertal, 1972.
- Nee, Watchman, *Der geistliche Christ*, vol. 1 – 3, Heerbrugg, 1975.
- Nee, Watchman, *Freiheit für den Geist*, Winterthur, 1969.
- Nee, Watchman, *Geistliche Erkenntnis*, Berneck, 1978.
- Nitsche, Walter / Peters, Benedikt, *Dämonische Verstrickungen – Biblische Befreiung*, Berneck, 1989.
- Nitsche, Walter, *Versagen und innere Zerrissenheit*, Berneck, 1989.
- Ouweneel, Willem J., *Geestelijke Strijd*, Vaassen, 1998.
- Ouweneel, Willem J., *Geloofs-Zekerheid*, Vaassen, 1996.
- Ouweneel, Willem J., *Hoe lief heb ik uw Wet!*, Vaassen, 2001.
- Paxson, Ruth, *Life on the Highest Plane, God's Plan for spiritual Maturity*, Grand Rapids, 1983.
- Pink, Arthur, *Practical Christianity*, Michigan, 1974.
- Ryrie, Charles C., *Ausgewogen statt abgehoben*, Dillenburg, 1994.
- Ryrie, Charles C., *Hauptsache gerettet?*, Dillenburg, 1998.
- Ryrie, Charles C., *Ihr werdet Kraft empfangen*, Dillenburg, 2003 (1965).
- Schirmacher, Thomas, *Ethik*, vol. 1, *Das Gesetz der Liebe*, Nürnberg, 2001.
- Steidl, Grant, *Konflikt! Der Christ im Widerstreit*, Hückeswagen, 1992.
- Steinberger, Georg, *Das Geheimnis eines siegreichen Lebens*, Stuttgart, 1983.
- Stott, J. R. W., *Men Made New*, London, 1966.
- Thomas, Major W. Ian, *Christus in euch – Dynamik des Lebens*, Holzgerlingen, 2008.
- Thomas, Major W. Ian, *The Indwelling Life of Christ*, Colorado Springs, 2006.
- Thomas, Major W. Ian, *The Saving Life of Christ*, Grand Rapids, 1961.
- Thomas, Major W. Ian, *Tote können nicht sterben*, Neuhausen-Stuttgart, 1973.
- Trumbull, Charles G., *Befreiung von der Macht der Sünde*, Basel, 1986.
- Willard, Dallas, *Aus dem Herzen leben* (titlul original: *Renovation of the Heart*), Gießen, 2004.
- Willard, Dallas, *The Divine Conspiracy, Rediscovering our hidden Life in God*, New York, 1997.

Broșuri, articole și eseuri pe această temă

- Blackburn, John S., *Die Befreiung im Römerbrief*.
- Böhm, Heinz, *Die geleugnete Wirklichkeit*, Berneck, 1993.

- Cutting, George, *Die beiden Naturen*, Zürich.
- Cutting, George, *Freedom from Sin: What is it?*
- Ebertshäuser, Rudolf, *Mit Christus gekreuzigt und auferweckt*, Leonberg, 2009.
- Glassford, Greg, *Hey, Fleisch! Hier spricht dein Geist!*, Hamburg, 2004.
- Grant, F. W., *Deliverance: What is it?*
- Grant, F. W., *Life in Christ and sealing with the Spirit*, Bedford.
- Grant, F. W., *Some Themes on the second Part of Romans*, Bedford.
- Grant, F. W., *The two Natures and what they imply*, Bedford.
- H. E. C., *The Believer's two Natures*.
- Herrick, Greg, *Old Man and New Man in Paul*, 1999.
- John MacArthur's One Nature Teaching,
<http://www.middletownbiblechurch.org/doctrine/1natjm01.htm>
- Lüscher, Albert, *Der alte und neue Mensch*, Langenthal, 1971.
- Lüscher, Albert, *Euer Leben ist verborgen*, Langenthal.
- Pink, Arthur W., *The Christian in Romans 7*.
- Scofield, C. I., *The two Natures*.
- Trachsel, Walter, *Ein reines Herz?*, Frutigen.
- Trachsel, Walter, *Gibt es ein Leben im Sieg*, Frutigen, 2003.
- Trachsel, Walter, *Heilig sein oder heilig werden?*, Frutigen, 2009.
- Trachsel-Pauli, Ernst, *Heiligung nach Geist, Seele und Leib*, Frutigen, 2000.
- Wallis, Reginald, *The new Life, Talks with Christians about Practical Victory*, New Jersey, 1932.

Site-uri web

<http://www.bibelkommentare.de>;
<http://www.biblecentre.org/>;
<http://www.bodedesheils.nl/>
<http://www.soundwords.de/>
<http://www.streitenberger.com/>: listă de discuții Bibeligriechisch (greaca biblică; acces liber, schimb de idei între cunoscători ai limbii grecești; posibilitatea de a pune întrebări despre textul biblic din punct de vedere lingvistic și de a primi răspunsuri).

Comentarii

Brockhaus-Kommentar zur Bibel, Wuppertal, 1985.

Calvin, Johannes, *Auslegung der kleinen paulinischen Briefe*, Neukirchen, 1963.

- Cecil, A. P., *A Summary of the Epistle to the Romans*.
- Coates, C. A., *Ein Überblick über den Brief an die Römer*, Leipzig.
- Cousar, Charles B., *Galatians, A Commentary for Teaching and Preaching*, Atlanta, 1982.
- Darby, J. N., *The Collected Writings*, Winschoten, 1972 (retipărire).
- Ellicott, Charles John, *Bible Commentary*, London, 2004 (retipărire).
- Grant, F. W., *The Numerical Bible*, New Jersey, 1901.
- Greijdanus, Dr. S., *Korte Verklaringen*, Kampen, 1932.
- Hoehner, Harold W., *Ephesians, An exegetical Commentary*, Michigan, 2002.
- Jantzen, Herbert, *Vorträge zu Röm 6 – 8*, 1997.
- Kelly, William, *Lectures Introductory*, 1869.
- Kelly, William, *Lectures on the Epistle to the Ephesians*, Oak Park.
- Kelly, William, *Notes on the Epistle to the Romans*, Sunbury, 1981 (1873).
- Kelly, William, *The Bible Treasury*, Winschoten.
- Kelly, William, *The Epistles of Peter*, London, 1904.
- Kramer, G. H., *Christus ons leven*, Vaassen, 1994.
- Lee, Witness, *Der Brief des Paulus an die Epheser*, Stuttgart, 1980.
- Lincoln, William, *Assembly Writer Library*, Glasgow, 1980.
- MacDonald, William, *Kommentar zum NT*, vol. 1, Bielefeld, 1992.
- Medema, H. P., *De nieuwe Mens*, Vaassen, 1991.
- Medema, H. P., *Der Brief an die Römer*, Bielefeld, 1992.
- Medema, H. P., *Het leven is geopenbaard, De Eerste Brief van Johannes*, Vaassen, 1993.
- Nicholson, J. B., și Waugh, G. P., *Was die Bibel lehrt, 1. und 2. Petrusbrief*, Dillenburg, 1991.
- Ouweneel, W. J., *De vrijheid van de Geest*, Vaassen, 1997.
- Ouweneel, W. J., *Christus unser Leben*, Schwelm, 1984.
- Remmers, Arend, *In Christus gesegnet*, Hückeswagen, 2004.
- Schaeffer, F., *Allein durch Christus, Die zentralen acht Kapitel des Römerbriefs*, Holzgerlingen, 1999.
- Smith, Hamilton, *The Epistle to the Ephesians*, Edinburgh.
- Smith, Hamilton, *The Epistles of Peter, An Expository Outline*, Edinburgh.
- Stadelmann, Helge, *Der Epheserbrief*, Neuhausen-Stuttgart, 1993.
- Stallan, Fred, *Was die Bibel lehrt, Römerbrief*, Dillenburg, 2001.
- Stanley, Charles, *On the Epistle to the Romans*, London, 1885.
- Stott, John R. W., *Die Botschaft des Epheserbriefes*, Nürnberg, 2001.
- Stott, John R. W., *The Letters of John, Tyndale New Testament Commentaries*, Nottingham, 1964, 1988.
- Wasserzug, Gertrud, *Der Römerbrief*, Böblingen, 1984.

- Witmer, John A., *Romans, The Bible Knowledge Commentary*, 1983.
Wolston, W. T. P., *Simon Peter, His Life and Letters*, Edinburgh, 1892.
Wuest, Kenneth S., *Romans in the Greek New Testament*, Michigan, 1955.

Prescurtări folosite pentru alte versiuni ale Bibliei

Elb *Elberfelder Übersetzung, nicht revidiert*, Berlin, 1961.

ER *Elberfelder Übersetzung, revidierte Fassung*, R. Brockhaus Verlag Wuppertal, ediția a 8-a 2001.

Luther 1912 *Die Heilige Schrift nach der deutschen Übersetzung Martin Luthers*, Stuttgart, 1912.

Menge *Die Heilige Schrift Alten und Neuen Testaments*, tradusă de Dr. H. Menge, Berlin, 1960.

NeÜ *Neue evangelistische Übersetzung* de Karl-Heinz Vanheiden, Dillenburg, 2010.

Schl 2000 *Die Bibel, übersetzt von F. E. Schlachter (Version 2000)*, Geneva, ediția întâi 2003.

Schlachter *Die Heilige Schrift des Alten und Neuen Testaments*, tradusă de F. E. Schlachter, Geneva, 1990.

Despre autor

Hans-Jörg Ronsdorf, născut în 1964, este căsătorit cu soția sa, Christine. Au 5 copii și locuiesc în Allgäu, Bavaria. După ce s-a calificat ca sculer, a lucrat în diferite domenii și de mai bine de 10 ani lucrează pe cont propriu ca consultant și furnizor în domeniul vopsirii industriale.

Este unul dintre prezbiterii Bisericii Creștine (Christliche Gemeinde) din Kempten și slujește în vestirea Evangheliei și în lucrarea de învățătură biblică.

Hans-Jörg Ronsdorf

Și totuși morții trăiesc (Und die Toten leben doch)

Nemurirea sufletului

240 de pagini, broșată

ISBN 978-3-89397-227-2

Trăiesc morții – sau este moartea sfârșitul oricărei existențe? Cade omul într-un somn al sufletului – sau are el conștiență dincolo de moarte? Sunt întrebări care îl frământă pe fiecare om. Scopul acestei cărți este să răspundă la aceste întrebări, dar și să ofere nădejde. Tema centrală este întrebarea despre nemurirea sufletului. Morți care trăiesc – Biblia dezleagă acest paradox: moartea nu este sfârșitul, ci începutul unei vieți care nu se va mai sfârși niciodată. Adevărul acestei afirmații este garantat de o persoană care a murit și a înviat – Isus Hristos, care S-a întors din împărăția morții și a deschis calea care duce la viață.